

 HARLEQUIN

Presents[®]

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Abby Green

FORGIVEN BUT
NOT FORGOTTEN?

Abby Green

Slatka osveta

Naziv originala: Forgiven but not Forgotten?

PROLOG

Siena DePiero držala je svoju stariju sestru čvrsto za ruku dok su izlazile iz svojeg *palazza*. Iako je imala dvanaest godina, a Serena četrnaest, još uvijek su instinktivno tražile pomoć jedna od druge. Danas je njihov otac bio još promjenljivijeg raspoloženja nego inače. Njihov automobil čekao je na rubu pločnika, vozač u odori stajao je pokraj otvorenih vrata. Siena je znala da su tjelohranitelji njezinog oca bili negdje u blizini.

Nekoliko metara dalje od automobila kao niotkud pojavio se visok, mladi muškarac tamne kose i zaustavio njihova oca. Gestikulirao je i nazivao njihova oca *papa*. Siena i Serena su se također zaustavile, a krupni tjelohranitelji su stajali između njih i ovog sukoba.

Siena je pogledala što se događa iza tjelohranitelja, odmah je mogla uočiti sličnost tog mladoga muškaraca s njihovim ocem. Imao je isti oblik lica i duboko usađene oči. No kako su mogli biti povezani? Odjednom se čuo tup, praskavi zvuk. Mladi muškarac srušen je na tlo s pogledom prema gore i izrazom šoka na licu, a iz nosa mu je curila krv. Njihov otac ga je udario.

Siena je čvrsto zgrabila Serenu za ruku, zapanjena iznenadnim nasiljem. Njihov otac se vratio i ljutito im pokazao da ga slijede. Staza je bila tako uska da su morale zakoračiti preko nogu mladog muškarca. Siena je bilo previše uplašena da ga pogleda - djelovao je tako divlje.

Uveli su ih u stražnji dio automobila i Siena je čula svog oca kako daje kratke upute svojim ljudima. I baš tada je začula mladog muškarca kako je zaurlo: „Ja sam Rocco, tvoj sin - gade jedan!“

Kada je njihov otac ušao u automobil i kada su krenuli, Siena se nije mogla suzdržati da ne pogleda iza sebe. Vidjela je kako očevi ljudi vuku mladog muškarca i kako joj nestaju s vidika. Bilo joj je zlo. Serena je upravnica ukočen pogled pred sebe, ali njezina ruka je stiskala Sieninu.

Njihov otac je bolno povukao Sienu za uho i okrenuo joj glavu. Siena je stisnula usta.

Znala je da je bolje da ne izustiti ni riječ.

Natjerao ju je da ga pogleda. „Što to radiš?“

„Ništa, *papa*.“

Njegova usta su se stisnula u tanku crtu. „Dobro, jer znaš što se dogodi kada me naljutiš.“

Serenin stisak Sienine ruke bio je tako čvrst da je gotovo vrisnula. Siena je brzo rekla:

„Da, *papa*.“

Nakon dugog, napetog trenutka njihov otac ju je pustio i ponovno usmjerio pogled prema naprijed. Siena je dobro znala što se događa kada ga naljuti. Kažnjavao bi njezinu sestru Serenu. Nikada nju. Uvijek njezinu sestru. Jer to je bilo ono što ga je zabavljalo.

Siena nije pogledala sestru, ali do kraja putovanja čvrsto su se držale za ruke.

PRVO POGLAVLJE

Andreas Xenakis nije volio snagu pobjedonosnih trnaca koji su ga prožimali. To je značilo da ovaj trenutak ima za njega veću važnost nego što je to htio priznati. S gorčinom je morao zaključiti da možda i jest. Na kraju krajeva, praktički je mogao ispružiti ruku i dodirnuti ženu koja je uzviknula *silovanje* iz vlastite zabave kako bi zaštitila svoj nezamrljan obraz u očima svog oca. Zbog nje su ga divlje premlatili, izgubio je posao, bio je na crnoj listi svakog hotela u Europi i morao je početi ispočetka na drugoj strani svijeta. Daleko od svih koje je poznao ili onih koji su poznavali njega.

Još je uvijek bila prekrasna. I više. Andreas se uhvatio kako razmišlja da nije moguće da je jednako čarobna kao što je bila kada ju je vidio prije pet godina. No bila je. Sada je bila žena, a ne tinejdžerica.

Njezina kosa bila je toliko plava da je pod blagim svjetlom lusteru imala gotovo bijeli odsjaj. Bila je podignuta u visoku punđu. Imala je ono isto kraljevsko držanje, opuštenost, koju je prvi put uočio u onoj blistavoj plesnoj dvorani u Parizu. Usne su mu se stisnule. Bila je rasna među bićima niže vrste. Vidio je kako je žene u njezinoj blizini nagoniski isključuju iz društva, kao da osjećaju konkurenciju.

Pogled mu se spustio preko njezinog obraza do usana. Plemenita linija njezina nosa ukazivala je na plavokrvno nasljeđe njezinih

talijanskih predaka, djelomično ublaženo jedino njezinom majkom poluengleskinjom koja je bila u rodbinskoj vezi s kraljevskom obitelji. Koža joj je još uvijek bila blijeda i činila se mekanom: mekanom poput ružinih latica. Sve se u Andreasu stisnulo kad se sjetio koliko je mekana *bila* pod njegovim prstima.

Doticao ju je s poštovanjem, kao da je nezemaljska božica, i osjećao je kao da je obilježava, mrljajući njezinu čistoću svojim dodirom. Stisnuo je šake dok je mislio kako ga je poticala seksi uzdasima na uho: „*Molim te... Želim da me dodiruješ, Andreas.*“ A zatim se u istom dahu okrenula protiv njega i optužila ga da ju je napao...

Zatim se osvrnula, licem prema njemu, a taj malen, tihi bijes nestao je kada mu je krv jurnula u glavu i među prepone, od čega se istodobno uzbudio i osjetio vrtoglavicu.

Nije mogao pobjeći od tih krupnih, svjetlucavih svijetloplavih očiju s dugim, tamnim trepavicama. No njezine su usne, zapravo, bile te koje su privlačile i zadržavale njegov pogled. Grešno sočne i ružičaste. Samo čekaju da ih se poljubi... pritisne svojimima. Andreas je svjesno morao potisnuti snažnu želju. Brzo se sveo na životinjski instinkt, i mrzio ju je zbog toga što je imala takvo djelovanje na njega. Još uvijek. *Zauvijek*, rugao mu se tihi glas u glavi.

Ne. Andreas je to žestoko odbijao. *Ne zauvijek.* Samo dok je ne bude imao. Dok ne završe ono što je ona započela kada mu je okrenula život naglavce, i to tako okrutno i sveobuhvatno. Jer bila je tako znatiželjna i jer joj je bilo dosadno. Jer je imala tu moć. Jer je on bio ništa.

Odlučnost je jačala u Andreasovoj svijesti. Sada je bio daleko od toga ništa, a zahvaljujući okrutnoj promjeni okolnosti Siena DePiero našla se niže nego što je on ikada bio, ranjiva i izložena - njemu.

Njezina plava kosa u tom trenutku nestala je iz njegova vidokruga i sve se u Andreasu stisnulo zbog nečeg što nije mogao objasniti i što nije htio istraživati. Nije mu se sviđala činjenica što je neugodno svjestan interesa drugih muškaraca, njihovih pogleda za njom, gramzivih i lascivnih. To ga je činilo ljubomornim što nije bilo dobro.

Imala je drskost jednom se poigrati s njim. Andreas ju je želio. To je bilo sve. Pogled mu je ponovno uhvatio njezinu svijetlu, plavu glavu.

Promatrao ju je i čekao dok mu se sve više približavala kroz mnoštvo.

Siena DePiero upravo se probijala kroz mnoštvo s teškim poslužavnikom, pazeći da ne prevrne sadržaj na nečije noge, kada su je neka prsa u visini njezinih očiju zaustavila u daljnjem kretanju.

Podignula je pogled i ugledala vrlo visokog muškarca širokih ramena. Novi smoking s leptir-kravatom izdvajao gaje od ostalih. Baš kada je Siena otvorila usta da kaže *Oprostite*, njezin pogled se zaustavio na njegovom licu i njezino je srce zastalo.

To nije bio stranac.

Andreas Xanakis. Ovdje.

Prepoznavanje je nastupilo istog trenutka. Spoznaja je bila kataklizmička. Kao da je prošlo tek nekoliko minuta otkako ga je posljednji put vidjela, a ipak je prošlo pet godina. Činio se višim, tamnijim, mršavijim.

Mogla je odmah pročitati nepogrešiv trag hladne mržnje u njegovim očima i njezina utroba se bolno stisnula. Od svih ljudi koje je mogla sresti u ovoj situaciji, nitko to nije mogao više iskoristiti od Andreasa Xenakisa. Zar ga je mogla kriviti? Tihi glas se rugao.

„Gle, gle.“

Njegov glas bio joj je bolno poznat, i utroba joj se stisnula u čvor napetosti.

„Kako je lijepo sresti te ovdje.“

Siena je osjetila kako njegove oči lutaju po njoj gore-dolje, promatrajući njezinu poslužiteljsku odoru koja se sastojala od bijele košulje, crne kravate i crnih hlača. Učinak koji je imao na nju, bio je jednako razoran kao i prije pet godina. Činilo joj se kao da ju je netko priključio na električnu struju i krv je pojurila njezinim tijelom čineći je jednako uznemirenom i zbunjenom kao i onda — osobito zbog onoga što se dogodilo.

Sve se u njoj još bolnije stisnulo.

Njegove nevjerojatne mornarskoplave oči nadsvodile su tamne obrve oštrih lukova. Pogled joj se spustio s njegovih visokih jagodica na snažnu vilicu. A njegove usne... te lijepe senzualne usne... bile su istodobno i privlačne i podrugljive. Podignuo je jednu obrvu, očito čekajući odgovor.

Boreći se da zadrži barem nešto prisebnosti, kada se već osjećala kao mali čamac koji razbija uzburkano more, Siena je uspjela povratiti glas i hladnokrvno je izgovorila:

„Gospodine Xenakis! Kako je lijepo vidjeti vas opet!“

Njegova izvijena obrva još se više podignula i on se otresito nasmijao. Njegov izgovor nije više imao naglasak. Imao je više neki prizvuk nazalnog srednjo-atlantskog govora. „Čak i sada ti uspijeva zvučati kao da me pozdravljaš na vlastitoj zabavi — poslužuješ piće ljudima koje se nekad nisi udostojila niti pogledati u oči.“

Siena je ustuknula. Nije morala biti vidovnjakinja da prepozna kako je muškarac koji stoji pred njom, sada mnogo surovije i nemilosrdnije stvorenje nego muškarac kojeg je upoznala u Parizu. Xenakisov planetarni uspon do jednog od svjetski najuglednijih hotelijera u smiješno mladoj dobi od trideset godina, bio je dobro popraćen u tisku.

„Laska mi da me se sjećaš“, otezao je. „Ipak smo se sreli samo jednom — koliko god taj susret bio nezaboravan.“

Rugao joj se. Sieni je došlo da cjepidlači i da kaže kako su se, zapravo, sreli dva puta.

Ipak ga je ponovno vidjela ujutro nakon one katastrofalne noći. No, ta uspomena bila je previše da je spomene ovog trenutka.

„Da.“ Odvratila je pogled na trenutak, ne osjećajući se ugodno od tog tamnog pogleda.

„Naravno da te se sjećam.“

Odjednom joj je sve to bilo previše. Poslužavnik s čašama počeo se opasno njihati u njezinim rukama kad ju je u potpunosti pogodila spoznaja da ga ponovno vidi. Iznenadivši je, Andreas ga je stručno uzeo iz njezinih nervoznih ruku i spustio ga na obližnji stol prije nego što se mogla usprotiviti.

I baš tada ih je prekinuo Sienin šef koji je pogledom bacao ne baš nježne strelice prema Sieni dok se ponizno smiješio Andreasu.

„Gospodine Xenakis, je li ovdje sve u redu? Ako je moje osoblje na bilo koji način bilo nemarno...“

„Ne.“ Njegov glas bio je otresit i hladan. Uistinu je bio gospodar svega što je sada promatrao. Isijavao je moć i samouvjerenost i onu opipljivu seksualnu privlačnost.

Siena se osjećala pomalo ošamućeno, ali se pribrala i opet uključila u ono što je Xenakisov glas govorio njezinom šefu.

„Sve je u redu. Poznajem gospođicu...“

Siena se hitro ubacila prije nego što je Xenakis mogao izgovoriti njezino omraženo prezime: „Gospodine Xenakis, kao što sam već rekla, drago mi je da smo se ponovno vidjeli. Ali, molim vas da me sada ispričate, stvarno bih se trebala vratiti na posao.“

Siena je ponovno uzela težak poslužavnik i, da nije ni pogledala Andreasa Xenakisa i svog šefa, pobjegla na vrlo drhtavim nogama.

Andreas je pogledom ispratio svijetloplavu kosu. Jako ga je uzrujalo što ih je prekinuo ovaj mali, bucmasti muškarac. On mu je sada laskavim glasom govorio: „Jako mi je žao zbog ovoga, gospodine Xenakis. Naše osoblje je dobilo najstrože upute da ne razgovara s gostima, ali gospođica Mancini je nova...“

Andreas je hladno odgovorio: „Zapravo sam *ja* razgovarao s *njom*.“ A zatim je nešto shvatio i pogledao muškarca: „Rekli ste da je njezino prezime Mancini?“

„Da“, odgovorio je odsutno njezin šef, a zatim se ulizivački nasmijao Andreasu i rekao potihom: „Naravno, njezin izgled je samo plus - mogla bi biti model, ako mene pitate. Ne znam što radi kao konobarica, ali ne mogu se požaliti. Nikada nisam imao toliko upita kao što ih imam sada za njezin telefonski broj.“

Andreas se suzdržao da muškarca obavijesti kako ona konobari jer je bila *persona non grata* u krugovima visokog društva diljem Europe. Stavio je na stranu činjenicu daje promijenila prezime i osjetio kako nešto poput gnjeva raste u njemu. Zapiljio se u šefa pogledom koji bi mnoge pokosio. „Pretpostavljam da, naravno, ne dajete njezin broj?“

Muškarac je odmah pocrvenio i razbjesnio se: „Pa, ja... Pa, naravno da ne, gospodine Xenakis. Ne znam što mislite kakav ja posao ovdje vodim, ali uvjeravam vas...“

„Ne brinite“, prekinuo ga je Andreas. „*Bit ću* uvjeren kad detaljno provjerim vaše poslovanje.“

Zatim se okrenuo i otišao u smjeru u kojem je vidio Sienu. Sada je imao na umu nešto važnije što je zaokupljalo njegovu pozornost: uvjeriti se da Siena neće iščeznuti.

Nekoliko sati poslije Siena je žurno hodala ulicama oko Mayfaira, obasjanima mjesečinom. Još uvijek nije u potpunosti prihvatila činjenicu da je vidjela Andreasa Xenakisa ovdje u Londonu, kamo je došla sakriti se i nastaviti sa svojim životom. Na njezino beskrajno olakšanje nije ponovno naletjela na njega, ali bila je zastrašujuće svjesna njegove visoke pojave i nastojala je poduzeti sve da cijelo vrijeme ostane u udaljenijem dijelu prostorije.

Sada, dok je hodala i osjećala žuljeve na petama, proklinjala je samu sebe što je dopustila Andreasu da je tako uzruja. Da, imali su zajedničku prošlost. Lecnula se u sebi. To nije bila lijepa prošlost. Nije htjela da je išta podsjeti na sijevajući pogled ljutnje i izdaje na njegovu licu dok je stajala pokraj svog oca prije pet godina, držeći haljinu preko prsiju, i drhtavo potvrdila: „*Da, napao me, papa. Nisam ga mogla zaustaviti...*“

Andreas se ljutilo umiješao, s jakim grčkim naglaskom. „To je potpuna laž. Preklinjala me...“

Njezin otac je zapovjednički podignuo ruku i prekinuo Andreasa. Okrenuo se prema Sieni i ona ga je pogledala, prestrašena zbog njegove moći da je kazni ako se odluči povjerovati Andreasu.

Rekao je tiho: „Laže, zar ne? Ti nikada ne bi dopustila takvom muškarcu da te dotakne, zar ne? Jer znaš da si neusporedivo bolja od njega.“

Boreći se s tim da sakrije svoje gnušanje i mržnju, Siena je dala jedini odgovor koji je mogla. Kimnula je glavom i bilo joj je loše. „Da, on laže. Nikada ne bih dopustila nekome poput njega da me dotakne.“

Zbog razmišljanja o neugodnoj prošlosti Siena se osjećala drhtavo i smućeno. Nije željela razmišljati o neugodnoj činjenici da još uvijek ima tako snažno djelovanje na nju.

No iznova se čudila koliko je daleko bio od onog muškarca koji je nekada bio nadređen poslužiteljima u hotelu. Da bude iskrena, bila je iznenađena što ju je uopće prepoznao sa svojeg visokog položaja. Znala je koliko je lako vidjeti samo ruku koja te poslužuje, a ne i osobu. Siena se sjetila žestokog gnjeva njezina oca kada ju je jednom, na jednoj od njegovih legendarnih zabava, izgrdio zbog toga što je pomogla konobaru koji je ispustio poslužavnik. Odvukao ju je u svoj ured i zgrabio je za rame tako da ju je zaboljelo.

„Zar ne znaš tko smo mi? Trebaš gaziti ljude poput njega. A ne pomagati im.“

Siena se ugrizla za usne da mu ne odbrusi. *Onako kako si ti gazio svog izvanbračnog sina na cesti? Našeg vlastitog brata?* Ali samo jedan takav drski komentar njezinoj bi sestri priuštio teške batine. To je bio njegov uvrnuti oblik mučenja - ako bi ga Siena izazvala, kaznio bi Serenu.

Siena je u daljini ugledala autobusnu postaju i ispustila uzdah olakšanja. Sutra će zaboraviti sve loše uspomene i to da je naletjela na Andreasa Xenakisa. Gotovo je posrnula, glas u njoj rugao se toj njezinoj izjavi. Kada je maloprije ugledala Andreasa, na trenutak je pomislila da sanja.

Nikada nije zaboravila što je učinila tom čovjeku time što ga je lažno optužila. Češće nego što je to htjela priznati, prisjećala bi se te večeri i kako je, samo jednim pogledom i dodirom, učinio da izgubi svaki osjećaj zdravog razuma. Kada je čitala o njegovom zvjezdanom uspjehu u novinama, osjećala je određeno olakšanje; kada je vidjela da mu ide bolje nego što je ikada očekavala, to je malo ublažavalo krivnju koju je osjećala.

Odlučno je odagnala te svoje podrivačke misli. Zamijenila ih je poznata mučna tjeskoba. Pitala se sada, dok se približavala autobusnoj postaji, jesu li dva posla koja ima, dovoljna da pomogne sestri. No znala je, teška srca, da niti čudo ne može pomoći.

Siena je upravo stigla do natkrivenog dijela autobusne postaje, kada je ugledala srebrni sportski automobil elegantnih linija kako se zaustavlja pokraj mjesta gdje je stajala. Čak i prije nego što se automatski spustio prozor na mjestu suvozača, Sieni je srce jače zakucalo.

Jako zgodno lice Andreasa Xenakisa provirilo je kroz prozor i Siena je instiktivno ustuknula. Njegova prisutnost bila je dokaz da je neće pustiti tako lako. Želio ju je mučiti i iskoristiti novonastale okolnosti. U trenu je iskočio iz automobila i lagano je uhvatio za lakat.

„Molim te.“ Nasmijao se ugladeno, kao da je to što se zaustavio da pokupi neku ženu na autobusnoj postaji, u punom sjaju svojeg smokinga, najnormalnije za njega. „Daj da te povezem.“

Siena je bila tako napeta da je pomislila kako će se raspuknuti. Posve svjesna svoje neprikladne tanke jakne od traperera na oštrom

ranoproljetnom povjetarcu i umora od kojeg su je boljele kosti, izgovorila je: „Sve je u redu, hvala. Autobus će stići uskoro.“

Andreas je odmahnuo glavom. Imao je onaj isti nevjerojatan izraz lica koji je imao kada je nešto prije razgovarala s njim. „Jesu li tvoje radne kolege svjesne da bi ti mogla razgovarati sa svakim stranim gostom u toj prostoriji na njihovom jeziku?“

Povrijeđena ovim sarkastičnim komplimentom i njegovom banalnom, ali točnom procjenom njezinog jada, Siena je oslobodila ruku. „Rekla sam da je sve u redu, hvala puno. Sigurna sam da imaš mnogo toga važnijeg obaviti nego slijediti me okolo kao neki opijeni psić.“

Oči su mu sijevnule na to i Siena je mrzila samu sebe zbog tih riječi. Podsjećale su je na otrov koji je istisnula s usana one noći u Parizu. To su bile riječi koje je Andreas očekivao da će ih izgovoriti. No uopće nisu postigle željeni učinak. Trebala je shvatiti da on nije poput ostalih muškaraca - sjećala se načina na koji se suprotstavio njezinom ocu, s tako urođenim ponosom. Jedan od rijetkih ljudi koji nije ustuknuo.

Samo što je sada izgledao još opasnije. Ponovno ju je uhvatio za ruku. „Idemo gospođice DePiero. Autobus dolazi i blokiram cestu.“

Siena je pogledala iza Andreasa i ugledala autobus na kat kako se približava.

Ustuknula je od oštrog zvuka sirene. Vidjela je kako ostali čekaju na postaji i ljutilo ih pogledavaju jer ih zadržavaju.

Siena je pogledala Andreasa i on je zlobno rekao: „Nemoj me iskušavati, Siena. Ostavit ću automobil ovdje ako treba.“

Začula je još jednom sirenu i nekoga kako govori: „Dajte, krenite više. Želimo ići kući.“

Na trenutak Siena nije osjećala ništa osim goleme izdvojenosti. A onda ju je Andreas poveo do automobila i smjestio je u nisko sjedalo prije nego što je zatvorio vrata. Spustio se glatko u sjedalo s druge strane.

„Zaveži pojas“, otresito ju je uputio prije nego što je zlobno dodao: „Ili si naviknula da čak i *to* rade za tebe?“

Njegove riječi prodrle su do njezinog mozga koji je bio omamljen od zaprepaštenosti i nespretno je prtljala da se zaveže.

Uzvratila mu je oštrim glasom. „Nemoj biti smiješan.“

Andreas je spretno upravljao automobilom kroz gust promet. Vozio je tako glatko da je imala dojam kako klize iznad tla. Prošlo je nekoliko mjeseci otkako je Siena posljednji put bila u tako luksuznom okruženju. Mekano kožnato sjedalo prijanjalo joj je uz tijelo, obuhvatilo ju je na način koji je bio gotovo senzualan. Stisnula je šake na krilu zbog tog osjećaja i sva je bila napeta.

Zatim je opustila šake. „Zaustavi automobil i pusti me van, molim te. Mogu sama otići kući. Ušla sam samo da spriječim da ne napraviš scenu.“

„Proveo sam šest mjeseci tražeći te, Siena, tako da te ne namjeravam tek tako pustiti.“

Prije šest mjeseci nestao je njezin otac i ostavio sve svoje bogatstvo u dronjcima. Ostavio je Sienu i Serenu usred pepela da preuzmu na sebe sramotu koja ih je snašla zbog očeva kukavičkog odlaska. Siena je pogledala Andreasa s užasom na licu i s još neodređenijim osjećajem u truhu. Ovo večeras *nije* bila samo grozna slučajnost?

Drhtavo je rekla: „Tražio si me?“

Usta su mu se stisnula i potvrdio je. „Nakon vijesti o nestanku tvog oca i propasti tvog bogatstva.“

Pogledao ju je i ona se stisnula, zadrhtala je od same pomisli na njegovu odluku da je ponovno pronađe. Da je kazni? *A što drugo?* Likovao je tihi glas.

Blago, ali ubojito, rekao je: „Imamo neriješenih poslova, zar se ne slažeš?“

Grlo joj se stegnulo od panike. Nije bila spremna za obračun s ovim čovjekom. „Ne, ne slažem se. A sada, zašto ne bi zaustavio automobil i pustio me van?“

Andreas je zanemario njezinu molbu i otežući rekao: „Tvoja adresa, Siena... ili ćemo provesti cijelu noć vozeći se okolo po Londonu.“

Sienina se opet sva stisnula. Pogledala je njegovu ruku dugih prstiju na upravljaču. Zbog njegove opuštenosti odjednom je imala dojam da je on, zapravo, mnogo tvrdoglaviji nego što je to njezin otac ikada bio. Uistinu je pokazao da ima besprijekoran nos kada je bio u pitanju posao.

Siena bi se u nekoliko navrata zatvorila u radnu sobu svojeg oca kako bi pratila

Andreasov uspon na internetu. Čitala bi o njemu kako zatvara hotele koji loše posluju bez ikakvih posljedica, kako odbija komentirati glasine da ne mari za stotine ljudi koje je ostavio bez posla samo kako bi povećao svoj sve veći portfelj. U tim istim pretraživanjima vidjela bi stranice i stranice novinskog prostora posvećenog njegovom ljubavnom životu koji se činio obilnim i prepunim najljepših žena svijeta. Siena nije željela priznati da je primijetila kako su sve bile sjajne brinete ili crvenokose. Očito plavuše više nisu bile njegov tip.

Bojeći se da će uistinu voziti naokolo cijelu noć ako mu ne kaže, Siena je na kraju izgovorila svoju adresu.

„Vidiš? Nije bilo tako teško, zar ne?“

Siena se namrgodila i pogledala ravno ispred sebe.

Šutnja je potrajala nekoliko minuta, što je još više povećalo napetost, a zatim je rekao:

„I, gdje si našla to prezime Mancini?“

Siena ga je pogledala. „Kako znaš?“ Zatim se sjetila i drhtavo odgovorila. „Sigurno ti je rekao moj šef.“

„I?“ upitao je, kao da ima sve vrijeme ovoga svijeta za čekanje na odgovor.

Sva napeta, Siena je na kraju odgovorila: „To je bilo djevojačko prezime moje bake s majčine strane. Nisam htjela riskirati da me netko prepozna.“

„Nisi“, hladno je odgovorio muškarac pokraj nje. „Mogu zamisliti i zašto.“

Ljutila zbog njegove ležernosti i lakoće kojom ju je upravo ponizio, Siena je odbrusila:

„Znaš, zaista me nisi trebao slijediti.“

Odgovorio je s lakoćom. „Gledaj na to kao da zabrinuti prijatelj želi samo vidjeti kako si.“

Siena je prezirno uzdahnula, ali njezino je srce jako lupalo. „Prijatelj? Nekako ne vjerujem da bi se ikada svrstao u tu kategoriju kada se radi o meni.“ Prije se radilo o nedvojbenom neprijatelju.

Andreas Xenakis ju je prostrijelio pogledom, i Siena je ponovno utonula u sjedalo. Bio je tako... puten i kritičan.

Tiho je zagundao: „U pravu si. Više smo bili ljubavnici. A prijatelji, na kraju krajeva, ne izvikuju silovanje kada im to odgovara kako bi

spasili svoj obraz.“

Siena je probljedila. „*Nikada* nisam upotrijebila tu riječ.“

Andreasova čeljust jako se stisnula. „Skoro. Optužila si me da sam te napao, a oboje znamo da si me, samo nekoliko sekundi prije nego što je stigao tvoj otac, preklinjala da...“

„Dosta!“ uzviknula je Siena, uzrujano dišući.

Itekako se lako mogla sjetiti kako se osjećala kad ju je Andreas Xenakis položio na sofu, načina na koji se propinjala prema njemu, čeznula je za tim da stavi svoje ruke na nju, *posvuda*. A kada je stavio ruku između njezinih nogu na kojima je imala čarape, ona ih je raširila, šutke mu govoreći koliko je jaka bila njezina želja.

„Zašto?“ otezao je u govoru. „Ne možeš podnijeti istinu? Mislio sam da si napravljena od čvršćeg materijala, DePiero. Zaboravljaš da si one noći pokazala svoje pravo lice.“

Siena je okrenula glavu i bezizražajno pogledala van kroz prozor. Istina je bila da nije imala ispriku za svoje bijedno ponašanje one noći. *Ona* je preklinjala Andreasa da vodi ljubav s njom. *Ona* mu je vatreno uzvratila poljubac. Kada je povukao njezinu haljinu prema dolje da joj oslobodi grudi, uzdahnula je od divnog užitka, i on ju je ondje poljubio.

Automobil se u tom trenutku zaustavio na semaforu. Osjetila je iznenadan i instiktivan poriv da pobjegne. Siena je krenula otvoriti vrata da iskoči van, ali brzinom munje Andreasova ruka ju je nevjerojatnom snagom zaustavila. Dugi prsti ovili su se oko njezine vitke ruke, a mišići njegove ruke koje je osjećala na svom mekanom trbuhu, bili su mnogo učinkovitija prepreka nego da je zaključao vrata. Koža joj se zategla, bradavice joj se ukrutile i napele tkaninu grudnjaka.

Automobil se ponovno pokrenuo i Siena je svom snagom odgurnula njegovu ruku sa svoje. Kratak dodir bio je dovoljan da je ponovno vrati u prošlost i borila se da se obuzda. Činjenica da je bio tako odlučan da se s njom poigra bila je vrlo ponižavajuća.

Zaustavio se ispred diskretno elegantne, stilske zgrade u širokoj, mirnoj ulici. Iskočio je iz automobila i otvorio njezina vrata. Pružio joj je ruku prije nego što je znala što se događa.

Siena je utonula natrag u sjedalo i pogledala ga. „Ja ne živim ovdje.“ *To je milijun milja daleko od mjesta gdje ja živim*, pomislila je.

„Svjestan sam toga. Međutim, *ja* živim ovdje, i budući da smo prolazili ovuda, pomislio sam kako bismo se mogli ovdje zaustaviti i uz kavu porazgovarati o prošlim vremenima.“

Siena je podrugljivo uzdahnula i prekrižila ruke na prsima, gledala je ravno ispred sebe ukočena pogleda. „Ja ne izlazim iz ovog automobila, Xenakis. Odvezi me kući.“

Andreas se podrugljivo nasmiješio. „Prvo te nisam mogao dobiti da uđeš u automobil, a sada ne želiš izići iz njega. Kažu da su žene promjenjivog raspoloženja...“

Prije nego što se mogla snaći, Andreas se sagnuo prema njoj i ispružio ruku da je odveže. Siena je u panici počela udarati po njegovim rukama, sve dok je nije umirio svojim rukama. Njegovo lice bilo je jako blizu njezinom i Siena je osjetila kako joj se raspušta kosa. Teško je disala. Njegov miris dražio joj je nosnice, bio je točno onakav kakvog ga se sjećala. Nije se promijenio. Ugodan mošus i jako muževan.

Začuo se glas iza Andreeasa. „Gospodine Xenakis? Želite li da parkiram automobil?“

Andreas je odgovorio, a da nije skinuo pogled sa Siene. „Da, molim te, Tome. Uskoro ću gospođicu DePiero odvesti kući, pa neka bude blizu.“

„Na zapovijed, gospodine“, izgovorio je Tom veselim glasom.

Siena se nekoliko trenutaka borila protiv Andreasove nadmoćne snage i volje. Vidjela je kako momak čeka iza njih. Urođeno dobro ponašanje i strah da ne izazove scenu, koji su joj utuvljivali otkako je bila mala, natjerali su je da nevoljko kaže: „U redu. Jedna kava.“

Andreas se uspravio i ovoga puta Siena nije imala izbora već položiti svoju ruku na njegovu i dopustiti mu da joj pomogne izaći iz niskog vozila. Na njezinu žalost, zadržao je njezinu ruku u svojoj dok je bacao ključeve momku i vodio je prema zgradi gdje je vratar već otvorio vrata.

Kada su se našli u tihom prostoru dizala, Siena je pokušala izvući ruku, ali Andreas ju je podignuo kako bi je promotrio. Raširio je njezin dlan, a od njegovog dodira osjetila je neku vrstu opasnog mrtvila, ali trgnula se kada je vidjela što on gleda. Njezin dlan bio je pun ogrebotina, žuljeva. Dokaz njezinog novog radničkog života.

Okrenuo joj je dlan i Siena se još više trgnula kad je vidjela kako promatra njezine izgrizene nokte - oživljena stara navika koju je imala jedno kratko vrijeme u tinejdžerskim danima, a koje se brzo morala riješiti kada je njezin otac dodijelio prikladnu kaznu za Serenu, njezinu sestru.

Njezine ruke bile su miljama daleko od onih s manikiranim i ružičasto lakiranim noktima kakve je nekada imala. Uloživši više truda ovaj put, i znajući da se upravo ponovno izliječila od navike grizenja noktiju, konačno je oslobodila svoju ruku iz Andreasovog stiska i tvrdoglavo rekla: „Da se nisi usudio dotaknuti me.“

Grubim glasom koji je odjeknuo u njoj, Andreas je upitao: „Kako su postale ovakve od konobarenja?“

Siena se borila protiv nečega zbog čega se osjećala jako ranjivom. „Ne radim samo to. Danju radim kao čistačica u jednom hotelu.“

Prstima joj je podignuo bradu i promatrao joj lice, dodirnuo je mjesto ispod njezinih očiju, tamo gdje je znala da ima tamne podočnjake. Ranjivost je rasla u njoj, i na trenutak je pomislila kako bi mogla briznuti u plač. Kako bi ga zaustavila - a i zbog lakoće kojom ju je ovaj čovjek dovodio do ruba - rekla je zajedljivo: „Žao ti je zbog male bogatašice, Andreas?“ U tom trenutku začuo se zvuk zvona u dizalu i vrata su se tiho otvorila. Siena i Andreas bili su zarobljeni u nekoj vrsti tihog dvoboja. Andreasove oči su postale još tamnije, a plavetnilo izrazito hladno dok je povlačio prste s njezina lica smiješeći se.

„Niti na trenutak, Siena DePiero. Zaboravljaš da sam te vidio na djelu. I piranja je ranjivija od tebe.“

Siena nije mogla vjerovati koliko su je pogodile njegove riječi i bila je gotovo zahvalna kada se okrenuo. S rukom oko njezina lakta, izveo ju je iz dizala i uveo u luksuzno opremljen hodnik sivkaste boje i s prigušenim svjetlom svjetiljki koje su gorjele na nekoliko stolova.

Jedna vrata upućivala su na to da Andreas nije imao susjede koji bi ga ometali i Siena je pretpostavila da bi to mogao biti stan na vrhu zgrade. Vrata dizala su se zatvorila za njima, a Andreas je potom otvorio vrata i stao sa strane kako bi pustio Sienu da prva uđe u stan. Samo to što je službeniku na parkiralištu rekao da će je uskoro vratiti kući, dalo je Sieni samopouzdanje da uđe.

Kad je zatvorio vrata, obrecnula se na njega i sa zakašnjenjem bubnula: „Ne zovi me DePiero. Sada se zovem Mancini.“

Nakon jednog dugog trenutka Andreas je nagnuo glavu i rekao otežući, s daškom crnog humora: „Zvat ću te kako god ti želiš...“ Zanimajući podbadaње, Siena se povukla i ponovno okrenula prema glavnom salonu. Oči su joj se raširile. Odrasla je u luksuzu, ali fino prikriivena elegancija Andreasova stana oduzimala joj je dah. Bila je naviknula viđati palače koje su bile nakrcane antikvitetima i golemim slikama, s pozlatom, sagovima tako starim i ustajalim da su trunke prašine lebdjele u zraku kada biste se kretali... ali ovaj je bio čist i blistav.

Tek što je Siena postala svjesna da je krenula prema salonu, promatrajući naokolo s neskrivenim zanimanjem, primijetila je kako Andreas stoji i promatra je s rukama u džepovima. Veličanstvenost tog muškarca u smokingu iznova ju je šokirala i zarumenjela se. Očila je ruke oko sebe u nesvjesnoj kretnji obrane.

Andreas je odmahnuo glavom i zajedljivo se nasmiješio prije nego što se uputio prema ormariću na kojem je stajalo nekoliko boca s pićem i čaše. Zatim je, okrenut leđima, rekao:

„Ti stvarno znaš kako ga aktivirati, zar ne?“ Siena je osjetila napetost. „Aktivirati što?“

Okrenuo se, s bocom nečega u ruci, a oči su mu blistale na prigušenom svjetlu. „Mora da je automatski nakon godina glumljenja uloge nevine, djevičanske nasljednice...“

Budući da je Siena tvrdoglavo šutjela, a Andreas nije znao koliko je blizu istine, polustrpljivo je pojasnio: „Taj izgled ranjivosti i kao da ne znaš nabrojiti do pet.“

Mrzila je samu sebe što je tako razotkrivena i mrzila je njega što ju je potpuno krivo procijenio, ali znala je da ga uopće ne može kriviti zbog toga. Siena je uvježbala svoj izraz lica. Spustila je ruke i nemarno slegnula jednim ramenom. „Što da kažem? Pročitao si me u potpunosti, gospodine Xenakis.“

Utočio je tamnu tekućinu u dvije čaše, došao do nje i pružio joj jednu. „Znam da sam te pozvao na kavu, ali kušaj ovo. To je jako fini porto. I nije ti bio problem zvati me imenom kada smo se prvi put sreli. Gospodin Xenakis je tako... *službeno*. Molim te, zovi me Andreas.“

Siena je uzela ponuđenu čašu, odjednom joj je bilo drago da se može uhvatiti nečega - nečega što će potisnuti sjećanje na to kako je prije izgovarala njegovo ime: „*Andreas, molim te, poljubi me...*“

Rukom je pokazao prema kauču koji se činio udobnim i naslonjačima oko niskog stolića na kojem su ležale velike knjige s fotografijama. Činilo se kao da ih je netko više puta prolistao. „Molim te, sjedni, Siena. Raskomoti se.“

Siena je na trenutak bila rastrgana između želje da zahtijeva da je odveze kući i želje da se sklopča u najbližem naslonjaču gdje bi mogla spavati tjedan dana.

Malo se uznemirila jer se odjednom loše osjećala, pa je otišla i sjela u najbliži naslonjač. Andreas je sjeo na kauč s njezine lijeve strane, svoje duge noge ispružio je uznemirujuće blizu njezinih, pa je ona svoje pažljivo približila svom naslonjaču.

Nasmijao se, bilo je opasno.

„Još uvijek se bojiš da bi mogla dobiti neku društvenu bolest od mene, Siena?“

DRUGO POGLAVLJE

„Nemoj biti smiješan“, odgovorila je Siena brzo, osjećala se posramljeno kada je pomislila na to što se dogodilo, na ogavne neistine koje je izgovorila kako bi pomogla sestri.

Kada se sjetila kako ga je nedužno željela one noći u Parizu i kako je sve krenulo nizbrdo, bilo joj je zlo. Ovaj čovjek ju je mrzio. To se osjećalo u zraku između njih i Siena je imala tup osjećaj da, čak i kada bi se pokušala braniti i rekla mu svoje razloge zašto je postupila tako okrutno, on bi se smijao do iznemoglosti. Sada se činio tako nepristupačnim. Udaljenim.

Andreas se nagnuo naprijed, držao je malu čašu među dugim prstima. „Reci mi, zašto si otišla iz Italije?“

Sieni je bilo drago zbog ovog odvratanja pažnje s opasnih osjećaja i pogledala ga je zapanjeno, pitajući se kako je uopće mogao postaviti takvo pitanje. Mrzila je onaj poznati plamen posramljenosti koji bi proključao u njoj kada bi pomislila na odvratne optužbe koje

su bile uperene na njezinog oca nakon što mu se urušio posao, i kada je otkriveno da je godinama žonglirao s golemim dugovima i da su banke bile vlasnice svega što su posjedovali, uključujući i dragocjeni obiteljski *palazzo* u Firenci.

Usne su joj se iskrivile. „Kao što možeš pretpostaviti, moja cijena i cijena moje sestre dramatično su pale kada je postalo jasno da smo izgubile svoje bogatstvo. Sigurna sam da ti ne moram reći kako smo preko noći postale *personae non gratae*.“

Andreasove oči su se suzile. „Ne. Lagao bih kada bih rekao da nisam znao kako je tvoj otac godinama snubio prostitutke i da nisam znao za dokaze o njegovoj upletenosti u drogu i političku korupciju. Ali dokaz da je trgovao ženama po cijeloj Europi sigurno je bio najteži udarac za dvije nasljednice bez prebijene pare. Nitko ne želi da ga se povezuje sa skandalom takvih razmjera.“

Sram koji je Siena osjećala gotovo ju je ugušio. Njezin otac je snubio prostitutke dok je bio oženjen njezinom majkom jer ga je to uzbuđivalo. Dobio je sina s jednom od tih žena. Mislila je da je prije mrzila oca... ali mrzila ga je još više kad je nestao bez traga kako bi izbjegao brojne optužbe protiv sebe. Do današnjeg dana nitko nije znao gdje se nalazi i Siena ga nikada više nije htjela vidjeti.

Pomisao na sve te bespomoćne i ranjive žene koje su bile prodavane u život mučenja i poniženja... I sada je gnjev rastao u njoj jer se također dokazalo da njezin otac nije bio uključen u sve to samo u sporednom smislu. Bio je aktivan sudionik.

Mora da je Andreas vidio nešto u izrazu njezina lica, pa je tiho rekao: „Grijesi tvoga oca nisu tvoji grijesi.“

Sienu je zapanjila ova izjava. Pogledala ga je, nije mu mogla pročitati izraz lica. „Možda nisu, ali ljudi ne vjeruju u to.“

„Je li ti tisak u Italiji stvarao neugodnosti?“ Na njezinu nevjericu odgovorio je slegnuvši ramenima. „Bio sam na poslovnom putu u Južnoj Americi kad je skandal tvog oca dosegnuo vrhunac. U trenutku kada sam se vratio u Europu, tvoj otac je već bio nestao i izbio je novi skandal. Propustio sam veći dio.“

Siena je pomislila na te dane nemilosrdnih naslova poput: *Nisu više nasljednice. Tko će se sada oženiti siromašnim bogatašicama?* Zatim: *Serena DePiero uhvaćena in flagranti samo nekoliko dana nakon sramotnog nestanka njezinog oca.* To je bio trenutak kada je

Siena znala da ona i Serena moraju napustiti Italiju. Njezina sestra je opasno izmicala kontroli, a ona je jedva zadržala zdrav razum nakon što se sve oko njih raspalo na komadiće.

Siena nije očekivala milost tiska - vidjela je kako se naslađuju u mrcvarenju nekad uzvišenih i nedodirljivih članova društva - a zahvaljujući neumjerenom ponosu njezina oca bio je to kraj DePierovih. No ipak je jednoličnim glasom izgovorila ublaženu tvrdnju. „Da, moglo bi se reći da smo imale neugodnosti.“

Andreas je bio iznenađen nedostatkom emocija u Sieninom glasu. Bez predbacivanja ili žaljenja. Mogao je zamisliti kako se tisak bio raspisao kada su dvije plavokose i plavočke princeze svedene na ništa.

Još jednom se morao diviti njezinoj čistoj, prirodnoj ljepoti. Nije imala ni trunke šminke na sebi, ali njezina koža je sjajila poput bisera. U ovom svijetu trikova i neumjerenosti ona je bila rijedak dragulj. Čak i u običnoj majici i izlizanoj jakni od traperera, mogao je vidjeti primamljive obline njezinog tijela. Bile su punije sada kada je bila žena, a ne tinejdžerica.

Osjetio je iznenadnu i vruću želju, tijelo mu se napelo. Obuzela ga je ljutnja kada je shvatio da je u prošlih pet godina izbjegavao plavuše, tražio je nešto potpuno suprotno, a sebi govorio da mu je ona ubila želju za plavušama. Ali nije. On samo nije htio nijednu drugu plavušu osim *nje*.

Žene obično nisu kod njega izazivale ovako trenutačnu putenu reakciju, bez obzira koliko poželjne ili lijepe bile. A opet, ona jest i to od trenutka kada ju je prvi puta ugledao...

Andreas ju je sada gledao s novom odlučnošću u sebi i podigao je svoju čašu. „U ime onoga što nam donosi budućnost.“

Sienu je obuzela zastrašujuća slutnja da je budućnost koju je predviđao, imala nekakve veze s *njom*. Zanimarila je namjerno njegovu zdravicu, iskapila svoju čašu i stavila je na obližnji stol. Alkohol ju je peckao dok je klizio niz grlo.

Andreas je izgledao kao da se zabavlja i blago je prekorio: „U portu iz 1977. bi se trebalo malo više uživati, ali dobro.“

I on je spustio svoju čašu. Siena je probljedila. Mogla je samo zamisliti koliko je koštao.

Njezin otac je mislio za sebe da je stručnjak za fina vina tako da je naučila nešto uz njega.

Pomisao na oca navela ju je da pomisli na sestru i naglo je ustala, jedva da je bila svjesna čarobnog pogleda na London kroz goleme prozore. „Stvarno moram ići kući. Radim rano ujutro.“

I Andreas je ustao, gipko poput pantere, napete žile i mišići bili su vidljivi u jednostavno krojenom odijelu.

Kao da ih je jedva obuzdavao. Siena je htjela napraviti korak unatrag, ali iza nje se nalazio naslonjač.

Osjetila se napetost u zraku i nastala je značajna stanka prije nego što je bezazleno rekao: „U redu.“

Otišao je do diskretno postavljenog telefona na ormariću, podignuo slušalicu i nekome rekao: „Spuštam se. Molim vas neka mi dovezu automobil. Hvala.“

Ispružio je ruku kako bi je propustio da iziđe iz prostorije i na Sieninu veliku žalost ono što je osjećala nije bilo olakšanje. Bila je malo zbunjena. Očekivala je... *više*. *Više* svađe? A opet, bila je sretna da ju je pustio tako lako. Osjetila je kako je probada bol. Možda se samo htio zabaviti i vidjeti osramoćenu nasljednicu pokraj sebe pa mu je već dosadilo.

Ali zašto se odjednom osjećala tako tužno?

Andreas je ušao u dizalo za Sienom i pritisnuo gumb. Možda se činilo da će je pustiti, ali to ni najmanje nije bila njegova namjera. To što ju je ponovno vidio, samo je učvrstilo njegovu želju daje odvede u krevet. Napokon. Pokorena i *njegova*. Nije bilo mjesta tom njezinom preziru u vezi koju će imati. Nije bila u mogućnosti da raspravlja ili da mu se odupire, a sama pomisao da je vidi kako je uništena, bila je beskrajno uzbudljiva.

Automobil ga je čekao na rubu pločnika, mladi čuvar je istrčao van i pružio Andreasu ključeve. On je otvorio vrata na suvozačevom mjestu kako bi pustio Sienu da uđe.

Siena je ukočeno stajala pokraj otvorenih vrata i gledala Andreasa a da ga nije pogledala ravno u oči. Još uvijek je drhtala od načina na koji mu je ruka lagano ležala na njezinim leđima cijelo vrijeme dok su se spuštali dizalom. A i zbog brzine kojom je se sada htio riješiti.

„Ako mi pokažeš kamo trebam ići do najbliže postaje podzemne željeznice, mogu i sama ići kući.“

Andreasov glas bio je poput mača. „Skoro je jedanaest i trideset navečer. Nema šanse da ideš sama podzemnom željeznicom. Uđi u automobil, Siena, ili ću te sam staviti unutra. Nemoj misliti da neću.“

Siena ga je ovaj put dobro pogledala i vidjela kako je neumoljiv. Osjetila je nekakvu drhtavicu kako prolazi kroz nju - spoznaja koliko je velik i širok bio na noćnom svjetlu. A opet, nije ga se bojala. Ne kao što se bojala svog oca. Nekako je instiktivno znala da je Andreas nikada ne bi tako napao. Nasilje prema ženama nastajalo je iz slabosti i straha. Andreas to nije imao u sebi. Ali iznenadilo ju je što može priznati da u ovom slučaju toliko vjeruje svom instinktu.

Budući da je znala kako bi je, ako sada ode, ponovno slijedio, Siena je popustila i spustila se u automobil, njegova luksuzna unutrašnjost okruživala ju je poput čahure. Sve dok Andreas nije sjeo pokraj nje i dok se atmosfera iz opuštajuće nije pretvorila u napetu.

Dok su se udaljavali od pločnika, Andreas ju je ležerno upitao: „Je li tvoja sestra došla s tobom u London?“

Siena je smjesta postala napeta. Pažljivo je odgovorila: „Ne... ona je otišla... na jug Francuske svojim prijateljima.“

Andreas je pogledao Sienu koja je ukočena pogleda gledala ravno ispred sebe.

Morao je priznati da nikada nije slijedila svoju sestru kada su bile u pitanju stranice s tračevima. Siena je očito radije čistila zahode nego da bude viđena u visokom društvu i izložena podsmijehu ili osudi.

S nevoljkim i iznenađujućim poštovanjem morao je priznati da Siena radi onu vrstu posla koju je cijeli život uzimala zdravo za gotovo. Možda sada kad je nestao njezin otac, Siena ne osjeća potrebu biti odgovornom prema dragocjenom obiteljskom imenu. Možda je sretna da može dignuti ruke od svoje zloglasne sestre koja je bila poznata partijanerica.

Istina je da Andreasa, zapravo, nije bila briga za Serenu. Sestra do koje mu je stalo, sjedila je pokraj njega, njezine noge izgledale su još duže sada kad ih je nakrivila daleko od njega. Mali grabežljivi smiješak pojavio mu se na licu kad je pomislio na trenutak kada će one biti obavijene oko njegovih bedara dok će on konačno i zauvijek istjerati demone iz svoje krvi.

Nije joj otkrio detalj da ju je aktivno tražio šest mjeseci. Zapravo je mislio na nju još od Pariza. Međutim, tek prije šest mjeseci, kada se ponovno sabrao, mogao se konačno usredotočiti na takvu osobnu potragu. Siena DePiero mu je uvijek bila u mislima...

Na Sienino olakšanje činilo se daje Andreas završio s ispitivanjem i vozili su se u tišini praznim londonskim ulicama. Kiša je počela padati na prednje staklo. Prvi puta otkako je napustila Italiju, Siena je osjetila nostalgiju i to ju je iznenadilo. Kada je napustila Italiju, više se nikada nije htjela tamo vratiti.

Provela je mnoge noći gledajući kroz prozor i sanjareći o drukčijem životu - nesputanom životu bez boli i napetosti i stalnog, nepodnošljivog pritiska kako se treba ponašati. Sanjala je o životu punom ljubavi i privrženosti. Jedinu privrženost koju je poznavala, imala je od svoje sestre - svoje jadne sestre koja je mnogo toga pretrpjela. Njihova majka je umrla kada su obje bile djevojčice. Siena se samo u magli sjećala mirisne, plave žene koja bi noću znala doći u njihovu sobu odjevena u blistavu odjeću.

Shvatila je da su već blizu njezine ulice i upućivala je Andreasa kuda voziti kroz labirint manjih ulica koje su vodile do njezinog doma. Zaustavio se i pogledao van zapanjen izgledom zapuštenog bloka zgrada koji se nalazio usred pustoši.

„Živiš ovdje!“

Siena je braneći se rekla: „Blizu je podzemne i autobusa.“

Andreas je odmahivao glavom u nevjerici. Odvezao je pojas i izišao. Siena je primijetila da je odnekud izvadio kišobran i otvorio ga dok je prilazio njezinim vratima.

Izišla je, vjetar je šibao i raspustio joj kosu koja je bila skupljena u punđu. Osjećala se zbunjeno. Rekla je: „Gle, hvala što si me dovezao...“

Napravila je korak kako bi zaobišla Andreasa i otišla u stan, ali se zaustavila kada je vidjela da je Andreas prati. „Kamo si ti krenuo?“

Namrštio se. „Opratit ću te do stana. Ne ideš sama do tamo.“

Od novog naleta ponosa ukočila su joj se leđa. „Već mjesecima živim ovdje sama ovdje i sve je bilo u redu. Uvjeravam te da...“

Andreas je nije slušao. Uhvatio ju je za lakat i vodio putem na kojem je bilo razasuto smeće. Siena je osjetila kako je obuzima razdraženost. To je bilo točno ono što je njezin otac nekada radio.

Kada su ušli kroz glavna vrata koja su opasno visila na slomljenoj šarki i našli se pod okrutnim fluorescentnim svjetlom, Siena se oslobodila: „Ovo je dovoljno.“

Andreas je sklopio kišobran, a onda ugledao namrgođenu mladu osobu kako vreba iza ugla. Pozvao je dječaka i dao mu savijenu novčanicu i kišobran. „Baci pogled na moj automobil, hoćeš?“ rekao je.

Dječak je pogledao novac i problijedio, zatim je ponovno pogledao Andreasa i snažno kimnuo glavom.

Uzeo je kišobran prije nego što se požurio čuvati stražu.

Sieni se nije svidjelo kako ju je raznježila Andreasova mala gesta kada je dječaku dao kišobran. Grubo je rekla: „Završit će na prodaji prije nego što se vratiš.“

„Imaj malo vjere“, promrmljao je Andreas i pritisnuo gumb dizala.

Siena je primijetila kako postaje sve nestrpljiviji jer se dizalo nije pokrenulo, pa je pokazala prema prijavom betonskom stubištu. „Znam da je uobičajeno, ali dizalo ne radi - a ja živim na četrnaestom katu.“ Nije joj baš uspjelo sakriti prizvuk zadovoljstva u glasu.

U Andreasovim očima se vidio bljesak odlučnosti kada je rekao: „Ti vodi.“

Siena je ljutilo dahtala već na desetom katu i bila je svjesna da je Andreas odmah iza nje - kada su konačno došli do vrata njezinog stana. Okrenula se prema njemu. Bilo joj je vruće, a kosa na vratu bila joj je vlažna od znoja. Srce joj je lupalo.

„Hvala. Ovdje smo.“

Andreasu jedva da se pomaknula vlas na glavi i nije bilo znakova da se upravo popeo četrnaest katova. Ipak je negdje usput razvezao leptir-kravatu i otkopčao gornji gumb na košulji koja je otkrivala preplanulu put iz koje su izvirivale tamne dlake.

Sieni se stisnuo trbuh. Sjetila se kako je nestrpljivo otkopčavala njegovu košulju one noći u Parizu, strgnula mu kravatu...

Andreas je razgledao po praznom hodniku. Netko se derao u susjednom stanu, a zatim se nešto razbilo o vrata, od čega je Siena ustuknula.

Andreas je opsovao i uzeo ključeve iz njezinih umrtvljenih prstiju. „Idemo unutra.“

Opet je to činio. Zapovijedao je, samo što je nije ugurao u oskudan i zapušten prostor sa zamrljanim sagom. Siena je dala sve od sebe da se riješi mrlja, ali s malo uspjeha. Samo se nadala da one nisu ono što je mislila da jesu...

Siena je upalila malu svjetiljku i odmah požalila što je to učinila jer je bacala zavodljivo, ružičasto, toplo svjetlo. Budući da se osjećala potpuno ugroženo, ispružila je ruku kako bi zatražila svoje ključeve i odbrusila: „Evo, dopratio si me unutra - sada, molim te, idi.“

Posve ležerno, Andreas je samo zatvorio vrata za sobom i blago rekao: „Ovo mora da je teško za tebe...“

Siena je stajala nepomično, a ruka joj se ovjesila. Nije imao pojma... kako *lako* je ovo bilo za nju. Da ostavi za sobom ukaljane stvarčice zagušljivog bogatstva i obilja, to je bilo olakšanje za nju. No to je bilo nešto što nitko nikada neće razumjeti. I sigurno to neće objašnjavati ovom čovjeku, koji je grabio uspjeh i bogatstvo s obje ruke, i potpuno je uživao u tome. Ali je li mu mogla to zamjeriti? Čak i kada su mu metode bile dvojbene? Naravno da nije. Odrekla se tog prava točno prije pet godina.

Ponovno je ispružila ruku tražeći ključeve. „Moram rano ustati i ići na posao.“

Andreas se nije pomaknuo. Samo je gledao u nju, te njegove tamne oči, koje nije mogla proniknuti, lutale su po njezinom licu i njezinoj kosi, koja je sada bila raspuštena oko njezinih ramena. Siena je poželjela da je zategne unatrag i sveže.

Osjećajući se očajno, rekla je: „Molim te.“

„Ali što ako ne moraš ustati rano?“

Siena je trepnula, nije ga razumjela. Odmahnula je glavom. „Kako to misliš? Počinjem raditi u šest i trideset ujutro. Treba mi sat vremena da dođem dotamo...“

Andreasovo lice bilo je tako lijepo na prigušenom svjetlu da se osjećala začaranom. Jednako kao i onda kada je stajala ispred njega u onom hotelskom butiku, u onoj haljini. Te noći ju je skinula i bacila u koš, nije ju mogla ni pogledati a da joj ne bude zlo.

Sada je rekao slatkim glasom: „Ono što želim reći jest da imaš izbor, Siena... Želim ti ponuditi alternativu.“

Bio je potreban jedan trenutak... a onda su se njegove riječi stopile s vrlo rječitim pogledom njegovih očiju. Otkako je bila u Engleskoj,

drugi muškarci postavljali su isto pitanje - poput muškarca koji se vratio po nešto u svoju sobu i zatekao je kako namješta njegov krevet. Osim što je ono što je taj muškarac nudio, bilo izgovoreno u mnogo grubljem smislu.

Obuzeli su je sram i još nešto toplije, zgražala se sama nad sobom. Zakoračila je ustranu i u svoj glas unijela što je mogla više hladnog prezira: „Ako predlažeš ono što ja mislim, onda očito odbijaš vjerovati kako ja želim da me ostaviš na miru.“

Andreas je zakoračio prema njoj, a Sienu je uhvatila panika zbog čega je napravila još jedan korak unatrag. Izgubila je tlo pod nogama i bila je nevjerojatno ranjiva. Sve poznato okruženje njezinog prijašnjeg života nestalo je. Uloga koju je igrala, bila je onoliko dobra koliko je mogla biti. Sada je bila potpuno bespomoćna, a muškarac koji ju je mrzio, pozivao ju je u krevet. Mrzila je samu sebe što se ne zgraža onoliko koliko je trebala.

Ispružio je ruku i prstom joj klizio niz obraz, preko usana do mjesta gdje joj je bilo ubrzano kucalo. „Čak i sada se pretvaraš da osjećaš gnušanje, ali tijelo te izdaje. Ono što se dogodilo u Parizu... sudjelovala si koliko i ja - bila si uspaljena i puna želje kao nijedna koju sam upoznao. A opet, nisi se ustručavala prebaciti krivnju na mene kako bi sačuvala obraz u nesnošljivim očima svog oca. Bože sačuvaj da se nedodirljiva nasljednica valja na stolcu s nekim hotelskim službenikom.“

Siena je odgurnula njegovu ruku i uzmaknula. Mrzila je samu sebe kako se zadahtala.

„Izlazi odavde, odmah, Xenakis. Prekrajanje prošlosti ne vodi ničemu.“

Ljutnja koju je Andreas obuzdavao, sada se osjetila u njegovu glasu. „Ne možeš se prisiliti da izgovoriš ni neku najškrću ispriku, zar ne? Čak i sada, kad nemaš ni centa iza svojeg imena niti ugled da te štiti.“

Sram je preplavio Sienu - i krivnja. Bez ikakvog učinka rekla je: „Ja... žao... mi je.“

Andreas je s prezirom podrugljivo odgovorio: „Poštedi me neiskrene isprike jer sam je izvukao iz tebe.“

Njegovo lice je odjednom preplavio osjećaj zgražanja i napola se okrenuo od Siene. Prošao je rukom kroz kosu. Jasno se sjećala

kako ga je vidjela sljedeće jutro i kako je bila šokirana zbog masnice na oku i natečene čeljusti. Dokaz prljavog posla što su ga obavili ljudi koji su radili za njezinog oca. Tada je pokušala ispričati se, ali nije mogla protiv njegova opravdanog gnjeva.

Osjećajući kajanje i žarku želju da ga uvjeri kako joj je stvarno bilo žao, spontano je ispružila ruku i dotaknula mu rukav. Brzo je spustila ruku kada ju je sumnjičavo pogledao. Progutala je vidjevši taj gotovo crn pogled i rekla iskreno: „Nikada nisam imala namjeru... lagati oko onoga što se dogodilo. Niti sam htjela da izgubiš posao.“

Andreas se nasmijao, ali oštro. „Ne, vjerojatno nisi. Htjela si se zabaviti sa mnom na sofi u onom butiku i onda bi nastavila svojim putem, s još jednim trofejem u svom prometnom krevetu. Zaboravljaš da točno znam kakve ste vi djevojke bile: pohlepne, bilo vam je dosadno i bile ste nezasićene. Ali nisi računala na to da će te *papa* uhvatiti *in flagranti delicto*, pa si se pobrinula da ne posumnja kako njegova dragocjena kćerka ima takve sklonosti. Bilo je mnogo lakše optužiti siromašnog Grka, hotelskog djelatnika.“

Siena je probijedjela. To je bilo upravo ono što je učinila. Ali ne zbog *svojeg* preživljavanja, već zbog svoje sestre. To je bilo nešto što nikada neće moći objasniti ovom tvrdoglavom, osvetoljubivome muškarcu. Pogotovo ne dok je još uvijek tako ranjiva. I dok je za nju još uvijek bio toliko privlačan.

Andreas je odmahnuo rukom i otresito rekao: „U pravu si. Nema koristi od prekrajanja prošlosti.“

Te tamne, plave oči ponovno su pogledale Sienu s nekim novim sjajem koji je zračio odlučnošću.

„Zar mi zaista želiš reći da si tako ponosna pa uživaš živjeti ovako?“ Glas mu je poprimio laskav prizvuk. „Zar ti ne nedostaje spavanje do ručka, da se ne moraš brinuti nizašto osim kada si dogovorila termin kod kozmetičarke ili koju ćeš haljinu odjenuti navečer?“ Nemilosrdno je nastavio. „Zar zaista očekuješ da povjerujem kako sve to ne bi ponovno htjela imati kad bi mogla? Da ne bi iskoristila priliku ponovno se prošetati među sebi sličnima?“

Sieni je bilo teško. Oblio ju je hladan znoj pri pomisli da bi mogla dopustiti ovom čovjeku da joj se približi i tako otkrije ranjivost koja je bila skrivena duboko u njoj. Mislio je da ona zna kako s njim izići

nakraj, da joj je to u prirodi, a ona, zapravo, nije imala pojma kako to postići s muškarcem poput njega.

Zanemarila je činjenicu kako je njezina isprika bila uzaludna kao što je i vjerovala da će biti. Mahnula je glavom na svoj najdrskiji način, a oči su joj sijevale. „Radije bih čistila tvoj zahod, nego učinila ono što mi predlažeš. Možda misliš da ću zbog toga što sam očajna, pristati biti tvojom ljubavnicom. Je li tako, Xenakis?“

Andreas se nasmijao otkrivši svoje lijepe zube. „Mislio sam kako sam ti rekao da me zoveš Andreas - i da, mislim da ćeš pristati jer ti nedostaje luksuzan život. Ali, i više od toga, jer me, unatoč svemu, želiš...“

Sieniu je oblilo rumenilo. Željela ga je, ali on nije imao pojma tko je ona zapravo niti zašto ga je morala onako ružno izdati. Nije imao pojma kako je nježno bilo njezino srce, kako je nježno kucalo i imalo krhke nade i snove o životu daleko od svih koje je poznavala. On je samo vidio razmaženu, uništenu nasljednicu i tražio način da je ponizi. Zato što ga je odbila. Nije znao koga je ona morala zaštititi i zbog *toga* učiniti da njega optuže na najgori mogući način. Nije imala izbora.

Sada je znala da bi je ovaj muškarac, kad bi imao priliku, uzeo i ponizio zbog vlastitog užitka. Zbog osvete.

Najzajedljivijim glasom Siena je rekla: „Unatoč tvom preuveličanom viđenju vlastite privlačnosti, ja te *ne* želim. Možda sam u očajnoj situaciji, *gospodine Xenakis*, ali još uvijek imam svoj ponos i ne bih postala tvojom ljubavnicom zbog tvoje bolesne rasonode, čak i da si posljednji muškarac na ovome svijetu.“

Andreas je zurio u ženu koja je stajala u njegovoj neposrednoj blizini i došlo mu je da zaplješće. Odjeća joj je bila izgužvana i zamrljana, njezina kosa raščupana oko lica i ramena, ali bila je kraljica koja kori podređenog. A on ju je želio tolikom glađu da se mogla usporediti s riječju koju je sama upotrijebila: *očaj*.

Zagundao je: „Nisam navikao pozivati u krevet žene koje me ne žele, Siena.“ Na to je uzmaknula i ponovila još očajnije: „*Ne* želim te.“

„Lažeš.“

Vidjela je opasnost u Andreasovim očima. On se primicao, a ona uzmicala. Od panike stislo joj se grlo, pa ni riječ nije mogla izgovoriti.

Osjetila je užas zbog groznog, izdajničkog uzbuđenja i očekivanja koje je počelo zahvaćati njezino tijelo. Ako je sada poljubi... Pri pomisli na to gubila je razum.

„Opet si previše ponosna da priznaš kako me želiš, Siena DePiero, ali ja ću ti sada dokazati koliko me želiš.“

Bilo je gotovo uvredljivo kako ju je lako Andreas uzeo u naručje i privukao k sebi. Odnekud, duboko iz sebe, iščeprkala je otpor koji joj je trebao. Ovaj čovjek bio je preopasan za nju. Kada ju je privukao još bliže i kada mu se glava počela spuštati, Siena je nagonski djelovala kako bi se zaštitila. Ukočila se u njegovim rukama i podignula svoju ruku kako bi spriječila njegove usne da dotaknu njezine. Očito je pogrešno protumačio njezinu namjeru i u trenu, poput munje, uhvatio je za zapešće. Od snage njegova stiska zastao joj je dah.

„A ne, nećeš.“

Siena se pobunila: „Ali nisam...“

„Ne?“ Andreasove usne su se stisnule. Siena nikada u životu nije udarila nekoga, i bila joj je muka i od pomisli da bi on mogao vjerovati kako je sposobna za takvo nasilje.

„Ne bih te bila udarila...“ šapnula je. Željela je da joj povjeruje, gledala je ravno u njegove plave, duboke oči.

Andreasov izraz lica bio je strog. „A i nećeš nikada imati priliku.“ Prijetnja u njegovu glasu bila je vrlo senzualna.

I dalje ju je držao. Jednom rukom obujmio je njezin struk, pustio joj zapešće i drugom rukom, iznenađujuće nježno, dodirnuo njezino lice razmišljajući što će ona učiniti. A zatim, prije nego što je išta mogla napraviti, Andreas je nagnuo glavu i njegove su usne prekrile njezine.

Uzbuđena, Siena se osjećala bespomoćnom protiv Andreasovog senzualnog napada. Njegove usne pomicala su se na njezinima s uvjerljivošću koja je izazivala uzbuđenje i Sieninu trenutačnu reakciju za koju nije bila ni svjesna da je ima.

On je bio jedini muškarac koji ju je ovako ljubio, i kad ju je prvi put poljubio, gorjela je od uzbuđenja. Ništa se nije promijenilo. Vrućina joj se skupljala u donjem dijelu trbuha i polako se širila njezinim tijelom. Grudi su joj se ukrutile i bile teške, bolne. Njegove ruke oko nje bile su poput čeličnog obruča iz kojeg nije željela pobjeći.

Siena se utapala u mirisu muževnog mošusa, jedva svjesna Andreasove ruke kojom ju je milovao po licu, a prstima je odvezivao kravatu na njezinoj košulji i otkopčavao gornje gumbe.

Njegov jezik poigravao se njezinim usnama, a ona se još više napela da mu se približi, da mu bude blizu. To je bio jedan od najuzbudljivijih, zabranjenih užitaka.

Siena je nesvjesno opustila stisnute šake na Andreasovim prsima i sada su joj prsti bili rašireni. Stajala je na vrhovima nožnih prstiju da mu bude što bliže. Andreas ju je uhvatio za stražnji dio glave, prsti su mu prolazili kroz njezinu dugu, svilenkastu, plavu kosu. Drugom rukom uhvatio ju je za bedro i pritisnuo k sebi.

Tek kada je osjetila njegovo disanje na golom vratu, Sieni se povratio razum i uzmaknula je. Pogledala je, potpuno omamljena, njegove tamne, plave oči, s teškim kopcima iz kojih je zračila seksualnost.

Poput hladnog vjetra pogodila ju je spoznaja o tome što se događa i ukočila se kako bi zaustavila svu tu uzbudljivu privlačnost. Nije mogla razumno razmišljati.

Siena se rukama snažno odgurnula, gotovo je pritom pala.

Milijun razloga javilo joj se u glavi, ali najgore je od svega bilo da se spektakularno - uz neonska svjetla i vatromet - ponizila. Lecnula se kad se sjetila što je bahato izgovorila - „Ne želim te.“ I što je sad učinila? Dokazala je sama sebi da laže, *opet*.

Skupila je raskopčanu košulju i nije mogla pogledati Andreasu u oči.

„Želim da sad odeš.“ Njezin glas zvučao je grubo i oporo.

TREĆE POGLAVLJE

Andreas je gledao Sienu kako stiće raskopčanu košulju. Činila se izgubljenom, blijeda poput mjesečine. Prsa su mu se stegnuta. Nije očekivao ovakvu reakciju. A zatim je shvatio: gluma je bila u prirodi ove žene. To joj je bilo u krvi - a od toga je proključala *njegova* krv. Da ga opet tako nasamari, čak i na jedan trenutak...

Glas mu je bio oštar. „Ovdje nema nikoga, ne možeš dignuti lažnu uzbunu. Moraš sama preuzeti odgovornost za svoje postupke.“

Nagnuo se naprijed, a ona je iznenada podignula glavu. Njezine plave oči opet su blistale poput dragulja, a njezino je lice poprimilo odlučan izraz. Andreas je zastao, tijelo mu je još gorjelo. Ali uspio je to potisnuti. Osjetio je napetost u sebi. Ni na trenutak nije pomislio da vidi kod nje neku vrstu ranjivosti...? Smiješno.

Natjerao je sebe da bude civiliziran, iako se nije tako osjećao. „Još uvijek me želiš, Siena, i možeš to nastaviti poricati, ali to je laž. Neću otići odavde večeras bez tebe. Moraš platiti za ono što si učinila: *u mojem krevetu.*“

Siena je otvorila usta i ponovno ih zatvorila, zapanjenost je strujala njezinim tijelom.

Zvučao je tako odlučno. Kao da je spreman iznijeti je iz ovog prostora. Sienine misli pobjegle su od tog previše uznemirujućeg scenarija kako bi mogla razmisliti o njegovoj drugoj tvrdnji. Kako je mogla poreći da ga želi nakon što je potpuno izgubila kontrolu? Užasavala se njegovih riječi - njegove tvrdnje da će ona sama *poći s njim*. Jednako kao što je i njezin otac uvijek očekivao da izvrši njegovu zapovijed.

Prvi put je iskusila vlastitu slobodu otkako je nestao njezin otac i užasavala se da joj netko opet zapovijeda svaki korak.

Siena je spustila ruku kojom je držala košulju i podignula glavu. „Zar ozbiljno misliš da ću samo tako poći odavde s tobom? Zaista si nevjerojatno osoran.“

Andreasove oči su zlokobno potamnjele: „Platio sam visoku cijenu zbog tvoje mušičave potrebe da sačuvaš svoj obraz pred svojim ocem one noći, Siena. Preko noći sam dobio otkaz i stavili su me na crnu listu svakog hotela u Europi. I pratila me užasna glasina da sam se nametnuo ženi koja je, zapravo, slijedila mene. Moja obećavajuća karijera bila je uništena. Morao sam otići u Ameriku kako bih počeo iznova.“

Siena nije mogla podnijeti ponovno poniženje pa se okomila na njega. „Pa - što? Sad bih ti trebala platiti tako da postanem tvoja ljubavnica?“

Andreas se divlje nasmijao. „To i još više, Siena DePiero. Platit ćeš mi tako da priznaš sebi i *meni* koliko me želiš.“

Gledala je ovog muškarca na prigušenom svjetlu svojeg odvratnog stana. Stajao je poput grabežljivog gusara, čvrsto raširenih nogu. Ramena široka i moćna. Kad bi se uklonila civilizirana vanjština u smokingu, ovaj muškarac bio bi čista životinja i to najsnažnije vrste.

Tražio te šest mjeseci. Neće samo tako otići... Od te spoznaje Sieninim tijelom zavladao je panika pomiješana s nečim mnogo gorim, ponižavajuće uzbudljivim. Obruč njezinog malog stana kao da se sve više stezao oko njih.

Otresito se nasmijala kako bi sakrila drhtanje. „I - što? Zaključat ćeš me u svoj luksuzni stan i bit ću ti poput igračke samo za užitak?“ Htjela je zvučati zajedljivo, ali glas ju je izdao, kao da je o tome već razmišljala.

Andreasove oči su svjetlucale na prigušenom svjetlu. Nasmiješivši se, reče: „Ne mogu poreći da mi se to čini privlačnim, ali ne, ne bi mi bio problem da me vide s tobom u javnosti. Mene ne zanima mišljenje javnosti - za razliku od nekih ljudi.“

Andreas ju je hladno pogledao, bilo je jasno da čeka njezin odgovor.

„I što onda?“ upitala je. Osjećala se pomalo histerično zbog toga što se našla u situaciji u kojoj mora razgovarati o tome s Andreasom Xenakisom. „Samo ćeš me iskrcati na cesti kada budeš gotov sa mnom?“

Andreasove usne su se stisnule. „Ja se brinem za sve svoje... ljubavnice.“ Nemarno je slegnuo ramenima. „One su obično neovisne, ali ti sa svojim jezičnim vještinama ne sumnjam da ćeš uz malu pomoć brzo pronaći pristojan posao... sigurno nešto bolje od fizičkog rada.“

Siena se nasmijala. Preplavila ju je histerija. S mukom se suzdržavajući, pogledala je Andreasa. „Ovo je zaista prava priča, zar ne? *Ti* da ponudiš *meni* pomoć da pronađem posao...“

Sienin oštar glas prikrivao je njezinu najskriveniju ranjivost: činjenicu da nije imala nikakve kvalifikacije osim svojeg ekskluzivnog obrazovanja. Da, tečno je govorila brojne jezike. Da, znala je kako biti domaćica na večernjoj zabavi za pedeset i više ljudi. Da, znala je kako aranžirati cvijeće i kako se ponašati pred kraljevima i diplomatima, kako voditi razgovor o svjetskoj politici ili o povijesti umjetnosti... Ali kada je bio u pitanju stvarni svijet - stvarni život -

ništa nije znala. Nije imala ni vještina ni kvalifikacija. Bila je predodređena za život društvene kreme. I Andreas je to znao.

Molila je Boga da je ponovno ne dotakne i na drhtavim je nogama prošla pokraj njega da otvori ulazna vrata. Nije više bilo uznemirujućih zvukova koji su prije dolazili od njezinih susjeda. Pogledala je natrag u sobu i s olakšanjem vidjela da je Andreas slijedi. Ali olakšanje je bilo kratko, jer je nježno, ali odlučno ponovno zatvorio vrata.

Zvučao je jako razumno kad je rekao: „Nudim ti priliku, Siena, da se ponovno pomakneš i urediš sebi život.“

Siena je prekrižila ruke da se zaštiti od te prijetnje. Nije se micao. Natjerala se da ga ponovno pogleda. Usta su joj se iskrivila i izgovorila je svoje strahove. „Oboje znamo da to nije *ponuda*, Andreas. Nisi proveo šest mjeseci tražeći me da tek tako odeš.“

Nasmijao se i složio: „Ne, nisam. To baš i ne bi bio radni zadatak, Siena... Trudio bih se da uživaš. Ništa ti ne bi nedostajalo.“

„Sve dok traje tvoj interes?“

Njegovo lice se smjesta ukočilo i Siena je znala da ga je pogodila u živac. Zainteresiralo ju je bez obzira što je o njoj bila riječ. „To je sve što nudim, Siena. Ograničen period vremena kao moja ljubavnica sve dok oboje ne budemo spremni da krenemo dalje. Nemam nikakvu želju da to bude trajno - zasigurno ne s tobom.“

Siena jedva da je uočila njegovu uvredu. Borila se protiv njegove mračne sile i ponovno je otvorila vrata - ali Andreas je opet lijeno ispružio ruku i zatvorio ih. Htjela je poskočiti, ali pogledala ga je.

„Gle, Xenakis...“

„Ne!“

Njegov glas zaustavio joj je dah grlu. U polumraku izgledao je zastrašujuće i veličanstveno. Približio se i srce joj je počelo bolno lupati.

„Gle, *ti*. Ovo će završiti samo na jedan način: tako da pristaneš sada poći sa mnom. Ako želiš još jednom da ti pokažem koliko si osjetljiva na mene, onda će mi svakako biti drago da ti to pokažem ovdje i sada, ali...“ Zastao je i pogledao oko sebe s očitim gnušanjem, a zatim opet Sienu. „Osobno bih radije prvi put vodio ljubav s tobom u... luksuznijem okruženju.“

Pomisao, i što je još gore, spoznaja da bi je mogao uzeti ovdje ako to želi, natjerala je Sienu da se još više odmakne. Osjećala je kao da joj se omča steže oko vrata.

Andreas je vidio Sienu kako se odmiče i morao je obuzdati gotovo životinjski poriv u sebi da je ne stavi na ramena i iznese van iz ovog jadnog, smrdljivog mjesta. Krv mu je ključala od požude i odlučnosti. Čim su njegova usta dotaknula njezina, instinktivno je znao da je *neće* ostaviti na ovome mjestu. Nije želio priznati sebi kako ne može podnijeti da se ona nalazi u ovakvom okruženju. To je bilo kao da baciš savršen dijamant u najprljaviju vodu stajaćicu.

Pokušavajući obuzdati nestrpljivost koju je osjećao, Andreas je naglasio: „Nemaš nikoga kome bi se mogla obratiti, Siena. Ako se nadaš da će neki vitez plave krvi dojahati na bijelom konju i oprostiti ti grijeha tvog oca, to se *neće* dogoditi. Ne zaboravi - ja *znam* tvoje grijeha.“

Siena se okrenula da se ponovno suoči s Andreasom, još je više stisnula ruke oko sebe, raširivši svoje krupne oči.

Njegove riječi su je pogodile mnogo više nego što je htjela da on to vidi. Bio je u pravu. Nije imala nikoga kome bi se obratila. Serena i ona imale su starijeg polubrata, ali sumnjala je da bi uživao da samo tako, iznenada, stupi s njima u kontakt, nakon sukoba s njihovim ocem, a i one, sestre, su ga tako očito ignorirale onog dana kad su ga vidjele na ulici kako se suprotstavlja ocu. Usprkos svemu postao je milijarder, financijer, i sigurno ju je prezirao jednako kao što je prezirao njihova oca, zato što ga je ponizio poput psa na cesti.

Sestra joj je bila u takvom položaju da joj nikako nije mogla pomoći, a ni ikada prije unatoč tome što je bila starija dvije godine. To je Sienu vratilo bolnoj spoznaji da se *ona* nema kome obratiti, a Serena je uvijek očekivala njezinu pomoć kad joj zatreba. A sada ju je trebala. Preplavio ju je očaj. Kako je i na trenutak mogla zaboraviti na Serenu?

Ubrzano bilo njezine krvi rugalo joj se. Razlog je stajao samo metar od nje. Siena je osjećala kako joj otpor napušta umorno tijelo. Preplavio ju je osjećaj neizbježnosti. Nije bilo slučajno što ju je Andreas sreo večeras. On ju je tražio. I *neće* stati sada kada je znao gdje se nalazi. Nije imala kamo otići. Nikamo gdje se može sakriti. Nije imala utočište.

Kao da je osjetio u kojem se smjeru kreću njezine misli. Vidjela je kako Andreasu oči pobjedonosno sjaje u polumraku.

Iznenada, kao da joj je netko dao dozu adrenalina, njezin se um razbistrio. To što je razmišljala o sestri, pomoglo joj je da se sabere. Ako će izići iz ovoga stana s ovim muškarcem, onda se mora pobrinuti da jedina osoba koja je trebala *nju*, od toga ima koristi.

Pomisao da Andreasu kaže za svoju sestru, da igra na kartu ljudskosti, bila je promašaj.

Ako išta, ova joj je večer dokazala koliko daleko Andreas može ići zbog osvete. Ako mu kaže za Serenu, onda bi i nju mogao na neki način iskoristiti protiv Siene, točno onako kako je to činio njezin otac. Siena je zadrhtala od pomisli na to. Nema šanse da će ikada ponovno to dopustiti.

Ali ipak je znala da će smion plan koji joj se oblikovao u glavi, učvrstiti Andreasovu mržnju prema njoj zauvijek.

Andreasova krv ključala je u iščekivanju dok je promatrao ženu koja je stajala samo metar od njega. Podignula je prkosno glavu, iako su oboje znali da se sprema popustiti. Bit će njegova. Njezina mala igra ponosa samo je bila dokaz Andreasu da je on još uvijek posljednji muškarac kojeg bi izabrala, iako je među njima vladalo dovoljno strasti da otopi santu leda. Pa čak i da je *bila* očajna.

Njegove usne su se stisnule u tanku crtu. Ako ništa drugo, pokazalo se da je bio u pravu: Siena se htjela riješiti ovog groznog okruženja i vratiti se u svijet koji je tako dobro poznavala.

A sve do čega je *njemu* stalo, bilo je da zadovolji ovu goruću želju u sebi. Da vidi kako Siena DePiero guta svoj ponos i poriče međusobnu privlačnost. Bit će to slatka osveta i ono najmanje što je zaslužio nakon što je toliko propatio zbog nje.

„I, Siena? Što si odlučila?“

Siena je mrzila taj samodopadni ton u Andreasovu glasu. Nije mogla vjerovati da je čak i razmišljala o onome što namjerava učiniti, ali uvjerala je samu sebe da ona to može. Morala je.

Na neki način to bi trebalo biti lako - trebala se samo vratiti u ulogu koju je igrala otkako zna za sebe: ulogu privilegirane nasljednice koja se nizašto ne mora brinuti, osim što će odjenuti na sljedećoj zabavi u dobrotvorne svrhe. Nitko osim Serene nije znao kakvu je duboku mržnju osjećala prema tom ispraznom svijetu u kojem su

ljudi rutinski zabijali nož jedan drugome u leđa kako bi napredovali. U kojem su osjećaji bili toliko okamenjeni da niti jedna reakcija nije bila iskrena.

Prije nego što potpuno izgubi živce, Siena je bubnula: „Poći ću s tobom - odmah ako želiš.“ Vidjela je kako se Andreasu usne svijaju u pobjedonosni osmijeh. No prije nego što će pomisliti daje sve po njegovom, brzo je rekla: „Ali imam svoje uvjete... ako ćemo se upustiti u ovu...“ Riječi su je napustile. Jednostavno nije mogla izgovoriti ono što je on želio i očekivao. Ono na što je ona pristala u svojoj glavi.

Podignuo je obrvu. „U ovu aferu? Da postanemo ljubavnici? Da mi postaneš družica?“ Siena se zarumenjela. Riječ *družica*, iako je mislio sarkastično, pogodila ju je u duboko i skriveno mjesto. Nikada mu neće biti družica.

Bila je uzrujana pa je stala iza jednog svojeg klimavog stolca kako bi se oslonila rukama, kao da će joj to pružiti podršku. Kimnula je jedanput, grčevito. „Da. Imam uvjete.“

Andreas je prekrizio ruke na prsima. Izgledao je kao da se zabavlja, a Sieni je to dobro došlo jer joj je vatra u utrobi sve više plamtjela. Želio ju je samo iz jednog razloga, a sada će ga iskoristiti zbog te njegove želje.

Hrabro je rekla: „Želim novac.“ A zatim se u sebi lecnula od boli. Odgojena je da bude promišljena u društvu, a ovdje, s ovim muškarcem, pretvarala se u nekoga tko jedva zna složiti rečenicu. Bila je gruba u njegovoj blizini. Nije mogla prizvati tu ugladenost, čak da je i njezin život ovisio o tome.

Kada je Andreas osvijestio Sienine riječi, nešto se stisnulo u njemu. Trebao je to i očekivati. Žena poput Siene DePiero nikada ne bi pošla besplatno. Očekivala bi da joj velikodušno plati kako bi je odveo u krevet. Kao što je već i bio platio zato što ju je dotaknuo.

S gnušanjem u glasu hladno je rekao: „Nikada u životu nisam platio neku ženu, niti ću to početi sada.“

Siena je problijedjela i Andreas se morao suzdržati da se podrugljivo ne nasmije. Kako je mogla izgledati tako ranjivo i istodobno tražiti da joj plati to što će mu biti ljubavnica?

Zatim joj se na lice vratila boja, i što je bilo nevjerojatno, on se osjećao smireno. Vidio je kako se bori s onim što treba izreći.

Napokon je izgovorila, „To su moji uvjeti. Želim novac ili nikamo ne idem - a ako mi se približiš, vrištati ću dok sve ne dignem na noge.“

Usna mu se izvila. „Kao i tvoji susjedi? Nisam primijetio da se netko požurio da *im* pomogne.“

Siena se još više zarumenjela. Zbog toga je ljutito izgovorio: „O koliko novaca je riječ?“

Primijetio je kako je Siena na tren oblizala usne. Tako je lako privukla Andreasovu pažnju na te sočne, ružičaste usne, od čega je toplina u njegovu tijelu postala još veća. Neka ide kvragu, ali želio ju je - čak i da mora platiti.

Sieni je bilo loše. Ali otišla je predaleko da bi se sada mogla zaustaviti. Vidjela je gnušanje na njegovu lijepom licu. Prezirat će je zbog ovoga, ali ako će je prezirati, a ipak i dalje željeti, to je onda u redu.

Navela je svoju cijenu. Točan iznos koji joj je potreban da se može brinuti za Serenu godinu dana. Ako će učiniti ovo, onda to mora biti vrijedno muke. Šest mjeseci neće biti dovoljno da se Sereni osigura dugoročni oporavak. A godina terapije i rehabilitacije bi to omogućila.

Andreas je tiho zazviždao kada je čuo iznos i Siena je primijetila kako mu je pogled postao još hladniji. Opet se približio, a njezine oči bile su prikovane za njegove. Na neki bizaran način, sada kada je to izgovorila, osjetila je kao da je skinula golem teret s leđa.

„Procijenila si se jako visoko.“

Siena je gorjela. Opet se osjećala posramljeno. No, untaoč tome, zabacila je glavu i rekla prkosno: „Pa što ako jesam?“

Andreas ju je odmjeravao i hodao oko nje. Osjećala je kako pogledom luta gore-dolje po njezinu tijelu.

Čula ga kako govori: „Za taj iznos mislim da bi bilo u redu da provjerim robu prije nego što donesem odluku, zar ne? To je na kraju krajeva razumno kada je u pitanju posao.“

Sieni se zavrtojelo u glavi dok joj je toplina navirala u svaki djelić tijela, a riječi su joj zamrle u grlu. Bila bi najveća licemjerka kada bi se sada izgalamila na njega.

Primijetila je da je Andreas izvan sebe od bijesa, obrazi su mu bili mračni. Prije nego što ga je mogla zaustaviti, obgrlio ju je jednom rukom oko vrata i privukao k sebi. Morala je popustiti, inače bi potpuno izgubila ravnotežu.

Rekao je s gnušanjem: „Ne plaćam ženama za seks. Nikada nisam i nikada neću. To je gnusno i odvratno. Posebno kada to želiš jednako kao i ja...“

A zatim je pritisnuo svoje usne na njezine i izbrisao svaki osjećaj stvarnosti - ponovno. Sienine su se misli izgubile u naletu uzbuđenja. Njezine ruke bile su na Andreasovim prsima, a on ju je još više privukao obavijajući ruku oko njezinih leđa. Tako ju je jako pritisnuo uz sebe da je mogla osjetiti dokaz rasta njegova uzbuđenja kako joj pritišće trbuh.

Njegove su je usne natjerale da otvori svoje, i jednom kada se to dogodilo, nije imala više nikakve izgleda. Pronašao je njezin jezik i gladio ga svojim, zahtijevao je odgovor. Siena je prigovarala negdje duboko u svom grlu, gotovo samilosno. Andreas ju je posjedovao, imao je vlast nad njom, bilo je to daleko od toga da osjeća odbojnost. Osjetila je kako želi podignuti ruke i obaviti ih oko Andreasovog vrata, a jezik joj se uzbuđljivo kretao jednako kao i njegov.

Sad mu je ruka krenula od struka prema gore. Siena je bila svjesna snažnog osjećaja iščekivanja zbog kojeg su joj grudi nabujale, bradavice se ukrutile i čekale njegov dodir.

Ali Andreas nije dodirnuo njezine grudi za čime je ona sada čeznula. Zaustavio se netom prije i odmaknuo glavu. Jedva je otvorila oči i ugledala njegove, uzbuđljive i razdragane, kako su prostrijelile njezine, pune prezira za njezinu drskost i tvrdoglavo poricanje njihove privlačnosti. Ubrzano je disala i milijun stvari natjecalo joj se za prevlast u mozgu, a sve su je tjerale da se odmakne - brzo. Ali nije se mogla pomaknuti.

S grubošću i gnušanjem koje se opet osjetilo u njegovu glasu rekao je: „Koliko god mrzio što moram priznati, ali mislim da bi mogla biti vrijedna astronomskeg iznosa novca da te odvedem u krevet.“

On je bio taj koji se odmaknuo i ostavio Sienu da se sama snalazi na drhtavim nogama.

Prošao je rukom kroz kosu, pogledao ju je osuđivački i rekao: „Dobro si naučila svoju lekciju, DePiero... u krevetima, ne znam koliko ljubavnika koje si zabavljala. Jesu li oni bili ti koji su te naučili toj opojnoj mješavini nevinosti i prirodne senzualnosti kojom možeš zaluditi muškarca?“

Siena je pogledala Andreasa, zaprepaštena njegovim riječima. Nije imao pojma. Nije znao da su svi ti njezini nespretni odgovori zapravo *stvarni*. Tada se zavjetovala da nikada neće ni saznati - međutim, morala je to učiniti.

Borila se da se pribere. Što je ciničnije mogla, s obzirom da se iznutra tresla kao list, rekla je: „Što si drugo očekivao? Osramoćenu djevičansku nasljednicu? Ovo je dvadeset i prvo stoljeće, Xenakis. Zasiurno znaš bolje od drugih da su djevice mitske koliko i vitez na bijelom konju o kojem si maloprije govorio?“

Andreas se bijesno odmaknuo od nje, napetost mu je izbijala iz tijela u valovima. U tom trenutku ju je mrzio, a mrzio je i sebe jer je znao kako nema snage da samo ode i ostavi je ovdje. Da joj samo pokaže prezir. Pet godina mu nije izlazila iz glave. Morao ju je imati - da završi tu priču jednom zauvijek. I prezirao je samoga sebe zbog te svoje slabosti.

Pogledao je Sienu i na njegovu žalost, sve te misli razbile su se u sto komadića i pretvorile se u prašinu. Njezina kosa bila je raščupana od njegovih dodira, njezini obrazi ružičasti, a usne pune i nabrekle, crvene od njegovih poljubaca. Još uvijek je ubrzano disala, a te blistave, plave oči prkosno su sjajile.

Andreas je osjetio snažan poriv da je uzme baš ovdje, u ovom odvratnom stanu - samo da taj izraz prkosa pretvori u nešto pokornije. I bio bi to učinio da je mislio kako bi jedanput bilo dovoljno. Ali itekako je bio svjestan da to neće biti dovoljno. Donio je čvrstu odluku. *Neće* joj dopustiti da ga dovede do toga da se spusti tako nisko.

Siena je polako povratila kontrolu nad sobom. Njegove riječi odzvanjale su joj u glavi:

„Ne plaćam ženama za seks. Nikada nisam i nikada neću. Gnusno i odvratno i demoralizirajuće.“ Žalosno je bilo što se slagala sa svakom riječi koju je izgovorio i morala je priznati da ga poštuje zbog toga.

Napokon je uspjela skrenuti taj svoj gotovo ošamućen pogled s njega i krenula vrlo drhtavim nogama prema vratima da ih otvori - jer će je on zasiurno sad napustiti zauvijek? I opet joj se nije sviđao taj isprazni osjećaj koji se stvarao u njoj od same pomisli na to.

Prije nego što je mogla otvoriti vrata, Andreas je zlobno rekao: „A što to radiš?“

Siena ga je pogledala, dah joj je na trenutak zastao u grlu. „Ali rekao si da ne bi platio...“

Andreasu je lice bilo poput kamena, njegove oči tako tamne da su izgledale kao da su modre. „Da, rekao sam, i mislio sam to što sam rekao.“

Siena je pokušavala shvatiti. „I, što onda...?“

Andreas je prekrizio ruke. „Postoje druga sredstva plaćanja koja nisu tako...“ usna mu se izvila, „... očita.“

Siena je osjetila nešto izdajničko u sebi kada je pomislila da je neće napustiti. „Na što misliš?“

„Na darove...“ Nasmijao se cinično. „Na kraju krajeva, koliko je samo žena i muškaraca profitiralo od darežljivosti svojih ljubavnika? Možeš učiniti s njima što god želiš kada se završi naša veza, a ako to znači da ćeš ih pretvoriti u novac koji tako očajnički želiš, onda to slobodno učini.“

Bilo joj je to sumnjivo, osjećala se izrazito naivno jer nikada prije nije bila u takvoj situaciji, pa je rekla: „Darovi... kakva vrsta darova?“

Andreasova čeljust se stisnula. „Skupa vrsta darova. Dragulji. Kao oni koje si nosila one noći.“

Zarumenjela se kad se sjetila neprocjenjivih dijamantnih naušnica i narukvice koje je nosila kad ju je njezin otac predstavio one večeri na ekskluzivnom debitantskom balu u Parizu. Pripadale su njezinoj majci, ali kasnije su joj ih oduzeli organi vlasti sa svime ostalim što je posjedovala.

Siena je osjetila gotovo bolno olakšanje što joj neće samo uručiti sumu novca. Pomisao da će primiti nakit učinila je prihvatljivijim ono što je upravo zatražila od njega, unatoč novom sramu koji se nataložio na stari sram. Siena se tješila da je Andreas sigurno već predstavio mnoštvo svojih ljubavnica sa znamenjima njegove ljubavi.

„U redu“, rekla je drhtavo, nije mogla vjerovati da pristaje na to. „Prihvatit ću darove u zamjenu za novac.“

Andreas se nasmijao. „Naravno da hoćeš.“

Siena je zamislila kako izlazi odavde s njim i u novom naletu panike upitala ga, s malim zakašnjenjem: „Što... očekuješ od mene?“ Zadržala je dah.

Andreasov osmijeh je nestao. Odjedanput je izgledao oštro, odbojno. Ne kao muškarac koji ju je tako očajnički želio u svom krevetu da ju je tražio i bio spreman platiti joj za to.

„S obzirom na cijenu koju si postavila... Očekujem da budeš voljna, privržena i inventivna ljubavnica. Ja sam vrlo seksualan muškarac, Siena, i ponosim se time što uvijek zadovoljim svoje ljubavnice, tako da očekujem to isto zauzvrat. A posebno od tebe.“

Siena se borila da obuzda želju histerično se nasmijati. *Inventivna ljubavnica!* Bit će sretan ako joj uspije da ne otkrije svoju nevinost, a sada je, uz oštru bol, mogla zamisliti koliko ta spoznaja neće biti dobrodošla. Mogla bi ga čak potpuno odbiti od sebe. Koliko god da je došla u napast otkriti mu tako intimnu informaciju, pomislila je na svoju sestru i čvrsto stisnula usne. Nema povratka. Samo može ići naprijed i prihvatiti posljedice svojih postupaka od prije pet godina.

Nije željela razmišljati o tome koliko je njegova tvrdnja „jako seksualan muškarac“ utjecala negdje duboko na nju, pa je upitala pomalo drhtavo: „Na koliko dugo me želiš?“ Andreas se približio Sieni, tamo gdje je stajala pokraj vrata, i prstom joj dodirnuo lice od čega je bespomoćno zadrhtala. Pogled mu je lutao gore-dolje po njezinom tijelu, imao je mračne namjere, a zatim ju je pogledao u oči.

S gotovo uvredljivom bezbrižnošću rekao je: „Mislim da će jedan tjedan zadovoljiti moju želju za osvetom i za tobom.“

Siena se lecnula. Njegova tvrdnja da će tjedan dana biti dovoljno, bila je više nego uvredljiva i Siena je mrzila što je to shvatila kao uvredu, a zapravo bi trebala biti olakšanje. Bilo tko mogao bi izdržati bilo što tjedan dana. Čak i ovo.

„Onda, tjedan dana.“ Siena je uvjerala sebe da je sedam dana samo trenutak u njezinu životu. To je mogla podnijeti.

Andreas se nasmijao, ali taj osmijeh nije došao do njegovih tamnih očiju. „Već se veselim ovom danu za tjedan dana, kada će prošlost uistinu biti prošlost. Zauvijek.“ Sienin osjećaj ranjivosti postao je još jači. „Osjećaj je obostran, vjeruj mi.“

Nakon trenutka napetosti, Andreas je spustio ruku, odmaknuo se i rekao: „Spakiraj se,

Siena, i nemoj ništa ostaviti za sobom.“

„Ali vratit ću se ovamo...“

Andreasova usta su se stisnula kada je prezirnim pogledom obuhvatio oskudno pokućstvo. „Nećeš se vratiti ovamo. *Nikada.*“

Siena je otvorila usta da se pobuni, a zatim se zaustavila. Dakako da je pomislio kako se neće vratiti ovamo jer je mislio da će darove pretvoriti u novac. Andreas nije znao da će za tjedan dana biti bez prebijenog novčića kao što je i sada, a ona nije htjela da njegov pronicljiv um to sazna.

Bezuspješno je uvjeravala samu sebe da će se brinuti o tome kada za to dođe vrijeme, pa je otišla u malu spavaću sobu i izvadila kovčeg. Samo nekoliko sati prije jedino joj je bilo na pameti kako će izdržati te večeri da se ne padne od iscrpljenosti i neprestane brige oko toga kako će se pobrinuti za Serenu. Jer nisu imale dovoljno novaca da nastave plaćati njezino psihijatrijsko liječenje.

Ali sada se njezin život okrenuo naglavce i dobila je vrlo neočekivanog, i toga nesvjesnog, dobrotvora za Serenu.

Sljedeći tjedan bio je za nju kao osuda na robiju. Ali, izdajnički, Siena je zadrhtala od iščekivanja koje je strujalo njezinim tijelom. Očekuje li Andreas da spava s njim večeras? Od pomisli na to srce joj je naglo poskočilo i usta joj se osušila. Nije bila spremna - niti će biti za milijun godina.

Pomisao na svu tu intenzivnu muževnost koja je bila usmjerena prema njoj, bila je previše za nju jer je bila tako neiskusna. Osjećala se smučeno kad je počela skidati jednu odjeću s vješalice. Čak nije imala ni ormar. Gotovo se nasmijala kad se sjetila svoje spavaće sobe poput palače i onog srednjovjekovnog kreveta s baldahinom koje je imala cijeli svoj dotadašnji život. Soba bi zauzela ovakva dva cijela stana, pa i više...

Tamna sjena nadvila se nad vratima spavaće sobe i Andreas je nestrpljivo rekao:

„Zapravo, možeš sve ostaviti ovdje. Osim ako nešto ima sentimentalnu vrijednost. Opskrbit ću te novom odjećom.“

Siena je samo pogledala Andreasa. Vidjela je mrkog, zgodnog muškarca koji želi što prije otići iz ove rupe i povesti je sa sobom da je pretvori u ono što je on želio. Bio je sada tako samouvjeren - div u svom poslu, koji je naviknuo imati ono što želi i kada to poželi.

Siena nije sumnjala da je većina žena u Andreasovu životu bila presretna udovoljiti njegovim zahtjevima i morala je zatomiti ubod

nećeg mračnog u sebi dok je mislila na te žene. Uhvatio ju je očaj. To nije bila ljubomora. Nije mogla biti ljubomorna. Mrzila je tog čovjeka zbog onoga što je činio i zbog onoga što je postao - poslužio se svojim hordama zadovoljenih ljubavnica.

Rugala se samoj sebi kako je mogla dopustiti da joj se ovo dogodi, a spoznaja da nije imala izbora jer je ovo bila njezina jedina nada da pomogne Sereni, natjerala ju je da se uspravi. Otresito je rekla: „Daj mi pet minuta.“

ČETVRTO POGLAVLJE

„Što će se dogoditi s mojim stanom?“

Siena se trudila ne primijetiti Andreasove velike ruke na upravljaču automobila, način na koji je njime upravljao, s tim ležernim samopouzdanjem. Naravno da ga je automobil čekao kada su izišli. Klinac ga je čuvao poput jastreba, a u Andreasa je gledao kao da je božanstvo.

Siena nije znala voziti. Njezin otac nije to smatrao nužnim. Zašto bi ona vozila kad će je ionako vozači voziti kamo god treba?

Andreas je odgovorio i pritom zvučao odrješito: „Moja tajnica će sve srediti s tvojim najmodavcem. Ona također može obavijestiti tvoje poslodavce da se ne vraćaš na posao.“

Siena je stisnula ruke u krilu. Na neki način to je bila karma. Zbog nje je izgubio posao, a sada je ona gubila svoj. Samo tako. Pucnuo je prstima i već je mijenjao njezin život, otrgnuvši joj tu novu neovisnost. Kada bi se samo brinula o sebi, ne bi sada bila ovdje, uvjerala se, i ne bi mrzila to malo sjeme sumnje kako se čak ni tada ne bi mogla oduprijeti Andreasovoj volji, ili pak krivnju koju je osjećala.

Pitala se što bi Andreas učinio da je znao kako joj nije ni najmanje stalo do njegova bogatstva? Da njegov novac uopće nije bio za nju? No zaboravljala je da tog čovjeka nije bilo briga. Jednako kao što ni onog mlađeg muškarca prije pet godina nije bilo briga. Želio ju je samo zbog toga jer je htio zavesti jednu od nedodirljivih debitantica;

njihove navodne vrline više su se cijenile i štatile od neprocjenjivih dragocjenosti u nekom muzeju.

No te su vrline bile mit. Siena je predobro znala kako je velika većina njezinih kolegica debitantica bila *dodirljiva*. Izgledale su nevino i čisto, ali bile su sve drugo osim toga. Vrlo jasno se mogla sjetiti kako se jedna od djevojaka - princeza iz jedne male, ali nevjerojatno bogate europske kneževine - hvalila kako je zavela nosača koji je nosio njezine kovčege u sobu dok joj je majka spavala omamljena drogom u susjednoj sobi. Zaprijetila mu je da će izgubiti posao ako ikome išta kaže.

Siena se nije tome čudila - ali samo zbog toga što joj je vlastita sestra ispričala mnogo takvih priča od kojih se ljudima dižu obrve, a i Serena je neminovno bila jedna od glavnih sudionica kad je bila debitantica.

Te večeri uspjela je pobjeći od oca i pokušala pronaći Andreasa da mu objasni zašto je lagala, mrzila je samu sebe zbog tih gnjusnih laži. Tražila ga je u prostorijama koje su bile rezervirane samo za osoblje i naglo se zaustavila pokraj poluotvorenih vrata kad je čula odnedavno poznati glas kako uzrujano govori: „Da sam znao koliko je otrovna, nikad je ne bih taknuo.“

Neki glas je rekao hladno: „Ali učinio si to, Xenakis. Nisi je ni u kojem slučaju trebao dotaknuti. Zar stvarno misliš da bi ikada imao šansu s nekim poput nje? Udat će se za nekoliko godina za nekog od onih bljedolikih lijepih momaka u onoj plesnoj dvorani ili za nekog starog ostatka srednjovjekovne talijanske kraljevske obitelji.“

Andreas je rekao ogorčeno: „Poljubio sam je samo zato što je gledala u mene kao da sam joj posljednja večera...“

Isti glas se opet čuo, ovaj put je bio još oštiji. „Nemoj biti takva budala, Xenakis. Zavela te jer joj je kao i svakom razmaženom derištu tamo unutra bilo dosadno - a ti si za nju bio igra. Zar uistinu misliš kako iza nje već ne stoji cijela povorka ljubavnika? Te cure nisu takva nevinašca kako se čine. One su bezdušne i iskusne.“

U tom trenutku Siena jedva da je disala, leđa su joj bila stisnuta uza zid pored vrata.

Čula je Andreasa kako je opsovao, a zatim je čula korake i pobjegla, nije mogla pristati na to da se ispriča nakon što su je tako

razorili - nakon što je čula njegove riječi: „*Poljubio sam je samo zato što je gledala u mene kao da sam joj posljednja večera...*“

Sljedećeg jutra Siena se probudila rano i bilo joj je zagušljivo u njezinoj raskošnoj spavaćoj sobi. Obukla je traperice i ležernu majicu i išuljala se kroz predvorje u zoru, sa šiltericom na glavi u slučaju da sretne nekoga koga poznaje. Čeznula je za zrakom i prostorom - vremenom da razmisli o onome što se dogodilo.

Onaj razgovor koji ju je tako pogodio, a koji je čula, odjekivao joj je u glavi. Odjednom se zabila ravno u kameni zid. Osim što to nije bio zid. Bio je to Andreas, stajao je pokraj motora i upravo je stavljao kacigu na glavu. Sieni je šilterica pala s glave i osjetila je kako joj se duga kosa rasula po ramenima. Ukočila se od šoka. Na hladnom danjem svjetlu, u crnoj kožnatoj jakni i trapericama, izgledao je mračno i prijeteće. Ali njezinu pažnju privukla je masnica na oku i natečena čeljust.

Zapanjenost nakon što ju je prepoznao, pretvorila se u žestok bijes. „Nemoj se praviti kao da si šokirana, srce. Zar ne prepoznaješ posao ljudi tvog oca? Zar ne znaš da su učinili ovo kako bi osvetili tvoju čast?“

Sieni je bilo zlo i shvatila je zašto je njegov glas zvučao tako promuklo prethodnu večer.

Trebala je znati. Zar njezin otac nije učinio isto, i još gore, njezinom polubratu - svom vlastitom sinu?

„Ja...“ počela je, ali Andreas ju je prekinuo mahnuvši rukom.

„Ne želim čuti. Koliko god da te trenutno mrzim, mrzim sebe još više što sam bio toliko glup da me uhvate. Znaš li da sam izgubio posao? Bit ću sretan ako nakon ovoga dobijem posao čišćenja zahoda u kampu...“

Opekao ju je po cijelom tijelu svojim prezirnim pogledom.

„Volio bih da mogu reći kako je to što smo imali, bilo vrijedno, ali jedino što je to moglo učiniti vrijednim bilo bi da si prestala glumiti nevinašce i dopustila da te uzmem uza zid one garderobe kako sam i želio. *Tada* nas tvoj otac ne bi bio uhvatio na djelu.“

Surovost njegovih riječi - to što je potvrdio da je dok je ona cijelo vrijeme drhtala od sve veće želje, napola preplašena nasmrt, on pretpostavio da je glumila kada ju je želio uzeti stoječki uz taj zid - sledila je Sienu iznutra. A da ne spominje bolnu spoznaju da je

iskoristio priliku što je više mogao kad se ona bacila na njega poput neke slijepe obožavateljice.

Stavio je ruku na njezin obraz, stisnuvši ga do boli i rekao: „Kako bi rekli Francuzi, *au revoir*, Siena DePiero. Jer jednoga dana će se naši putovi opet sresti. Možeš biti sigurna u to.“ Pustio ju je, pogledao i opsovao. Zatim je stavio kacigu, prebacio nogu preko snažnog motora i uz huku je ostavio da stoji ondje i bulji za njim kao daje skamenjena.

Londonske ulice noću učinile su da Sienina sjećanja izblijede. Ali opipljiv bijes koji je osjetila prema Andreasu toga dana, nikada neće izblijedjeli.

„Stigli smo.“

Siena je vidjela da se uistinu zaustavljaju ispred Andreasovog stana. Leptirići su se počeli vrtjeti u njezinom trbuhu. Imala je osjećaj daje prošla vječnost otkako je bila ovdje.

Isti mladi muškarac koji je i prije parkirao automobil, pojavio se i otvorio vrata. Siena je osjetila olakšanje jer nije htjela dotaknuti Andreasa. On je čekao dok je ona izlazila iz automobila, držeći u ruci kovčeg. Nije ga mogla spriječiti da joj stavi ruku na leđa dok ju je vodio u zgradu u kojoj se nalazio njegov stan. Negdje duboko u sebi bjesnjela je što je tako osjetljiva na ovog muškarca...

Andreas je bio jako svjestan Sieninog blijedog i ukočenog izraza lica dok su stajali u dizalu. U ruci je držao njezin jadan, mali kovčeg i morao je u sebi obuzdati ubod nečega što se činilo kao sažaljenje zbog spoznaje da je ovo sve što je sada posjedovala, a nekad je bila jedna od najprivilegiranijih žena u Europi. Podsjetio je samoga sebe da je ova žena bila jedna od najneranjivijih na planetu. Izmislila je svaki trenutak one večeri u Parizu, a kada je ona došla u pitanje, spasila je vlastitu lijepu glavu.

Tamo u onom groznom stanu, kada je upitala koliko dugo će ovo potrajati, Andreas je namjeravao reći mjesec dana, ali zaustavio se. Nikada nije proveo više od tjedan dana s nekom ljubavnicom jer bi shvatio da redovito treba svoj prostor ili bi mu dosadila. Tako da sada nije mogao automatski pretpostaviti kako će mu trebati *mjesec* dana. Želio je Sienu s glađu koja je bolno graničila s opsesijom, ali nije bilo govora da pokaže kako je ona drukčija od ostalih ljubavnica.

Ali podmukli unutarnji glas upozorio ga je da je već ovo bilo drukčije jer ju je doveo natrag u svoj stan, a da nije razmislio o tome. Nikada prije nije živio s ljubavnicom. Uvijek je instinktivno izbjegavao tu sladunjavu intimnost. Od nje je bio klaustrofobičan. Andreas je bio ljutit sada sam na sebe i pitao se zašto nije odlučio, umjesto da je dovede u svoj stan, da smjesti Sienu u apartman nekog hotela. Nije htio dalje razmišljati o toj svojoj instinktivnoj reakciji, iako je upravo to bilo ono što je *trebao* učiniti.

Andreasu nije bilo drago što ga je već natjerala da preispituje svoje motive i porive. To ga je podsjetilo na mračne i tragične uspomene.

Prije nego što je Andreas napustio svoj rodni grad kada mu je bilo sedamnaest godina, imao je najboljeg prijatelja koji je s Andreasom planirao odlazak. Htjeli su nešto napraviti od svog života - *uspjeti*. Ali tog posljednjeg ljeta njegov prijatelj se zaljubio u neku lokalnu curu i postao rob svojih osjećaja, da bi Andreasu rekao kako više ne želi putovati ili postići nešto posebno. Samo je htio osnovati obitelj. Andreas ga nije uspio natjerati da se predomisli i promatrao je svog pametnog, ambicioznog prijatelja kako odbacuje svoje nade i snove.

Kada je njegov prijatelj našao svoju djevojku u krevetu s drugim muškarcem, bio je toliko izvan sebe da se ubio. Andreasa je duboko pogodilo to grozno nasilje i to da netko može toliko izgubiti kontrolu nad sobom i uložiti toliko toga u drugu osobu. *Zbog ljubavi*. A ta ljubav nije i čak bila ni uzvraćena.

Andreasov otac kao mladić dobio je stipendiju za sveučilište u Ateni - prvi put u njegovoj obitelji. Ali prije nego što je otišao, upoznao je i zaljubio se u Andreasovu majku. Ostala je trudna. I njegov otac je odlučio ostati i oženiti se, odrekavši se prilike da studira medicinu.

Andreas je oduvijek bio svjestan da je njegov otac propustio priliku drukčijeg života. A nakon što je bio svjedokom prijateljeve tragedije, još je bio odlučniji u tome da ode. Zakleo se da nikada neće dopustiti *osjećajima* da ga odvrate od nečega.

I nisu... Sve do katastrofe u Parizu kada se na trenutak izgubio zbog plave zavodnice koja je sad puhala toplo, a sad hladnije od Arktika. Ona je bila potreban poziv na buđenje. Zapanjujući podsjetnik na ono što je bilo važno. Da ga ništa ne odvraća.

Andreas se uvjeravao da je ovoga puta sve drukčije. Kada se dizalo zaustavilo i vrata otvorila, osjetio je nalete iščekivanja i zadovoljstva,

što je uklonilo sve njegove sumnje. Siena DePiero bila je ovdje i to je bilo sve što je trebao znati. Da se nalazi bilo gdje, a ne blizu njega, to nije dolazilo u obzir.

Čekao je ovaj trenutak tako dugo - sve od one noći kada je osjećao bespomoćnu ljutnju zbog izdaje, a što nikada više nije htio osjetiti. Sve od onog sljedećeg jutra kada se pojavila ispred hotela kao prikaza iz njegove mašte s raščupanom kosom obasjanom svjetlom pariške zore. Želio ju je tada - jako. Čak i nakon onoga što je učinila. Skupio je svu snagu da sjedne na motor i ostavi je za sobom.

„Ovo je tvoja soba.“

Andreas se pomaknuo da propusti Sienu u veliku spavaću sobu. Upravo joj je pokazao stan koji ju je ostavio bez daha. Bez riječi je ušla, odahnula kada je Andreas rekao: „*Tvoja soba*“. Bila je divna, sa skupocjenim, ali nenapadnim namještajem tamnoplave i sive boje. Krevet velikih dimenzija dominirao je sobom i Siena je mogla vidjeti djelić *en suite* kupaoalice i ulaz u drugu prostoriju.

Istražujući, prošla je kroz veliku garderobu i ušla u zasebnu prostoriju za odmor, u kojoj su se nalazili sofa, stolci, stol i TV. Zapravo je imala vlastiti apartman.

Okrenula se i vidjela Andreasa naslonjenog na ulazna garderobna vrata. Ruke su mu bile u džepovima što mu je davalo dojam ležernosti.

„Ovo je... lijepo“, rekla je ukočeno. Znala je da ovo *lijepo* zvuči sasvim neodgovarajuće za ovakvu raskoš. Bila je ponovno zapanjena Andreasovim svijetom, zapanjena što ga vidi u smokingu s rastvorenom košuljom. Samo nekoliko sati prije Andreas Xenakis još je uvijek bio dio njezine sramotne i krivnjom prožete prošlosti, a ne njezine uzburkane sadašnjosti.

Ali rekao je da će te pronaći prije ili poslije, podsjetio ju je unutarnji glas.

„Dogovorit ću da sutra dođu stilistica i kozmetičarka kako bi se pobrinule oko svega što ti treba.“

Da je uljepšaju za *njega*.

Odjednom joj se zavrtjelo i lagano se zanjihala.

Andreas je odmah poskočio, sav na oprezu. „Što je? Jesi li gladna?“

Siena je potisnula valove slabosti, odlučna u tome da Andreasu ne pokaže bilo kakvu ranjivost. Odmahnula je glavom. „Ne. Nije ništa. Samo sam umorna. Otišla bih odmah u krevet.“

Andreas ju je promatrao jedan dugi trenutak, a onda, kao da je nešto odlučio, napravio je korak unatrag i rekao: „Naravno, Siena. Sada si moja gošća i znaš gdje se što nalazi. Posluži se ako što trebaš.“

Udaljio se i trenutak prije nego što je došao do vrata njezine spavaće sobe, rekao je tiho: „Trebala bi se naspavati dok još možeš, Siena. Trebat će ti.“

Siena je potisnula novi val vrtoglavice kada je čula što govori dok je izlazio iz sobe i za sobom zatvarao vrata. Iznenadan umor gotovo ju je oborio. Glava ju je boljela nakon svega što joj se događalo. Ništa više nije mogla podnijeti.

Pronašla je svoj mali kovčeg, izvadila ono što joj je trebalo i odjenula se za spavanje. Nije mogla zatomiti radost svojeg malaksalog tijela kad je uronila u skupu posteljinu. Kao omamljena zahvalno je utonula u san.

Andreas je utonuo u snove iz kojih nikako nije mogao izići. Bio je ponovno u onoj blještavoj plesnoj dvorani u Parizu. Mogao je osjetiti silnu želju da jednoga dana *posjeduje* takvo mjesto. To bi bilo izvanredno postignuće za dječaka iz maloga grada izvan Atene sa samo osnovnim obrazovanjem.

A onda, kao da kamerom zumira kako bi dobio krupni plan, sve što je mogao vidjeti bilo je *njezino* lice. Čisto i lijepo. Nadmeno i hladno. Savršeno. Bijelozlatna kosa bila je skupljena u složenu punđu. Dragulji su svjetlucali na njezinom vratu i ušima. Njezin profil je bio kraljevski. Jedino što je kvarilo sliku, bila je mrlja od vina, crvena poput krvi, koja se širila iz njezinih prsiju preko dekoltea.

San je izbljedio i promijenio se. Sada su bili u onom butiku, okruženi lutkama u prekrasnim haljinama i blistavim draguljima koji su bili zaključani u izlogu. Smijala se luckasto i nevino, velike plave oči blistale su od nestašluka kad je uperila prst u jednu lutku i rekla zapovjednički: „Želim onu!“

Andreas se naklonio poput osobnog sluga, a ona se još više smijala, gledala ga kako se penje u izlog, kako povlači lutku i svlači

joj haljinu. Sada se cerekala dok ga je gledala kako trga divnu haljinu s lutke i napokon je predaje njoj uz pobjedničke fanfare.

Naklonila se, zatrepkala crnim trepavicama i rekla: „Pa hvala, ljubazni gospodine.“ A zatim je nestala u garderobi i navukla baršunasti zastor za sobom.

U krvi mu je kolalo pjenušavo uzbuđenje. Andreas se osjećao kao u oblacima, a samo nekoliko minuta prije, dok je promatrao mnoštvo u plesnoj dvorani, bio je jako ciničan...

Zatim je ona bila ondje, ponovno ispred njega, i Andreas je utonuo u njezine oči koje su bile toliko plave da ga je boljelo gledati u njih. A onda ga je zahvatila prava bol. Pogledao je tupo prema dolje i vidio nož kako viri iz njegova trbuha i posvuda krv.

Podignuo je pogled i vidio kako se okrutno smije. „Ne, nisam tražila da me dotakneš.

Nikad ne bih dopustila da me dotakne netko poput tebe.“

Njegov prijatelj koji je umro, Spiro, stajao je iza Siene i smijao mu se. „Mislio si da ćeš ostati imun?“

A zatim je Andreas padao, padao i padao...

Andreas se probudio uz trzaj, ljepljiv od znoja, srce mu je ubrzano kucalo. Pogledao je dolje i stavio ruku na trbuh, očekujući da će vidjeti nož i krv. Ali naravno da nije bilo ničega. To je bio samo san. Noćna mora.

Sanjao je taj san mjesecima nakon što je napustio Francusku, ali ne zadugo. Sjetio se. Siena. Bila je ovdje, u njegovom stanu. Srce mu je ponovno brže zakucalo, ustao je iz kreveta i navukao bokserice. Uvjerio je samoga sebe da je njezina prisutnost ponovno uzrokovala ovaj san.

No od njega ga je oblijevao hladan znoj. Ušao je u mračni salon, natočio si malo viskija i popio ga odjedanput. Osjetio je da polako dolazi k sebi, ali nije se mogao otresti sjećanja na onu večer.

Andreas je bio dežurni upravitelj, nadgledao je ekskluzivan godišnji debitantski bal, brinući se da sve prođe bez ikakvih poteškoća. Promatrao je sve te lijepe, razmažene, mlade žene vrlo cinično, budući daje čuo svakakve priče o njihovim razvratnim navikama.

Ipak, jedva je povjerovao u to. Sve su izgledale tako *nevino*. A posebno ona najljepša među njima: Siena DePiero. Primijetio je da je uvijek bila malo odvojena od drugih, kao da nije bila član njihova

kluba. A i način na koji ju je njezin otac držao uza se sve vrijeme. On je njezinu rezerviranost protumačio kao nadmenost. A zatim je vidio u trenutku kako je njezin partner za večerom slučajno prolio crno vino po njezinoj novoj, bijeloj haljini. Andreasu se odmah javio osjećaj dužnosti da spriječi štetu, pa se ponudio da je odvede u butik po novu haljinu.

Njezin otac očito je bio nesklon da je ispusti iz vida, ali nije imao izbora. Nije mogao dopustiti da njegova kćerka bude predstavljena na balu u zamrljanoj haljini. I tako je Andreas otpratio hladnu ljepoticu do butika i bio je jako iznenađen kada mu se promuklo povjerila: „Molim vas, oprostite na neljubaznosti mog oca. On mrzi bilo kakvu negativnu pozornost.“

Andreas ju je pogledao. Bio je zapanjen njezinom ljubaznošću jer je očekivao da će ga ignorirati. Ipak je iskazao svoj cinizam, a ona je izgledala nervozno i zarumenjela se od njegova pogleda. Na svoju veliku sramotu, shvatio je da njegovo tijelo reagira na nju... tu vrlo mladu ženu, iako je znao da nije toliko mlada. Njezin osamnaesti rođendan bio je sljedećeg dana i njezin je otac već organizirao zakusku na kojoj će ga proslaviti s nekima od ostalih debitantica.

Rekao je nešto da umanjí njezinu napetost i ona se nasmijala. Gotovo se spotaknuo. U trenutku kad su došli do butika, tijelo mu je već gorjelo od želje. Siena je brbljala - iako oklijevajući i šarmantno.

U praznom dućanu seksualna napetost među njima još se povećala, trenutačna i dovoljno jaka da potpuno zaokupi Andreasa. Dotada je već imao ljubavnice -nekoliko njih - i mislio je da poznaje žene. Ali nikada se prije nije ovako osjećao. Kao da je munja pogodila njegovu utrobu.

Njezina prirodna senzualnost i očita sramežljivost bile su u potpunom raskoraku s njezinom hladnom i oholom ljepotom. S reputacijom koja ju je pratila. Koja je pratila sve debitantice svake godine.

Nakon nekoliko trenutaka napravila je grimasu i razgledala po dućanu, a zatim je ugledala haljinu na lutki u izlogu. Imala je mnogo detalja, ali nije se toliko razlikovala od one koju je nosila.

„Ovo je haljina koju će moj otac odobriti.“

Zvučala je tako rezignirano i razočarano da ju je Andreas iz nekog neobjašnjivog razloga ponovno htio vidjeti kako se smije. Pretjerivao

je s pokretima dok je skidao haljinu s lutke. I uspio ju je nasmijati.

Zatim je nestala u garderobi i Andreasu se stisnuo svaki mišić u tijelu dok je mislio na nju kako se svlači, maštao je o tome da povuče zastor, svuče hlače, objumi njezine noge oko svojih bedara i uzme je ondje i tada, uza zid...

A onda se pojavila i bio je osupnut. Okrenula se i pokazala mu gola leđa, sramežljivim pogledom ga je preko ramena upitala: „Možeš li mi zakopčati?“

Do današnjeg dana Andreas nije siguran kako je to napravio, a da joj nije svukao tu haljinu do kraja. Ali nije. Okrenula se, a pojedini pramenovi kose ispali su joj iz punđe. Ispružio je ruku i zataknuo joj pramen iza uha. Zatim joj je izletjelo: „Kako se zoveš?“

Andreas ju je pogledao i rekao: „Andreas Xenakis.“

Ponovila je njegovo ime i zvučalo je nemoguće seksi s tim njezinim laganim talijanskim naglaskom. „Andreas.“

A zatim, jedino čega se sjećao, bile su *strast* i *želja*. Njegove usne bile su na njezinima, a ona se privijala uz njega, stenjući tiho, dišući u njegova usta, njezin jezik je sramežljivo istraživao njegov, jako se uzbudio...

Andreasove misli vratile su se natrag u sadašnjost. Toliko je čvrsto držao čašu u ruci da se morao opustiti od straha da je ne zdrobi. Namrštio se jer mu je tijelo neobuzdano reagiralo i na samo sjećanje na ono što se dogodilo, pa se prisilio opustiti se.

Gledao je kroz prozor, pred njim se pružao London koji je sada mogao sebi priuštiti. Koliko je daleko bio sada od svojih korijena i od bolnih sjećanja na upropaštene živote. Usne su mu se iskrivile. *Upropaštenih zbog ljubavi*. Ali, začudo, napustio ga je njegov uobičajeni osjećaj zadovoljstva. Jer ga je istisnula nova želja za zadovoljstvom. Za zadovoljstvom koje će nastupiti tek kada Sienu odvede u krevet i kada je se zasiti.

Nikada nije zaboravio način na koji se u tren oka promijenila one noći - od čarobnice koja se svijala pod njim, moleći ga da je dodirne i posvuda ljubi, pa do toga da ga odgurne kao da ju je opekao njegov dodir. Način na koji je poskočila, stisnula haljinu i gledala ga optužujući. Tek tada je shvatio da je još netko bio u prostoriji. Njezin otac. Gledao ga je onim hladnim očima kao da je ništarija.

Andreas je zadrhtao zbog sna i zbog te uspomene. Jer ga je podsjećala kako je bio nasamaren te noći. Kako je, unatoč dobrim instinktima, dopustio sebi povjerovati kako je Siena zaista nestašna, sramežljiva, prirodno seksi djevojka. I što je najgore, kako ga je dovela do toga da povjeruje da takva djevojka doista postoji.

Trebao je znati. On od svih ljudi. Čim je počeo raditi u Ateni, njegov izgled je privukao određenu vrstu seksualno zrelih i samosvjesnih žena. Neminovno bogatih. Nudile su mu novac, ili napredovanje, i smijale se kad bi ponosno odbio pomoć preko njihova kreveta. Jedna mu se rugala. „Ah, Andrease, jednog dana će ti taj ponos donijeti nevolje. Past ćeš na neku lijepu djevojku i koja će se pretvarati da nije tako hladna i bešćutna poput nas ostalih.“

I pao je. Itekako je pao. Pred Sienom i njezinim ocem one noći. Da bude posve iskren, još nije postao toliko ciničan da bi vjerovao kako bi netko tako mlad kao Siena, mogao biti tako zloban i proračunat. Ali vidio je kako se iz sramežljive nestašne djevojke pretvorila u hladnu kaju. Hladniju nego ijedna druga žena koju je poznao. I tako je izgradio tu svoju ciničnu vanjštinu, a srce mu je otvrdnulo.

Otada se okružio onom vrstom žena koje su bile dio njegova svijeta, a u kojem je sada živio. Onom vrstom koja je seksualno i životno bila iskusna. Nije imao vremena za žene koje su igrale igre ili koje su se pretvarale da su nešto što nisu. I *nikada* više neće vjerovati u mit slatke nevinosti.

Bljesak panike natjerao je Andreasa da krene iz salona, ostavio je čašu dok je izlazio. Otišao je do vrata Sienine spavaće sobe i lagano ih otvorio. Trebao mu je trenutak da mu se oči priviknu na prigušeno svjetlo. Kada je ugledao priliku na krevetu, srce mu je zastalo. Olakšanje koje je osjetio, rugalo mu se zbog sveg tog njegovog uvjeravanja da se može kontrolirati.

Na trenutak je pomislio da je ovo dio sna. Da nije u stvarnosti ovdje. Da je još uvijek traži.

Približio se njezinom krevetu i pogledao je. Spavala je na leđima, kosa joj je bila razasuta oko glave, tiho je disala, bila je odjevena samo u majicu kratkih rukava. Njezine grudi bile su dvije čvrste izbočine koje su *ponovno* Andreasu natjerale krv u prepone.

Pobjeda je bila uzbudljiva. Bila je ovdje. Bit će njegova.

Andreas je znao, sve da se posao njezinog oca i nije raspao na način na koji jest, da bi jednako bio odlučan da je ima, ali bilo bi puno teže približiti joj se.

Na prigušenom svjetlu mogao je vidjeti tamne sjene ispod njezinih očiju i namršti se. Izgledala je umorno i osjetio je da mu se srce steže. I baš u tom trenutku malo se pomaknula, osjetio je napetost. Kada se namjestila, tiho je hrkala. Andreas se nasmiješio na taj najneprimjereniji zvuk koji je dolazio od nekoga tako savršenog.

Zatim se sjetio načina na koji ga je tražila novac i osmijeh je nestao. Morao je zapamtiti tko je ona bila, kako ga je tako lako nasamarila da povjeruje kako je nešto što nije. Već je naučio svoju lekciju i nije namjeravao ponoviti pogrešku.

Sljedeće večeri Siena je stajala pokraj prozora u glavnom dnevnom boravku Andreasovog luksuznog stana. Okrenula je leđa tmurnom pogledu na panoramu Londona koji je budio uspomene. Bila je tako daleko od one kolibice od stana u kojoj je živjela. Ali koliko god ga je mrzila, toliko joj se on, na neki perverznan način, sviđao jer je bio simbol njezine slobode.

A sada je opet bila zatočena u pozlaćenom zatvoru. Andreas je već bio otišao na posao kada se probudila tog jutra i osjetila je olakšanje što ga nema, jer joj se još vrtjelo od brzine kojom su se stvari odvijale. Ostavio je kratku poruku u kojoj ju je obavijestio da mu domaćica ima slobodan dan i da će se morati sama pobrinuti za i sve što želi, te da će stilistica i kozmetičarka stići nešto kasnije tog jutra.

I zaista, nekoliko sati kasnije stigle su dvije bojažljive, ali vidljivo sposobne žene i u samo nekoliko sati Siena je bila depilirana, ulaštena i ispolirana. Sada je imala ormar pun odjeće, od svakodnevnog do *haute couture*. Da ne spominje kozmetiku, dodatke i donje rublje koje je bilo tako fino i dekadentno da je pocrvenjela. A cipele - cijeli zid cipela.

Puka ekstravagancija je zaprepastila Sienu. Njezin otac bio je izuzetno škrt s novcem, Serena i ona su možda uvijek bile napirlitane, u najekskluzivnijem dizajnu, ali to je bilo samo da se održi imidž - ništa više.

Andreas ju je nešto ranije nazvao i rekao joj da bi trebalo biti nešto govedine u hladnjaku. Dao joj je upute kako će je staviti u pećnicu

tako da mogu jesti kada se on vrati kući. Siena je uzalud pola sata pokušavala shvatiti koji je od ovih futurističkih čeličnih uređaja bila pećnica, ali bez rezultata.

Vratila se natrag u kuhinju da pokuša ponovno. Bilo joj je vruće koliko joj je bilo neugodno zbog jasnog neuspjeha, jer još uvijek nije uspjela shvatiti. Njezin otac je zabranio Sieni i njezinoj sestri da se približe kuhinji u njihovom *palazzu* jer je smatrao da je to znak nedostatka otmjenosti ako bi ijedna njegova kćerka ikada išta znala o kuhanju.

Prije nego što je Siena imala priliku dalje istraživati, čula je kako se otvaraju i zatvaraju vrata stana te specifične snažne korake. Znala je da Andreas stoji na vratima i gleda je. Okrenula se polako, borila se da sakrije svoju reakciju kad ga je ugledala kako stoji pred njom odjeven u tamno odijelo. Grlo joj se stegnulo od toga kako je dobro izgledao. Osjetila je kako joj tijelo reagira, kao da ju je netko uključio u izvor energije koja je strujila od njega do nje.

Siena je prešla u napad kako bi prikrila nelagodu. Podignula je glavu i prekrížila ruke.

„Nisam stavila govedinu u pećnicu jer odbijam biti tvoja domaćica.“

Andreas ju je promatrao s vrata. Siena je primijetila da mu donji dio lica na prigušenom svjetlu izgleda tamnije, kao da je neobrijan. Bio je tako muževan da joj je krv navrla od te spoznaje.

„E pa onda“, rekao je s varljivom lakoćom dok je ulazio u prostoriju, a kosa mu je svjetlucala pod svjetlom „Nadam se da si dobro ručala danas. Jer odbijam biti tvoj kuhar samo zato što ti se ne da izvaditi nešto iz hladnjaka i staviti u pećnicu.“

U tom trenutku Siena je osjetila apsurdan nalet samosažaljenja. Zapravo je umirala od gladi jer je nešto prije pojela samo sendvič, ali stisnula je zube jer je znala da se ponaša odvratno. A i nije imala namjeru reći mu da nije mogla kriviti nikoga drugog osim sebe. Sutra će provesti cijeli dan da shvati gdje je ta prokleta pećnica i kako je upaliti, pa makar je to ubilo.

Siena je lagala i očajnički pokušavala ne gledati sočan komad mesa koji je izvadio iz hladnjaka. Oholo je rekla: „Ionako nisam gladna. Zapravo sam prilično umorna. Ovo je bio dugi dan. Idem u svoju sobu, ako nemaš ništa protiv.“

Andreas je podignuo pogled s onoga što je radio i ležerno odgovorio: „Ah, imam protiv. Mislim kako bih te trebao natjerati da me gledaš dok jedem zbog tog tvoga razmaženog ponašanja, ali izraz tvog lica bi me mogao odvratiti od jela.“

Nastavio je hladno. „Ali kako vidiš, imam posla ovdje večeras... tako da se možeš slobodno sama zabavljati. Ne moraš se zatvoriti u svoju sobu, Siena, poput nekog mučenika.“

Okrenula se i izišla, nije joj se sviđao način na koji se Andreas nosio s tim da si sam priprema večeru. Uzrujala se zbog toga. Nisu joj se sviđali ti mali znakovi koji su ukazivali da se ne može samo tako riješiti Andreasa.

Namjeravala je krenuti prema svojoj sobi, ali ipak je potražila opušteniji prostor za sjedenje koji joj je Andreas pokazao prethodne večeri. Natjerala se da se opusti pred televizorom, iako je, zapravo, htjela pobjeći u svoju sobu i izbjeći daljnji kontakt s Andreasom.

Ubrzo nakon toga Andreas je odustao od posla. Nije mogao nastaviti kad je znao da je Siena ovdje u blizini, ponovno je odmahnuo glavom zbog njezinog razmaženog ponašanja. Nije znao zašto ga je to iznenadilo, ali *jest*. Kao da se neki njegov tvrdoglavi dio još uvijek držao one lažne slike o slatkoj djevojci u Parizu prije nego što se pretvorila u razmaženu nasljednicu.

Ustao je i stavio prazan tanjur s kojeg je jeo u perilicu u kuhinji. Dok je to radio, primijetio je da ništa drugo nije bilo taknuto. Usta su mu se stisnula zbog još jednog dokaza Sienine tvrdoglavosti. Bila je toliko tvrdoglava samo za svoje dobro. Izišao je i zaustavio se kada je začuo tihi zvuk snimljenog smijeha. Slijedio je zvuk i pronašao Sienu sklupčanu na kauču, spavala je. Njezine trepavice bacale su duge sjene na njezine obraze.

Andreas je pronašao daljinski i ugasio TV. Siena se pomaknula, ali se nije probudila.

Nije htio priznati sebi kako se osjeća kada ju je ugledao u kuhinji kad je došao kući. Bila je odjevena u lagano izlizane traperice i majicu kratkih rukava. Kosa joj je bila zavezana u rep. Bosih nogu. Nije bio siguran što je očekivao, ali to svakako nije. Nije bio navikao na žene koje su se ležernije odijevale. Sam je sebi rekao kako je očito htjela pokazati da joj nije previše stalo, odbijala je potruditi se zbog njega.

Znao je da je kozmetičarka bila ovdje, i misli su mu neizbježno odlutale na one dijelove njezina tijela koji bi trebali biti glatki, mekani. Nije primijetio nikakvu vidljivu fizičku razliku, ali onda se cinično podsjetio da je teško poboljšati savršenstvo. Čak i sada, dok je spavala na kauču u trapericama i majici kratkih rukava, ona je *bila* savršenstvo.

Andreas je pogledao njezine ruke i sagnuo se. Već su se činile mekanijima, a izgrizeni nokti bili su uređeni, no odrezani vrlo kratko. Kad je to primijetio, opet je osjetio stezanje u prsima.

Iznenada se probudila i pogledala ga tim svojim velikim, zapanjujuće plavim očima. Na trenutak je nešto zapucketalo među njima, nešto živo i snažno. A zatim je osjetio kako je Siena shvatila gdje je i s kim je, kako je postala napeta, a pogled oprezan. Uspravio se.

Siena se s mukom uspravila u sjedeći položaj. Bilo joj je neugodno kad je uhvatila Andreasa kako je hladno gleda. „Koliko je sati?“ Njezin glas je zvučao kreštavo. Bacio je pogled na sat. „Prošla je ponoć.“ Siena je ustala i tada shvatila koliko je blizu Andreasu i kako je visok kad je bos. „Trebala bih otići u krevet.“

„Da“, primijetio je. „Izgledaš jako umorno. Mora da je to od silnog tetošenja i biranja haljina danas.“

Siena se htjela pobuniti zbog nepravедnosti njegova napada i reći mu koliko je teško radila, ali riječi su joj zamrle u grlu. Odjednom je bio preblizu, te tamne, modre oči gledale su je i podsjećale na jedno drugo vrijeme kada su stajali tako blizu i kada je uzdahnula:

„*Andreas...*“

Iznenada je uzmaknula, ali zaboravila je na kauč koji se nalazio iza nje, pa je osjetila kako pada unatrag. Poput pantere Andreas je ispružio ruke, obavio ih oko njezina struka i privukao je k sebi.

Snažan izdah izišao je iz Sieninih ustiju. Ruke su joj bile na njegovim prsima, a njemu je bilo vruće od tog dodira, čak i kroz košulju. „Što...“ Usta su joj se osušila pri pomisli da bi je mogao poljubiti. „Što radiš?“

„Ono što radim, Siena, je...“ Zaustavio se i vrijeme je stalo.

Sieni se učinilo kako oba njihova srca složno kucaju, u tom trenutku ga je željela s neopisivom strastvenom čežnjom. Bila je očarana njegovim usnama. Htjela je da je poljubi.

Ta spoznaja gorjela je u njoj...
„... puštam te da odeš u krevet.“

PETO POGLAVLJE

Andreas se odmaknuo od Siene prije nego stoje shvatila što on radi i trenutačno se osjetila posramljenom. Pocrvenjela je.

„To je zaista dobra vještina - da si u stanju pocrvenjeti kad poželiš. Ali zaboravljaš da to uzalud iskušavaš na meni, Siena. Svakako ne na meni. Ne moraš se pretvarati sa mnom.“ Sienino izdajničko rumenilo još se pojačalo - sada od ljutnje. „To je dobro znati. Onda neću gubiti energiju.“

Naglo se okrenula kako bi otišla, ali Andreas ju je uhvatio za ruku. Trnci su je prošli.

Oprezno ga je pogledala.

„Zapravo, imam nešto za tebe. Dođi sa mnom.“

Znatiželjno ga je slijedila u veliku radnu sobu u kojoj je svjetlo bilo prigušeno. Bila je to lijepa prostorija, vrlo muževna, s policama od poda do stropa koje su bile pune knjiga. Imao je najnovija računala i pisače.

Otišao je do slike u kutu i skinuo je sa zida da bi otkrio skriveni sef. Ukucao je kombinaciju brojeva i izvadio duguljastu baršunastu kutiju. Prišao joj je i otvorio kutiju tako da je Siena vidjela zapanjujuće jednostavnu, a opet očito vrlo skupu dijamantnu narukvicu.

Srce joj je snažno zakucalo. Andreas je izvadio narukvicu i posegnuo za njezinim zapešćem da je može staviti. Rekao je hladno: „Već si jednu noć bila ovdje. Ne vidim zašto te ne bih nagradio.“

Osjećala se razdraženo, nije joj se sviđalo kako su hladna platina i dragocjeno kamenje izgledali na njezinoj blijedoj ruci, kako su blještali. Zajedljivo je rekla: „Ne moraš me nagrađivati kao da sam dijete, Andreas.“

Pustio je njezino zapešće i pogledao je, oči su mu još potamnjele. „Znam da nisi dijete, Siena. Nagrađujem te jer si me to tražila. Sutra

navečer idemo na jednu zabavu u dobrotvorne svrhe u grad... večeras je posljednja noć što ćeš spavati sama.“

Strepnja i strah trenutačno su je zaokupili. Pomisao da će je ljudi vidjeti i prepoznati, da će upirati prstom i šaputati o osramoćenim djevojkama DePiero... Ali Siena neće dopustiti da Andreas vidi koliko je to užasava, ili da vidi kako je još više užasavala pomisao kako će sutra navečer u ovo doba biti u njegovom krevetu...

Siena se udaljila. „Jedva čekam.“

Gotovo je došla do vrata kad je Andreas ponovno izgovorio njezino ime. Duboko je udahнула i okrenula se.

„Dogovorio sam se s jednim od najboljih draguljara u Londonu da dođe u stan sutra ujutro.“ Vilica mu se stisnula. „Moći ćeš izabrati nešto od dragulja na zadovoljstvo svog malog, beščutnog srca.“

Siena nije ništa rekla. Odjednom je posve prolijeđjela, okrenula se i brzo izišla iz sobe. Andreas je gledao kako odlazi i morao je opustiti ruke koje su mu bile stisnute u šake. Još jednom nije bio siguran kakvu je reakciju očekivao, ali ovakvu sigurno ne.

Morao je duboko udahnuti. Pitao se zašto ne slijedi svoj iskonski instinkt i ne uzme je ovdje i sada. Ili na kauču, ili ovdje u uredu. Ili zašto je nije slijedio u sobu. Ali nije to htio sada učiniti. Zato što se zbog nje osjećao pomalo divlje i bez kontrole.

Previše ga je podsjećala na surovog, ambicioznog mladića kakav je nekada bio.

Očajnički je želio biti dio svijeta čiji dio je i ona bila jer je mislio, ako bude dio njega, bit će uistinu daleko od preživljavanja u svom rodnom gradu. Ali promijenio se odonda. Zbog toga što je morao otići, cijenio je svoj dom i svoj rodni grad. Njegov pogled na svijet bio je sada razumniji.

Možda nije želio biti dio uređenog svijeta svoje obitelji, ali poštivao je njihov izbor. Tihi glas mu se rugao, podsjećao ga da bi ponekad, kada bi ih otišao posjetiti, uhvatio sebe kako se dobro osjeća među svojim sestrama, njihovih muževima i djecom. Štoviše, bojao se kao da će, ako ostane predugo, sve za što je radio nestati i on će ponovno postati onaj prijašnji mladić.

Neće dopustiti Sieni da mu vrati ta sjećanja, da ga vrati na početak. Jednom je to učinila prije nego što je shvatio što se događa, i srušila mu svijet.

Ne, bit će ugrađen i civiliziran - sve ono što je postao od vremena kada je stajao ispred nje u Parizu i kada se osjećao krajnje bespomoćno, na milost i nemilost velikih emocija koje su ključale u njemu. Nije više imala tu moć nad njim i nikada je neće imati.

U svojoj sobi Siena se mučila da skine dijamantnu narukvicu, ali nije htjela otići i zamoliti Andreasa za pomoć.

Bila je previše uzrujana u njegovoj blizini. Napokon ju je uspjela otkopčati i odložiti s nekom vrstom užasa. Dao joj je dijamantnu narukvicu - samo tako. Sutra će joj dati još više. A sutra navečer...

Legla je na kraj kreveta i stavila ruke na trbuh.

Željela je da ga može mrziti zbog ovoga... ali nije imala pravog razloga za mržnju. Pa što ako ju je htio iskoristiti prije pet godina, kada mu se ionako bacila u naručje... ? Koji mlad, vitalni muškarac ne bi učinio isto? Nije bila njegova krivnja što mu to nije ništa značilo. Ona je bila ta koja je zakomplicirala situaciju tom glupom maštarijom da se nešto posebno dogodilo među njima. Je li zaslužio da izgubi posao i da ga pretuku? *Ne.*

Zadrhtala je pri pomisli na onog mladog, pretučenog muškarca koji je otišao na motoru onoga jutra i na muškarca kakav je sada postao. Unatoč njegovu bijesu, na trenutak je toga jutra poželjela sjesti s njim na motor i odvesti se u svitanje. Da nije morala misliti na sestru, možda bi bila to i učinila.

Siena je dobro znala da je Andreas nije prestao ljubiti neku večer u njezinom stanu, da bi je uzeo ondje i tada. Shvatio bi da je očajno neiskusna i najvjerojatnije bi otišao a da se i ne osvrne jer je zadovoljio svoju znatiželju i svoju želju za osvetom. Ta pomisao nije ju ispunila olakšanjem.

Ono što joj se događalo kada bi je dotaknuo, bilo je zastrašujuće. Kao da ju je sprječavao da razmišlja racionalno. Kada se nešto ranije probudila na kauču i vidjela ga kako je promatra, reagirala je instinktivno: krv joj je šumjela u ušima i tijelo joj se napelo. Nije ni trenutak oklijevala da ga prihvati. A zatim je shvatila gdje je i zašto i stvarnost joj se vratila...

Andreasova suzdržanost prema njoj govorila joj je da on mnogo bolje od nje kontrolira ovu situaciju. Pomisao da će se pojaviti u javnosti... pomisao da će Andreas voditi ljubav s njom... Siena će se morati pred javnošću prikazati kao hladna pojava - onakva kakvu je

njezin otac tako odobravao, jer ju je to činilo nedodirljivom i distanciranom. Poželjnom. Nedostižnom.

Stisnula je šake. Sada je jedini problem stoje previše dostižna. U trenutku kada bi je Andreas dotaknuo, ono *distancirana* i *hladna* palo bi u vodu i zamijenila ga strast i ludilo.

Na veliko Sienino olakšanje, kad se ujutro probudila i kad je stala istraživati po stanu, najprije nije bilo nikakva znaka da je Andreas ovdje - ali instinktivno je osjećala da se on nalazi negdje u stanu. Pretpostavljala je da je možda u radnoj sobi, pa je izbjegavala ići u tom smjeru.

Na njezino još veće olakšanje, u kuhinji se nalazila hrpa stvari za doručak, ali nije joj bilo drago pri pomisli da je on to pripremio za nju. Ulila si je malo kave koja je još uvijek bila vruća, uzela kroasan s pekmezom i sjela za stol.

„Lijepo od tebe što si se pridružila svijetu budnih. Već sam mislio da ću te trebati politi kantom hladne vode da te probudim.“

Siena je podignula pogled i gotovo se zagrcnula kroasanom. Nije ga čula kako ulazi, a kada je vidjela da je odjeven u traperice i tamnu polo majicu koja je otkrivala njegove mišiće, osjetila je trnce u svakoj veni svog tijela.

Jedva je progutala zalogaj, ali prije nego što je uspjela išta reći, Andreas je pogledao na sat i rekao zajedljivo: „Pa, tek je deset sati, pretpostavljam da je to relativno rano za tebe?“

Siena je uspjela svladati osjećaj boli kad je pomislila koliko je teško radila nekoliko posljednjih mjeseci. Obično bi već dosada odradila pola svoje smjene. Ali naravno da je on mislio na njezin prethodni život. Zapravo, uvijek je bila ranoranilac, budila se prije bilo koga drugoga. No ono na što nije bila navikla, trenutna je iscrpljenost zbog teškog posla. Bila je ljutita na sebe što je tako slaba.

Sve to zadržala je u sebi, a Andreasu je ljubazno rekla: „E pa, žao mi je što sam te razočarala. Sutra ću se potruditi da spavam do podne, ako je to što želiš?“

Nakon što je sebi ulio još kave, prišuljao se i rekao: „Itekako to želim ako ćemo biti zajedno u krevetu do jedan sat.“

Uz puno muke uspjela se svladati da ne reagira na ovu provokativnu tvrdnju. Bio je tako drzak. Sjeo je za stol, ispružio duge

noge, preblizu njezinih. Borila se protiv poriva da pomakne svoje noge.

„E pa, ne mogu zamisliti da bi baš toliko zanemario svoj posao.“ Na kraju krajeva, vrlo dobro se sjećala kako je njezin otac dosljedno degradirao svoju djecu, jedino su mu služila za pokazivanje u društvenim situacijama.

Skrenula je pogled s tog previše izazovnog, vitkog tijela i koncentrirala se na kroasan.

„Nemoj se brinuti“, hladno je dodao, „moj posao je sasvim u redu.“

Siena mu je odvratila: „Nauštrb svih onih *siromašnih* ljudi koji gube posao samo zbog tvoje nezasitne ambicije.“

Andreasu su se oči suzile i Siena je proklela samu sebe. Sada je otkrila da je pratila njegov napredak.

„Dakle, čitala si novine? Mislio sam da barem ti znaš kako ne treba vjerovati svemu što pročitaš u novinama. A otkad se ti to brineš za *siromašne ljude*?“

Osjetila se hladnoća u njegovu glasu, ali i nešto dvosmislenije što je zvučalo kao povrijeđeni ponos i Siena je bila zbunjena. Pogodio ju je tračak sumnje. Zar te priče nisu bile istinite?

Andreas se uspravio i ustao, krenuo prema sudoperu u kojem je oprao svoju šalicu - mala kućanska gesta koja je iznenadila Sienu.

Okrenuo se i rekao: „Draguljar će uskoro stići.“

Izišao je prije nego što je Siena mogla odgovoriti i gledala je kako nestaju njegova široka leđa i visoko tijelo, zračio je napetošću. Osjetila je grižnju savjesti. Kao da bi se trebala ispričati!

Siena je odnijela svoj pribor u sudoper gdje ga je nemarno oprala. Barem je znala kako funkcioniraju slavine. Baš kada se okrenula da iziđe, ušla je jedna starija gospođa koja se široko nasmiješila. „Dobro jutro, mila! Mora da ste vi gospođica DePiero. Ja sam gospođa Bright, domaćica.“

Siena se nespretno nasmijala i rekla: „Molim vas, zovite me Siena...“

Koliko god da je bila spretna u društvenim situacijama, Siena je bila vrlo sramežljiva osoba. Krenula je prema domaćici pomalo oklijevajući, no starija žena joj je pošla ususret i toplo se rukovala s njom, široko se smiješeći. Sieni se odmah svidjela i uzvratila joj je osmijeh.

Siena je mudro iskoristila priliku da upita gđu Bright o kuhinji. Žena joj se još više svidjela kada je usmjerila glavu prema nebu i rekla škotskim naglaskom: „Mislila sam da će mi trebati diploma iz znanosti o raketama da sve ovo shvatim ali, zapravo je sve jako jednostavno kad jednom naučiš.“

Kada joj je Siena objasnila što joj se dogodilo prethodne večeri, gđa Bright je urotnički rekla: „Ne brini, draga. Ni ja u početku nisam znala gdje je pećnica.“

Dvije žene, koje su sada bile nagnute nad pećnicom, nisu primijetile da se Andreas vratio u kuhinju. Slušao ih je kratko, a onda ih je prekinuo: „Draguljar je ovdje, Siena.“

Žene su se okrenule i on je primijetio da je Siena pocrvenjela. Sjetio se prethodne večeri kada je izgledala tako prkosno u kuhinji i odbijala staviti meso u pećnicu.

Siena se zahvalila domaćici i krenula prema njemu. Kad je htjela proći pokraj njega, Andreas ju je uhvatio za ruku i potiho rekao: „Nisi znala gdje je pećnica. Zašto mi nisi rekla?“

Vidio je kako guta knedlu i kako se rumenilo penje još više, pa su mu noge zadrhtale.

Na kraju je ipak odvrtila, izbjegavajući njegov pogled: „Mislila sam da će ti biti smiješno.“

Andreasu to nije bilo ni najmanje smiješno. Rekao je: „Mogla si mi reći, Siena. Nisam ljudožder.“

Siena je drhtala dok ju je Andreas vodio do salona. Dva niža muškarca su ih čekala, s mnogo kovčega i kutija oko sebe i nizom dragulja izloženih na stolu. Siena je primijetila čovjeka iz osiguranja kako stoji u uglu sobe. Bila joj je muka.

Kasnije te večeri Siena je čekala Andreasa. Otišao je u ured nakon prezentacije nakita i ona je ostala s pravim malim bogatstvom. U Andreasovom uredu bio je postavljen poseban sef samo za nju.

Još uvijek je bila nervozna. Andreas je želio da odjene večernju haljinu kako bi sav taj nakit došao do izražaja. Ona je negodovala dok ju je vodio u garderobu gdje je izabrao dugu crnu haljinu bez naramenica.

„Obuci ovu.“

Siena je bijesno prostisnula: „Neću. Ne budi smiješan. Znam i bez toga što mi pristaje a što ne.“

„E pa, kad već plaćam povlasticu uživanja u tvom društvu ovaj tjedan, onda bih volio da nakit probaš u prikladnijoj odjeći nego što su to traperice i majica kratkih rukava - za koje, usput rečeno, očekujem da završe u košu za smeće do kraja dana.“

„Ovo činiš samo da bi me ponizio.“ Siena je tvrdoglavo prekrížila ruke i gledala u njega, a on pak u nju, vidljivo opušten.

„Obuci tu haljinu, Siena, i podigni kosu. Ili ću ja to učiniti umjesto tebe. Imaš pet minuta.“

Nakon te hladne naredbe, okrenuo se i izišao iz sobe. Siena je bjesnjela i odlučila da neće to učiniti. Ali na pomisao kako se Andreas vraća u sobu i svlači s nje traperice i majicu, odmah joj je bilo vruće. Ne bi on to učinio, uvjeravala je samu sebe. Ali tihi glas u glavi joj se smijuljio. *Naravno da bi.*

Zaškripala je zubima i ponavljala svoju mantru - jedan tjedan, jedan tjedan. Složila je svoje traperice i majicu u mali kovčeg, bez namjere da slijedi njegove autokratske naredbe da ih baci, i odjenula haljinu. Bila je jednostavna kakvu su mogli izraditi samo najbolji dizajneri. Bila je nabrana na prsima, s rezom ispod grudi, i padala je u naborima mekane svile i sifona do poda.

Gornji dio bio joj je priprijen uz grudi zbog čega su izgledale punije, s velikim izrezom. Siena se osjećala golo. Njezin otac nikada ne bi dopustio da odjene nešto tako otvoreno... tako senzualno.

Zavezala je kosu u rep i vratila se u salon bosa. Jedva je primijetila da su dva draguljara ustala kada je ušla. Bila je samo svjesna pogleda tamnih, plavih očiju, teških kapaka, kako joj luta po tijelu. Pogled mu je bio tako vatren da je gotovo posrnula.

Andreas ju je uzeo za ruku i povukao je da sjedne pokraj njega na dvosjed. Mišićavo mu je bedro bilo preblizu njezinom kroz tanku tkaninu haljine. Stavio je ruku oko nje, prsti su mu okrznuli голу kožu njezinog ramena, crtao je male krugove, a od toga joj se ubrzao dah.

Negodovala je i pokušala se odmaknuti - ali ruku joj je stisnuo oko struka, povukao je još čvršće k sebi, tako da su joj se grudi stisnule uz njega, uz njegova mišićava prsa. Svojom velikom rukom i prstima oko nje iskazivao je svoje posjedovanje.

Sam nakit sastojao se od blještavog zlata i dijamantata, bisera, safira i smaragda. Andreas je birao komade i uzeo bi joj ruku da stavi narukvice prije nego što bi ih dodao na sve veću hrpu nakita.

Kada bi joj stavio ogrlicu oko vrata, ruke bi mu slijedile trag njezinih golih ramena, prsti bi mu lagano dodirivali ključnu kost. Sienino lice se zažarilo. To je bio tako intiman dodir.

Pokušavala se držati što je ukočenije mogla. Bila je iznenađena koliko su na nju djelovali ti zapravo nevini dodiri. Bila je svjesna znatiželjnih pogleda draguljara, i morala je samu sebe podsjetiti da ih promatraju.

Prestala je brojiti koliko je komada nakita bilo na hrpi. Iznenadila se kada joj je Andreas stavio oko vrata jednostavnu platinastu i dijamantnu ogrlicu te pripadajuću narukvicu i rekao: „Nosi ovu haljinu i ovaj nakit večeras.“

Zagrizla je jezik da mu ne odbrusi - što je bila njezina instinktivna reakcija kada joj je netko naređivao. Zatomila je taj svoj novopronađeni osjećaj neovisnosti i podsjetila samu sebe da ju je kupio. Zbog toga ju je mogao imati kako god želi. Zamišljala je uznemirujuću scenu kako leži, gola, izložena na Andreasovom krevetu, odjevena samo u taj nakit.

Ali krajičkom oka ugledala je nešto. Bljesak nečeg finog i zlatnog. Prije nego što se mogla zaustaviti, pružila je ruku da dodirne ogrlicu, skrivenu u naborima baršuna.

Kada ju je podignula, bilo joj je jasno da nije imala onaj blještavi *vau* faktor kao ostali dragulji, ali bila je vrlo lijepo izrađena: jednostavan zlatni lančić s privjeskom u obliku kaveza za ptice izrađen od zlata. Mala filigranska vrata bila su otvorena, a malo iznad na lančiću nalazila se ptica koja leti, lebdi. Siena se stisnula. Bilo je nešto u toj ptici koja izlijeće iz kaveza što je se duboko dojmilo.

Stariji draguljar se zakašljao od nelagode. „To, zapravo, nije dio prezentacije koju smo danas donijeli. Našla se tu slučajno. Izradila ju je grčka draguljarka...“

„Angel Parnassus“, rekla je Siena, poluodsutno. Bili su joj poznati fino izrađeni komadi nakita glasovite draguljarke i oduvijek joj se divila.

„Da...“ potvrdio je muškarac.

„I to ćemo uzeti“, čula je Andreasa kako otresito govori.

Počela se buniti, mrzila je što je Andreas bio svjedokom njezine trenutne rastresenosti i ranjivosti. Pogledala ga je, a njegov je pogled bio oštar.

„To je samo djelić cijene naušnica koje ćeš nositi večeras. Uzmi je ako ti se toliko sviđa, Siena.“

Siena nije željela ništa za sebe, ali nije imala priliku to izreći. Andreas je već ustao, rukovao se s dva muškarca i ispratio ih, ostavljajući je s ogrlicom u ruci.

Siena je začula nekakav zvuk i napela se, vratila u sadašnjost. Andreas je nešto ranije bio stigao i pokucao na vrata da vidi hoće li uskoro biti spremna. Kada ga je uvjerala da hoće, nestao je - vjerojatno da se i sam spremi. Siena je čekala u salonu, osjećala se smiješno nervoznom zbog večeri koja je bila pred njom. To je bila situacija u kojoj se nikada nije nalazila.

Odjenula je crnu haljinu, kako je odlučio Andreas. Ali kada se radilo o nakitu, ipak se usprotivila. Umjesto dijamantne ogrlice i narukvice koje je on želio da nosi, odabrala je napadnu ogrlicu od dijamanta i safira s i pripadajućom narukvicom koju je nataknila na ruku.

Zbog svoje smionosti, ogrlica joj se činila poput neke vrste oklopa. Ali onda je začula poznate korake iza sebe i svaka iluzija o oklopu je iščeznula.

Kada se okrenula prema Andreasu, on je osjetio kao iznenadni udarac u trbuh. Na trenutak nije mogao disati. Sanjao ju je toliko puta ovakvu... kakve je se sjećao... Čarobno lijepa, elegantno suzdržana. Nedodirljiva dok ju je silno želio dodirnuti.

Kosa joj je bila skupljena unatrag u visoku punđu, jednostavnu, a opet utjelovljenje klasične gracioznosti. Njezina šminka bila je prirodna, savršena. Nije stavila ništa jače od crvenog ruža. Njoj to nije trebalo. Dramatičnost je izbijala iz njezine hladne plave savršenosti.

Usmjerio je pogled prema njezinoj ogrlici i nešto vruće prostrujilo je kroz njega.

„Prkosiš mi.“

Prkosno je zabacila glavom. „Možda si me kupio na tjedan dana, ali to ne znači da ne mogu provoditi malo slobodne volje.“

Andreas je nagnuo glavu i potisnuo uzbuđenje u sebi. „Uistinu. Ta ogrlica je jednako... lijepa.“

Morao je priznati da je istaknula taj njezin otmjeni izgled. Debela ogrlica bila je prošarana malim dijamantima i obavijala joj je vrat i grlo u vijugavoj liniji sve do mjesta gdje joj je na žućkastobljedoj koži

gornjeg dijela prsiju visio golem privjesak od safira. Tamnoplava boja tog dragocjenog kamena istaknula je svijetloplavu boju njezinih očiju.

Andreas je potisnuo svoje sitničave, neodređene sumnje koje su ga mučile cijeli dan, nakon što je načuo razgovor između Siene i gđe Bright u kuhinji, kada je saznao da je ona radije odabrala da ispadne razmaženo derište nego da otkrije kako nije znala gdje se nalazi pećnica.

A zatim njezina reakcija na nakit, kad nije pokazala pohlepu i veselje koje je on očekivao. Siena je jedva pogledala impresivnu hrpu nakita, a jedino što je privuklo njezinu pozornost, bio je jednostavan, zlatni privjesak. Fino izrađen, da, ali uopće nije bio u istoj kategoriji kao ostali dragulji.

Andreas je sada potisnuo te uznemirujuće misli. Nije pokazala interes za nakit jer će ga za nekoliko dana pretvoriti u bešćutnu gotovinu. Kako je mogao to zaboraviti?

A što je bilo najvažnije, večeras će sva ta hladna, nedodirljiva ljepota biti uništena. Usprotivit će mu se i moliti ga da je pusti. Neće više biti tako netaknuta. Bit će gola i zadovoljena koliko on to bude htio. Uzbuđena i obilježena njegovom strašću.

Krv mu je pojurila. Pružio je ruku. „Dođi. Vrijeme je da krenemo.“

Nekoliko sati kasnije, nakon luksuzne večere, Siena je stajala pokraj Andreasa i osjećala kao da lagano gori. Otkako joj je uzeo ruku u svoju da bi je izveo iz stana, nije prestao dodirivati je. Čak i kad se radilo samo o laganom dodiru leđa da je uvede u vrlo luksuzan hotel Grand Wolfe, gdje se odražavao banket u dobrotvorne svrhe.

Njoj koja se plašila fizičkog dodira jer ga nikada nije iskusila dok je odrastala, bilo je teško prihvatiti činjenicu da joj je tijelo čeznulo za Andreasovim dodirima. „Piće?“

Pogledala je Andreasa i vidjela kako drži čašu šampanjca. Odmahnula je glavom.

Nakon nekoliko čaša vina uz večeru i čaše prošekaa kao aperitiva kada su stigli, dovoljno joj se već vrtjelo u glavi. Andreas je samo slegnuo ramenima i vratio čašu na poslužavnik konobaru koji je prolazio. „Nije ti ugodno?“

Siena je ponovno pogledala Andreasa. Na trenutak joj se činilo kako on misli na njezinu haljinu ili cipele, ali onda je vidjela sjaj u

njegovom oku i pomislila: *Gad*. Trudila se biti mirna. „Savršeno mi je ugodno, hvala, s obzirom na javni interes kada su vidjeli tko je tvoja nova ljubavnica i da se radi o jednoj od osramoćenih DePiera.“

Siena je znala da je Andreas morao biti svjestan kako su je ljudi gledali i upirali prstom u nju cijelu večer. Kako bi utihnuli kada im se približila, a zatim šaputali kada bi prošla.

„Nemoj mi reći da te *pogađa*? Debitanticu koja se tako hladno riješila trenutačne pogreške iz svog života?“

Andreasov glas bio je podrugljiv i Siena se držala ukočeno. Nije znala koliko će je pogoditi to što je ponovno bila u javnosti, to što je izložena oštroj kritici ljudi, ali zar ih je mogla kriviti? Čak i sada, kada bi uhvatila nečiji pogled, odmah bi ga odvratio.

Njezin glas je bio hladan. „Zašto bih ti uskratila tvoj trenutak javne odmazde? Nema sumnje da je ovo za tebe jako zabavno.“

Okrenula se i oštro ga pogledala, a on je spustio ruku s njezinih leđa. To je bio jadan trijumf.

„Možda“, rekla je, „bi me trebao odvesti u Rim, pa da doživiš puni efekt ljudske osude? Na kraju krajeva, ovdje u Londonu sam relativno nepoznata.“

Andreasove oči su zabljesnule i s lakoćom je ovio ruke oko nje i stisnuo je uz sebe. Teško je disala. Tijelo mu je bilo tako vitko i napeto. Kao stijena čeličnih mišića. A na svom trbuhu osjećala je pritisak njegova uzbuđenja. Preplavio ju je val vrućine.

„Mislim da je vrijeme da zaplešemo.“

Prije nego što se mogla sjetiti o čemu su razgovarali, Andreas je povukao Sienu do plesnog podija gdje su ostali parovi već plesali na zavodljivo prigušenom svjetlu. Svirala je ugodna jazz glazba, ali Siena je jedva registrirala glazbu dok ju je Andreas okretao oko sebe i dok ju je čvrsto držao u rukama.

Siena se pokušala izvući iz njegova zagrljaja, ali to je bilo nemoguće. Njegova ruka bila joj je poput čeličnog obruča oko leđa, a ruku joj je držao čvrsto u svojoj na prsima. Tamne, plave oči gledale su njezine i podsjetile je na plavetnilo safira na privjesku koji se njihao na njezinim grudima. Pomisao na to ostavljala joj je kiseli okus u ustima. No ni to je nije smetalo dok je bila ovako blizu Andreasu i udisala njegov muževni miris.

Osjetila je da mu se tijelo još više priljubilo uz njezino, bila je potpuno bespomoćna.

Kako je mogla ostati mirna na ovaj senzualni napad? To je bila njegova kazna, njegova osveta, upravo ovdje na plesnom podiju. Zbog njega je bila nijema i osjećala bolnu potrebu i gorljivu želju koje su se savijale u njoj poput zmije. Sve drugo je nestalo i odjednom je bila svjesna da neće biti u stanju obuzdati taj osjećaj. Činilo se kao da su zatvoreni u neki mjehurić, potpuno odvojeni od svih oko sebe, ali ipak je Siena kroz maglu bila svjesna kako je Andreas čvrsto vodi po podiju.

Plesala je s mnogim muškarcima nakon debitantskog bala u Parizu, obično bi je njezin otac natjerao u nečije naručje, što je ona nevoljko činila. Ali nijedan ples nikada nije bio ovako sirov i puten. Andreasova ruka na njezinim leđima bila je položena na голу kožu i osjećala je kako je ritmički gladi. Od toga je osjetila slabost u nogama i kako tajni vršak između njih postaje još topliji.

Ovo je otišlo mnogo dalje od onoga što je osjećala one noći u Parizu kada ju je ovaj isti muškarac uzbudio samo pogledom i seksi osmijehom. Bila je onda premlada da bi se u potpunosti mogla nositi sa svime što je osjećala u sebi. Sada je znala da je potaknuo jedan potpuno skriven dio nje - dio koji je bio divlji i željan, koji je žudio za nečim što nije poznavala. Bilo joj je lako biti tako suzdržanom, sputanom, sve dok nije upoznala njega. A sada je sve to opet nahrupilo.

U tom trenutku Andreas se zaustavio i Siena je shvatila da je i glazba utihnula. Zrak je pucketao među njima i ona je, uz sudbinski predosjećaj, osjetila da je to bilo ono pravo.

Oči su mu utonule u njezine. Promuklo je rekao: „Vrijeme je da krenemo.“

I dalje joj držeći ruku u svojoj, Andreas se brzo probijao kroz ostale parove napuštajući podij. Siena se osjećala kao bez daha. Koža joj je bridjela i gorjela. Trbuh joj se stisnuo. Nekako, kao nekom čarolijom, netko se pojavio da joj preda njezin ogrtač. Ona ga je uzela s obje ruke, neuvjerljivo zahvalna što je Andreas na trenutak nije dodirivao.

A onda joj je ruka opet bila u njegovoj i on ju je vodio van na svjež, proljetni zrak. Njegov automobil već je čekao na pločniku, hotelski

vratar je držao stražnja vrata otvorenima.

Čim su sjeli u automobil, odvezli su se ispred blještavog hotela.

Andreas je kratko rekao svom vozaču: „Tome, molim malo privatnosti.“

U istom trenutku Siena je vidjela kako crna pregrada lagano klizi i odvaja ih od vozača. Pogledala je Andreasa, njegove oči su sjajile na prigušenom svjetlu. Izgledao je divlje, a njezino srce divlje joj je lupalo u grudima.

„Dodi ovamo“, naredio je dubokim glasom.

ŠESTO POGLAVLJE

Sienu je uhvatila panika. Nije bila spremna na ovo. Slabim glasom je odgovorila: „Ne.“ Andreas je podignuo obrvu. Njegov je glas bio varljivo blag. „Ne?“

Siena je odmahнула glavom, a zatim su joj izletjele riječi. „Gle, ne možeš tek tako očekivati da ću...“

Ali zastala je u pola rečenice, jer je Andreas gotovo lijeno ispružio ruku i obujmio joj struk. Povukao ju je k sebi sve dok im se bedra nisu dodirnula. Njegove ruke oko njezinih činile su se golemima. Zrak oko njih bio je težak i gust, pun nečega što ona, zapravo, nije poznavala.

Ali kada su joj se Andreasove ruke počele kretati po tijelu, preko grudi, i kada je pritisnuo svoje usne na njezine, shvatila je što je to bilo. To je bila želja koja je iznenada oživjela u njoj. Zujalo joj je u ušima. Proključala joj je krv, navirala u vene i arterije i skupljala se u njezinoj zdjelici, između nogu.

Podignula je ruke, kao u samoobrani, ali onda ih je spustila na Andreasova prsa kako bi povratila ravnotežu kada ju je povukao prema naprijed, polovicom tijela bila je na njemu. Nije se mogla sabrati. Nije mogla razmišljati dalje od njegovih vrući usana i usta su joj se sama otvorila.

Njihovi jezici su se dodirivali i ona je uvukla ruku pod njegovu košulju, skupljajući je nesvjesno, kao da je tražila nešto za što će se uhvatiti jer se osjećala kao da pada i pada.

Andreasu se ruka spustila na njezina leđa i privukao ju je k sebi, uvijala se prema njemu. Jedva je bila svjesna da joj je drugom rukom raspuštao kosu koja je sada padala na ramena. Svaki živac joj je gorio.

Poljubac je postao još strasniji. Andreasov jezik zabio se još dublje. Ruka mu je sada bila zapletena u njezinoj kosi i nježno ju je povukao unatrag. Od nabujale krvi u ušima, Siena nije ništa čula. Kada je Andreas odmaknuo svoje usne, začula je tiho stenjanje, i tek onda shvatila da to ona čini.

Svojim strasnim usnama nastavio ju je ljubiti. Zatim joj je pritisnuo usne na vrat tamo gdje je osjetio kucanje njezinog bila.

Siena je osjetila kao da joj haljina popušta, a zatim je shvatila da je Andreas povukao zatvarač prema dolje. Siena je pokušala udahnuti, ali opet se stisnula kad je osjetila kako joj je povukao gornji dio haljine i otkrio jednu dojku.

Kao da su bili u čahuri. Siena nije bila svjesna ulica i svjetla grada dok su klizili kroz London. Mogli su ih lansirati i na drugi planet. Jedino je bila svjesna sebe kao iskonskog ženskog bića i Andreasa kao muškog.

Vidjela je kako se Andreasu glava saginje, osjetila je njegov vruć dah iznad svoje, gotovo bolne, krute bradavice prije nego što ju je stavio u usta. Siena je utonula natrag u sjedalo, topila se od predivno bolnog osjećaja koji je, činilo se, bio neposredno povezan s mjestom među nogama.

Kao da joj čita misli, Andreas je uvukao ruku ispod njezine haljine, do njezinih nogu i raširio ih. Bila je bespomoćna u pokušaju da mu se odupre kada je spretno povukao cijeli gornji dio haljine i otkrio drugu dojku, nad kojom je proveo onaj isti postupak.

Sve se stopilo u Sieni. Uzbuđenje je sve više raslo, bedra su joj se njihala, rukom je mrsila Andreasovu kosu, njegove svilenkaste pramenove dok ga je privijala uz grudi.

Intenzivna bol rasla joj je među nogama.

Andreasovi dugi prsti pronašli su njezine gaćice i povukao ih je prema dolje preko bedara. Siena je bila luda, željela je da joj Andreas olakša tu divnu napetost. Podignula je bedra i on je spustio crnu čipku niz njezine noge, preko stopala u vrtoglavo visokim petama i skinuo je.

A zatim su mu usne napustile njezine grudi i uspravio se. U trenutku je shvatila da je samo gleda. Grudi su joj bile gole i lagano podrhtavale, vlažne od njegovih poljubaca. Zadihano ih je dizala i spuštala. Haljina joj je bila spuštana gotovo do struka, a noge raširene. Male čipkaste gaćice visjele su s njegovih prstiju, a zatim ih je stavio u džep sakoa.

Siena je promuklo upitala: „Što radiš?“

Tada je shvatila kako Andreas izgleda nepromijenjeno u svom sakou i kravati, jedva da mu se vlas pomaknula na glavi. Sa zakašnjenjem je počela povlačiti haljinu preko grudi i preko nogu.

„Želim se uvjeriti da nema prepreka kad uđemo unutra.“

Unutra. Tek sada je shvatila da se nalaze ispred zgrade u kojoj je njegov stan i da im prilazi namještenik na parkiralištu. Siena je osjetila kako ju je Andreas lagano pogurao prema naprijed kako bi joj povukao zatvarač. Zatim joj je dodao ogrtač i vrata su se otvorila.

Kada su izišli na svježi zrak, gorjela je od bijesa - ne samo prema Andreasu, već i prema sebi jer je bila tako slaba. Kada joj je Andreas dotaknuo leđa kako bi je poveo prema zgradi, otrgnula se. Malo je reći da je trčala do vrata i naglo ih otvorila prije nego što ih je on mogao otvoriti za nju. Išla je ravno prema dizalu i nepotrebno snažno pritiskala gumb.

Kada su ušli u dizalo, Siena je stala u jedan kut i odlučno gledala ravno ispred sebe. Na svoj apsolutni užas, osjećala je kako joj koža bridi od uzbuđenja i grlo joj se stišće. Potisnula je taj osjećaj iz svakog djelića svog tijela i izjurila iz dizala kada su se vrata otvorila.

Kada joj se Andreas pridružio i otvorio vrata stana, nije ih uspio ni zatvoriti, a ona se već okrenula, ruke su joj bile stisnute u šake.

„Kako se *usuđuješ*?“

Andreas je izgledao mirno i sabrano, a Siena je bila potpuno rastrojena. Kosa joj je padala na ramena i nikad se nije osjećala ranjivijom.

„Kako se usuđujem što, Siena? Poljubiti te?“ Usne su mu se iskrivile. „Kako sam mogao *ne* poljubiti te? Zar nisi dosada shvatila da osjećam fatalnu privlačnost prema tvom jedinstvenom stavu distanciranosti i suzdržanosti?“

Sieni je došlo da se nasmije na sav glas. Nikada se nije osjećala manje distancirano ili suzdržano. U tom je trenutku toliko mrzila Andreasa da ju je to uplašilo.

Nije se mogla suzdržati da joj ne izleti: „Mrzim te.“

„Pazi se, Siena“, rugao joj se, „ljubav je samo druga strana mržnje, a ne bismo željeli da se sada zaljubiš u mene, zar ne?“

Siena je u srdžbi izgovorila: „*Zaljubiti* se u tebe? Ne mogu niti zamisliti da bi se takvo što moglo dogoditi.“ Njezine riječi zvučale su šuplje i bolno su odzvanjale.

Siena je podignula glavu, odlučna da skrene s uznemirujuće teme i malo se smiri.

„Nećeš me ponižavati kao da ti je to neki ritual, kad i gdje god ti padne na pamet.“

Andreas se došuljao bliže i izvadio Sienine čipkaste gaćice iz džepa, držao ih je visoko u zraku. Siena je umirala od srama.

„Za tango je potrebno dvoje, a ti si ondje sa mnom dijelila svaki trenutak. Da budem iskren, nisam očekivao da si ti ona vrsta žene za stražnji dio automobila.“

Siena je htjela zgrabiti svoje donje rublje, ali Andreas je trgnuo rukom da bude izvan njezina dosega, a zatim je taj čipkasti komad tkanine spustio natrag u džep. Nije ni primijetila da se pomaknuo, a već je leđima bila pritisnuta na glavna vrata stana, zapešće joj se nalazilo visoko iznad nje u Andreasovoj ruci. Stiskao se uz nju i osjetila je kako ponovno reagira na tog visokog, mišićavog muškarca. Navrle su joj scene strasti i ludila koje su se dogodile.

„Pusti me“, Siena je odbrusila, očajnički se bojala koliko je na njega bila osjetljiva.

Odmahnuo je glavom i oči su mu sjajile poput tamnih dragulja. „Nikada. Ti si sada moja, Siena, sve dok ja to hoću.“

A zatim je sagnuo glavu i usne su mu pronašle njezine. Kada je pokušala okrenuti glavu, slobodnom rukom ju je vratio i držao dok ju je ljubio i dok svojim spretnim jezikom nije svladao njezin slabi otpor.

Siena je bila nabijena osjećajima i uzbuđenjem, pa je gotovo osjetila olakšanje što se može prepustiti tjelesnoj intimnosti trenutka. Sada, kada ju je Andreas ovako ljubio, nije mogla razmišljati. A nije ni htjela.

Kada joj je napokon pustio ruku, nije ga odgurnula već zgrabila za ramena, a zatim uvukla ruku pod njegov sako kako bi ga skinula.

Usne su im se spojile, jezici zapleli u strastvenoj požudi, a kada je Andreas maknuo ruke da zbaci sako sa sebe, Siena je potražila njegovu leptir-kravatu i razvezala je kako bi mogla otkopčati gornje gumbe na njegovoj košulji.

Duboko u sebi činilo joj se da bi ga htjela vidjeti uništenog, ali, zapravo, htjela ga je vidjeti golog.

Siena je osjetila kako joj ponovno povlači zatvarač prema dolje i gotovo je osjetila olakšanje što su joj grudi slobodne. Snažno je mislila na Andreasove usne i jezik. Željela ih je opet osjetiti. Ruke su joj se spustile na njegovu glavu i vodile ga dalje od njezinih usana prema dolje...

Samo nekoliko trenutaka nakon što mu je govorila kako ga mrzi, usne su mu bile na njezinoj dojci i Sieni se još jednom činilo da je poput neke raskalašene žene. No razum joj je zanemario takvu anomaliju.

Siena je osjećala kao da ima groznicu. Noge su joj bile slabe. Nije se mogla pomaknuti. Andreas se uspravio i otkopčao svoju košulju, trgajući je sa sebe. Sieni su se oči raširile kada je vidjela njegovu tamnu put i svu njegovu veličanstvenost. Nije imao ni grama sala. Sve sami mišići. Smeđe bradavice mamile su je da se nagne naprijed i dodirne ih jezikom, istraživala je njegov slani okus.

Andreas je tiho zastenjavao i prošao joj rukom kroz kosu. Nakon što ga je trenutak mučila usnama, nekim lažno nevinim pokretom koji je morala negdje naučiti, Andreas joj je povukao glavu unatrag. Usta su joj bila otvorena, bila je lagano zadihana, a oči široko otvorene i snene, raširenih zjenica. Njegova erekcija bila sve veća i nestrpljivo je rukom otkopčao remen i povukao zatvarač, svukao hlače zajedno s gaćicama. Morao je imati Sienu *sada*. Nije se mogao niti pomaknuti s mjesta. Bio je svjestan da je namjerava uzeti onako kako je maštao prije pet godina, stojeći, poput neke divlje životinje. Ali nije ga bilo briga.

Sve što je vidio, bila je raščupana plava kosa preko golih ramena, njezine pune, okrugle grudi, rumene i vlažne od njegova dodira i usana. Sve o čemu je mogao maštati, sada se ostvarivalo.

Andreas je nemilosrdno zbacio svoju odjeću. Sada je bio gol, a Sieni su oči bile su još veće kada je pogledala niz njegovo tijelo. Drhtao je od želje da bude u njoj, da uđe u usku srž njezina tijela, da se olakša. Konačno.

Tiho psujući, jer je u posljednji trenutak proradio razum, Andreas se nagnuo i potražio zaštitu u svom sakou. Prtljao je po tome kako već dugo nije, dok nije uspio strgnuti foliju i navući gumicu.

Miris Sieninog uzbuđenja pogodio ga je tako jako da se nije mogao zaustaviti. Pao je na koljena, povukao joj haljinu prema dolje sve dok nije postala klupko sifona i čipke. Sada je ostala samo u cipelama, Andreas ih je skinuo, čuo je njezinu promuklu, oklijevajuću molbu.

„*Andreas...*“

Ignorirao je to.

Njegova je želja bila prevelika da bi joj se mogao oduprijeti.

Ona je bila više od onoga što je ikada zamišljao u svojoj mašti. Dugi, vitki udovi, posvuda blijedi. Trokut plavih kovrča između nogu. Andreas je kleknuo ondje i raširio joj noge. Osjetio je njezin otpor, ali je grleno rekao: „Daj da te kušam.“

Nakon jednog trenutka kada su njezine noge lagano zadrhtale, otpor je počeo slabjeti i bila je izložena Andreasu. Usne su mu i jezik našle njezinu srž, uživao je u njezinom slatkastom mirisu i okusu.

Ruka joj je bila u njegovoj kosi, čvrsto ju je zgrabila, gotovo bolno, ali to ga je samo još više uzбудilo. Osjetio je kako mu se erekcija napinje i znao je da ne može čekati. Bit će vremena za uživanje u njoj. Ali sada ju je morao imati. Morao se zakopati toliko duboko u nju da zaboravi vlastito ime.

Andreas se uspravio i uspio uhvatiti Sienu prije nego što se srušila. Obavio je ruke oko nje, osjećao je kako se uvija prema njemu, njezine grudi bile su stisnute uz njegova prsa.

„Omotaj svoje noge oko mog struka“, grubo joj je naredio.

Siena mu je ovila ruke oko vrata, a zatim noge oko struka. Andreas ju je uz trzaj podignuo i naslonio leđima na vrata tako da ona preuzmu nešto od njezine težine, iako je bila lagana kao pero.

Držeći je jednom rukom, drugu je spustio dolje i prešao prstom preko njezinog otvora.

Bila je tako vlažna.

To ga je gotovo uništilo, kao i onda. Raširio je noge i namjestio se kako bi vršak svoje erekcije stavio u vlažne nabore njezina tijela.

Andreas se prisilio obuzdati želju da prodre tako daleko i duboko kako bi se trenutačno olakšao. On je bio iznad toga. Ne bi joj dopustio da mu to učini. Pronašao je njezine usne i napregnuo se prije nego što je prodro u vlažan otvor njezina tijela.

Osjetio je njezin uzdah iznenađenja, prije nego što je osjetio prepreku u svom pokretu. Znoj mu je izbio iznad obrva. Odmaknuo se i pogledao Sienu, svaki živac i mišić protivio mu se ovoj prepreci.

„Što...?“

Siena je bila blijeda, šok joj se zrcalio u očima. Savio je stražnjicu i vidio kako se lecnula kada se pomaknuo malo dublje. Njezine ruke su ga čvrsto zagrlile. Andreas je osjetio kako ga oblijeva hladan znoj. Ne može biti... To jednostavno nije moguće...

Glasno je rekao: „Ne možeš biti...“

Siena je sada već grizla usnu, a Andreas je ugledao sjaj u njezinim vlažnim očima. Kao da su mu se dva kamiona s teretom zabila u prsa. Počeo se povlačiti, ali dok je to činio, vlaga je blijedjela i svjetlo odlučnosti vratilo se u te blistave oči.

Još je više stisnula noge oko njegovih. „Ne.“ Njezin je glas zvučao grubo: „Nemoj prestati.“

Boljelo ga je disati, ali je uspio izgovoriti: „Povrijedit ću te... ako se pomaknemo...“

„Ne.“ Noge su joj se još više stisnule. „Učinit ćemo ovo. Ovdje. Sada. Onako kako si rekao da si želio učiniti prije pet godina...“

Andreas je mislio da će mu se mozak rasprsnuti. Bio je razapet između raja i pakla. Njezin miris bio je posvuda oko njega, njezino tijelo je obujmilo njegovo. Vapio je da se olakša.

Bilo je nečeg *tako... odlučnog* u vezi s njom. S činjenicom da je još uvijek bila djeвица, sada se nije mogao nositi.

Andreas je popustio. „Pokušaj opustiti mišiće... bit će lakše...“

Vidio je kako se usredotočila i osjetio je kako mu njezino tijelo dopušta da ide dublje.

Zastenjao je glasno zbog predivnog osjećaja. Bila je tako uska oko njega, gotovo bolno uska.

Pomičući se u laganom ritmu, sagnuo je glavu i uzeo jednu bradavicu u usta, okretao je, sisao i vratio u život. Osjetio je kakav učinak ima to na Sienu jer joj se tijelo još više opustilo, pa je istraživačkim pokretom prodro još malo dublje. Uzdahnula je, ali znao je da to nije uzdah boli. To je bio uzdah svjesnosti.

Kada je podignuo glavu da je ponovno pogleda, nije više bila blijeda. Bila je rumena i ponovno je grizla usnu. Polako se odmaknuo od nje, a zatim opet prodro u nju, ovaj put još dublje.

Bedra su joj se trzala oko njegovih. Sada je teško disala. Rekla je gotovo protiv volje:

„Osjećam se tako ispunjenom...“

„Znam... samo me pusti... vjeruj mi... popustit će.“

Andreas se iznenadio što je uopće mogao složiti rečenicu. Svijet mu se sveo na ovaj trenutak, ovu ženu, ovo neumoljivo pomicanje njegovog tijela u njezinom i van. Prolaz je postajao lakši i slađi sa svakim novim trenutkom. Siena je naslonila glavu o vrata i vidio je kako zatvara oči.

Andreas joj je stavio ruku bradu i povukao je prema dolje. „Pogledaj me, Siena.“

Otvorila je oči i one su bile kao u groznici. S osjećajem trijumfa Andreas je osjetio kako joj tijelo žubori oko njegovog kako se orgazam približavao. Okrutno je zadržavao vlastitu potrebu da se olakša i sve više i više je gurao nju, vidio je kako širi oči, kako su joj obrazi pocrvenjeli. A kada je dosegla vrhunac, bilo je spektakularno. Oči su joj se još više raširile. Zastao joj je dah. Tijelo joj je bilo napeto i čvrsto se stisnulo uz njegovo u naletu grčeva tako da je bio bespomoćan i dopustio je samome sebi da se konačno olakša.

Ništa nije mogao učiniti osim zatvoriti oči i zariti glavu u njezine grudi. Njihovo teško disanje zvučalo je nemilo u tišini predvorja. Tijelo mu je drhtalo u njezinom. Osjetio je kako popušta stisak oko njegovog vrata, kao da se više nije mogla držati.

Naposljetku, Andreas je odnekud pronašao snagu i uspravio se. Siena je sada izbjegavala njegov pogled, i lagano se lecnula kada se pomaknuo i pomogao joj da stane na noge. Njihova je odjeća bila razbacana oko njih, na sebi je imala samo ogrlicu i narukvicu.

Andreas je iznenada imao instinktivnu potrebu da skine nakit s nje. To je bio podsjetnik koji sada nije bio dobrodošao. Otkopčao je ogrlicu, pustio je da padne u njegovu ruku, a zatim i narukvicu. Zazveckale su i proizvele šupalj zvuk.

Zvuk nakita odjekivao je duboko u Sieni. Izbjegavala je pogledati Andreasa, sagnula se da pokupi haljinu, stisnula ju je čvrsto uz sebe, ali bila je poput bezuspješnog štita. U glavi joj je vrlo jasno odjekivala spoznaja da je upravo izgubila nevinost s ovim muškarcem, i to stojeći, na vratima njegova apartmana.

Sjetila se trenutka kada je pomislila da će je odmaknuti kako bi je možda odveo u spavaću sobu. Vidjela je njegov pogled koji je prijetio da će uništiti nešto u njoj. A zatim se prisjetila one zore u Parizu kada je Andreas priznao da ju je želio uzeti uza zid garderobe.

Siena se trudila da si ovo olakša... ljepše okruženje možda više pomaže kad se vodi ljubav prvi put. Jer ovo nije bila nikakva romanca.

Nije željela misliti na duboki osjećaj koji ju je obuzeo kada su se njihova tijela spojila.

Zbog toga je bila slaba i krhka.

„Theos, Siena...“ Andreas je oštro izgovorio. „Bila si djevica. Zašto mi nisi rekla?“

Pogledala ga je i problijedjela kada je vidjela izraz njegova lica, osjetila je olakšanje kada je vidjela da je navukao hlače. Nije mogla podnijeti da ga vidi golog. Očajnički ga je htjela uvjeriti da to ništa nije značilo, tako da sam može razmotriti što to *jest* značilo, pa je slegnula ramenima. „To nije važno. Bila sam djevica i sada više nisam.“

Andresove usne su se iskrivile. „Tvoj otac te stvarno htio ponuditi nekom okorjelom zaostatku plave krvi poput neke djevičanske žrtve.“

Osjetila je kako ju steže u prsima. To je bilo upravo ono što je on planirao. „Da“, rekla je, njezina razmetljivost je popuštala. „Nešto slično.“

Andreas je opsovao i Siena je pokušala izbjeći da ga pogleda u gola prsa. To ju je podsjetilo kako je to bilo kada su bila pritisnuta uz njezine grudi.

„Trebala si mi reći, Siena...“ protisnuo je. „Da sam znao da si nevinna, išao bih sporije... bio bih nježniji.“

„U redu sam“, promrmljala je, pokupila svoje cipele, još uvijek izbjegavajući njegov pogled.

Zrak oko njih mirisao je po nečemu nepoznatom, ali opojnom. Seks. Sienu su toliko svladali osjećaji da je mogla priznati kako je nakon početnog bola nadmašio sve što je ikada zamišljala.

Ugledala je Andreasa bosih nogu i progutala knedlu. Kada joj je podignuo glavu, uočila je da mu je gornji gumb otkopčan, otkrivao je primaljivu liniju dlaka. Osjetila je poriv da bi mogla prva napasti. Rekla je: „Nemoj biti u tolikom šoku jer sam bila djevica, Andreas.“

Bio je ljutit, oči su mu plamtjele. „Da sam znao, nikada te ne bih ovako uzeo...“

„Zašto ne?“ zajedljivo je rekla. „To je upravo onako kako si me htio uzeti prije - nisam ti htjela uskratiti priliku da si ispuniš želju.“

Čula je svoje riječi, ali nije baš znala odakle dolazi ta njezina drskost. Vidjela je kako mu lice postaje bezizražajno, zatvoreno. Maknuo je ruku i odmaknuo se. Osjećala se usamljeno zbog toga.

„Trebala bi se okupati. Vjerojatno će te boljeti.“

Sienu je uplašila ta njegova primjedba, više nego ljutnja koju je pokazivao. Pomisao kako bi bio pažljiviji zbog njezine nevinosti i pružio joj ugodnije iskustvo, bila je...

Prije nego što je mogla reći nešto što bi je moglo izdati, Siena je pobjegla.

Andreas je gledao za njom i šutke opsovao. Očekivao je da će, nakon što bude vodio ljubav s njom, konačno biti zadovoljan i miran. To je bilo smiješno. Nikad se nije manje osjećao zadovoljnim ili mirnim. Želio ju je ponovno - sada. Želio je kušati te sočne, buntovne usne, da joj se oči opet rašire od želje. Želio ju je gledati kako juri prema vrhuncu i osjetiti kako joj se tijelo svija oko njegovog u grču orgazma.

Andreas je nestrpljivo prošao rukom kroz kosu, a zatim se sagnuo da pokupi ostatak svoje odjeće. Pod vrućim mlazom tuša nekoliko minuta poslije, opsovao je opet, ovaj put riječima. Namjeravao se baciti na Sienu već u automobilu, ali kad su se zaustavili ispred stana i kada je shvatio što radi, već je držao njezine gaćice u ruci, spreman da je uzme.

U automobilu je doista mislio kako će je lišiti donjeg rublja da bi mogli nastaviti na privatnijem mjestu. No izvan automobila sasula mu je bujicu riječi - zar ju je mogao kriviti? Nikada nije bio tako neobuzdan s nekom ženom.

Trebao se sjetiti one večeri u Parizu. Kako je bila sposobna da ga riješi svakog osjećaja uljudnosti. Ali kada su plesali u onom hotelu... Andreeasa je bolno mamilo da je odvuče u predvorje, zatraži apartman i uzme je tamo gore. Bilo je pravo čudo što se ipak suzdržao u stražnjem dijelu automobila... topila se u njegovom zagrljaju kao u njegovim najvrućim maštarijama, bio je izgubljen.

Andreas je kratkim trzajem zatvorio vodu na tušu. *Siena je bila djeвица*. Pogledao se u zrcalo i vidio kako mu oči vatreno sjaje.

To je bilo nešto što nije očekivao, niti za milijun godina. Njegova ogorčenost zbog onoga što se dogodilo u Parizu, zasnivala se na vjerovanju kako ga je Siena namjern o zavodila jer joj je bilo dosadno... i jer je bila iskusna. A bila je djeвица. A koja bi se djeвица napalila s dežurnim upraviteljem hotela? Bio je siguran da bi, da ih nisu prekinuli, to bio otkrio one večeri.

Sjetio se njezina blijedog lica kada je naletjela na njega sljedećeg jutra. Kako je izgledala kada joj je rekao da ju je trebao uzeti uza zid garderobe. Rekao je to jer se osjećao kao budala. Jer se osjećao izloženim, izdanim. Jer je vjerovao da je bila iskusna, kao sve one zastrašujuće iskusne debitantice.

Ironija je bila u tome što je Siena bila prava. Vjerojatno jedina ondje. I kako je uspjela ostati djevica do sada? Došlo mu je da nešto razbije šakom.

Začuo je tihi zvuk izvan kupaonice i omotao je ručnik oko struka prije nego što je izišao. Siena je stajala nasred sobe u prevelikom ogrtaču, a njegovo je tijelo odmah reagiralo.

Nedavno nepoželjno otkriće natjeralo ga je da otresito kaže: „Da?“ Vidio je kako je bila napeta. Htio još više zarezati na nju. Na sebe.

„Samo sam ti htjela reći da to ništa nije značilo... to da si mi bio... prvi. U pravu si, trebala sam ti reći. Ali mislila sam...“

Vidio je kako oklijeva i grize usnu. Izgledala je gotovo nevjerojatno ranjivo. Zatim je nastavila: „Mislila sam da nećeš primijetiti, nisam znala da će biti tako... očito.“

Željela je da ju zemlja proguta i spustila je pogled. Jedan dugi trenutak ništa se nije događalo, a zatim je Andreas priznao: „Možda ne bi bilo očito nekim muškarcima... ali ja sam znao.“

Siena se zarumenjela. Mogla je zamisliti vrstu muškarca za kojeg je njezin otac htio da se uda - neki stari pohotnik iz talijanskog srednjeg vijeka - i kako bi taj scenarij završio.

Oprezno je podignula pogled. Bila je svjesna njegovih golih prsa i dugih snažnih nogu.

Ručnika koji je bio omotan oko njegove snažne muškosti. Nevjerojatno. Siena se stisnula na pomisao kako je nabujao i ušao u nju... kakav je bio osjećaj kada bi ušao i izišao, vodeći je prema vrhuncu.

Prekasno je shvatila da je pogriješila što je izišla iz kupaonice poluodjevena, pa se okrenula da ode, ali Andreas joj je poput munje prepriječio put.

„Kamo si krenula?“

Siena je zastala. „U svoju sobu. U krevet.“

Andreas se nasmiješio. „I ovdje se nalazi jedan.“

Siena je problijedjela. Koliko god joj tijelo reagiralo, nije mislila da može tako skoro sve ponoviti. Peklo ju je kada bi se sagnula da se opere i sve ju je boljelo.

Kao da joj čita misli, Andreas je rekao: „Ne brini, mislim da je prerano - ali postoje drugi načini da se postigne isti rezultat.“

Uzeo ju je za ruke i poveo do kreveta. Ona se - iznenađena - nije opirala. Sjeo je i povukao je između svojih nogu. Ručnik mu se otvorio i ona je mogla vidjeti tamne, bujne dlake i kako je uzbuđen i tvrd.

Andreas je odvezao njezin ogrtač, a zatim ga skinuo. Siena se osjećala silno sramežljivo i pokušala ga je zaustaviti, ali bio je presnažan.

Pogledom je prelazio preko njezinih grudi, a ona je osjećala kako rastu, kako je bradavice peckaju. Htjela je zastenjati. Kako je mogao tako djelovati na nju samo kad bi je pogledao?

S rukama oko njezina struka, još ju je više privio i usmjerio pažnju na njezine grudi, lizao ih i sisao dok ona nije vrisnula. Kada se dogodilo prvi put, sve je bilo tako brzo da nije mogla ni disati a kamoli uživati u uzbuđenju.

Sada je Andreas nju mučio, polako i senzualno. Laganim pokretom ju je uhvatio baš kad su joj noge gotovo klecnule. Zbacio je svoj ručnik i sada je i on bio gol.

Siena je slomljeno rekla: „Mislila sam da si rekao...“

Stavio joj je prst na usta i rekao: „Ššš, jesam.“

Osjetila je kako joj je nešto čudesno buknuo u grudima, u tom trenutku znala je da vjeruje Andreasu. Neće je povrijediti ili tjerati na nešto što ne može podnijeti. Ali sada su mu usne bile na njezinima, a ruke su obuhvatile i stiskale njezine dojke, pa je odustala od bilo kakvih suvislih misli.

Kad je spustio ruku među njezine noge i potražio mjesto gdje je bila jako uzbuđena, bedra su joj se nestrpljivo njihala. Željela je da je ponovno uzme, pa nek ide kvragu njezina bol. Ali neće.

Gotovo je zaplakala zbog frustriranosti, osjetila je kako se pomaknuo prema dolje i kako su njegove usne zamijenile njegovu ruku. Već ju je tako dotaknuo, ali sada je bilo mnogo intimnije. Bila je svjesna koliko je raskalašeno morala izgledati - raširenih nogu, s

rukama koje su se držale za Andreasovu glavu, ubrzano je disala, srce joj je bolno udaralo.

Andreas je pronašao njezin osjetljiv klitoris i dodirnuo ga jezikom, dok je dva prsta gurnuo u njezin otvor. *To* je bilo ono što je Siena željela i trebala. Njezina leđa su se uvijala, a bedra podizala s kreveta, kao da je postala neko biće usredotočeno samo na njegove usne i prste od kojih je u njoj sve više rasla napetost dok nije vrisnula kada ju je doveo do vrhunca.

Činilo se kao da lebdi u nekom blaženom stanju letargije prije nego što je otvorila oči i shvatila da je Andreas spušta u njezin krevet i pokriva je. Donio ju je ovamo, nakon što ju je toliko zadovoljio da je bila bez svijesti.

Opet je zatvorila oči, nije htjela vidjeti izraz njegova lica i nisu joj se sviđali njezini osjećaji zbog toga što je vraća u njezin krevet. Na kraju je čula njegove korake i zvuk zatvaranja vrata. Ponovno je otvorila oči, na trenutak ništa nije vidjela u polumraku.

Cijelo tijelo joj je bruhalo od užitka... a opet, on nije žurio s vlastitim vrhuncem. Okrenula se i gledala u mrak. Nije znala kako bi nazvala ovu vezu, ali nije očekivala da će Andreas biti nesebičan ljubavnik.

Glava joj je bila smućena, a misli zbrkane. Nekako je naivno očekivala da će se na kraju moći izdići iznad fizičke veze s Andreasom, da će biti imuna na nju. Sada se, međutim, nikako nije osjećala imuno. Osjećala je kao da joj se cijela utroba okrenula naglavce i - što je bilo zastrašujuće - nije bila sigurna zna li više uopće tko je ona zapravo.

SEDMO POGLAVLJE

Sljedećeg dana Siena se vozila u jednom od njegovih automobila s vozačem u smjeru privatnog uzletišta. Tog jutra sreća je u kuhinji ljubaznu gospođu Bright. Ona joj je pokazala poruku koju joj je ostavio Andreas.

Osjećala je veliko olakšanje što se ne mora tako brzo suočiti s njim. Pročitala je poruku.

Imam sastanak sutra ujutro u Parizu. Provest ćemo tamo noć i ići u operu večeras.

Spakiraj se prikladno i budi spremna za polazak u tri sata poslije podne.

Andreas

Približavali su se uzletištu i Siena je bila jako nervozna pri pomisli na to da će se ponovno suočiti s Andreasom nakon što je istražio njezino tijelo, tako intimno, a onda je vratio u njezin krevet kao da je neki neželjeni gost.

Provezli su se kroz prilaz i ugledala je mali zrakoplov, a u blizini srebrni automobil elegantnih linija. Andreas je upravo vadio mali kovčeg i vreću s odijelom. Trbuh joj se stisnuo. Izgledao je tako visoko i zgodno. Zastrašujuće zgodno. Posebno sada kad je znala za jedva obuzdanu moć tijela koje se nalazilo ispod tog odijela.

Automobil se zaustavio i vidjela je kako je Andreas to primijetio i uspravio se.

Izgledao je napeto, ozbiljno, tako da je postala još nervoznija. Nije imala iskustva kako reagirati u ovakvim situacijama. Rukom je pogladila haljinu, osjećala se ranjivo. Pažljivo je odabrala haljinu za tu večer, zajedno s pripadajućim nakitom za koji je Andreas očekivao da ga nosi. Unutarnji glas ju je podsjetio da je ipak ona to tražila.

Andreas je vidio kako Siena izlazi iz stražnjeg dijela automobila i bilo mu je drago da nosi sunčane naočale koje su skrivale sjaj požude u njegovim očima. Nosila je svilenu haljinu kratkih rukava u boji šampanjca, a i oko struka je imala širok, zlatni remen. Gornji gumbi su joj bili otkopčani, a kosa joj je u zlatnim uvojcima, padala na ramena. Noge su joj bile duge i gole, na nogama je imala sandale ravnih potplata u gladijatorskom stilu. Izgledala je kao da nije uložila mnogo truda u svoj izgled, ali na onaj način na koji samo žene koje nose najbolju odjeću to znaju. Od te spoznaje gotovo mu se zavrtjelo: bila je ovdje i bila je njegova. Neopozivo njegova, više nego što je to ikada mogao zamisliti. Ali čak i sada, na svoju žalost, nije mogao nikako prizvati onaj osjećaj trijumfa. Prije je to bio osjećaj nemirne potrebe. Nije je se mogao zasititi. Bio je jako uznemiren zbog toga.

Htio je strgnuti gumbe na toj haljini i uzeti je ondje, na automobilu. *Kao što si je uzeo na vratima svog stana sinoć?* Posramio se kada

se sjetio tog strastvenog, ludog spajanja. Činjenice da je bila nevina. I činjenice da se uspio suzdržati od toga da ponovno vodi ljubav s njom prije nego što je ona ponovno bila spremna, ali ju je ipak morao dotaknuti.

Andreas je opsovao. Zbog te žene bio je beskoristan cijeli dan. Nije se mogao koncentrirati na sastancima i njegova asistentica Becky s čuđenjem je gledala za njim kada je izišao iz ureda. Nije mu trebalo da mu ona kaže kako ga je napustila njegova uobičajena staloženost i organiziranost.

Prije nego što se mogao pozabaviti uznemirujućim posljedicama Sienine prisutnosti u njegovom životu i u njegovom krevetu, Andreas je krenuo naprijed i pustio službenika zrakoplova da preuzme njegove stvari, a on je uzeo njezinu torbu.

A onda, kad joj se približio i osjetio njezin miris u svojim nosnicama, nije se mogao suzdržati a da ne obavije ruku oko njezina vrata, ne privuče je i spusti vruć i brz poljubac na njezine usne. Kada je osjetio kako se njezino oklijevanje pretvara u prihvaćanje, tijelo mu se ukrutilo.

Odmaknuo se i bez ijedne riječi uzeo je za ruku i odveo u zrakoplov.

Nakon što su sletjeli u Pariz i dok su se vozili prema centru gradu, Siena je bila očajna. Andreas joj se nije obratio, osim jednog kratkog razgovora. Pitala se je li to ono što inače radi: ignorira svoje ljubavnice nakon što ih odvede u krevet?

Bila je potpuno nespremna za onaj brzi, ali vrući poljubac pokraj zrakoplova. Zbog toga je bila uznemirena cijelim putem, treperio joj je svaki živac. Andreasa to, kako se činilo, uopće nije diralo, bio je koncentriran na svoj laptop, namrgođenih obrva, i vodio je dugi poslovni razgovor na španjolskome. Siena je razumjela španjolski jer je to bio jedan od jezika koje je učila kada je završavala školovanje, i bila je iznenađena kad ga je čula kako razgovara o sudbinama hotelskih radnika u malom hotelu koji je upravo kupio u Meksiku.

Rekao je: „Ta sredina je ionako već ugrožena. Ne želim da ti ljudi pate i traže nove poslove, a trebat ću njihovo iskustvo kada se novi hotel otvori. Želim da im ponudiš naknadu ili da im pomogneš pronaći neki alternativni posao dok se ne završe radovi na novom hotelu.“

Očito mu se nije sviđalo ono što je osoba na drugom kraju telefonske linije govorila, pa je otresito rekao: „E pa zato ti radiš za mene, a ne ja za tebe.“

Kada je završio razgovor, Andreas ju je uhvatio kako ga gleda i podignuo je obrvu.

Pocrvenjela je i rekla: „Ja ne znam mnogo o poslu, ali to baš i nije financijski najpametnije.“ Andreas se naslonio natrag na svoje sjedalo, smiješak mu je iskrivio te senzualne usne.

„Ti se slažeš s mojim upraviteljem? A zašto i ne bi? U pravu si. To nije financijski najpametnije. Ali radi se o tome da je u pitanju mali grad u Meksiku odakle je došao moj dobrotvor i mentor. Kada sam se preselio u New York, radio sam u jednom hotelu za Rubena Carroa. Bio sam mu drag, vidio je da imam potencijala i zapravo me pripremao da preuzmem njegov posao. Nije imao obitelj niti nasljednika, i ono što tada nisam znao, imao je tumor koji se nije mogao operirati. Osjećao je nakakvu privrženost prema meni jer sam došao iz Europe, bez novčića u džepu. On je došao iz Meksika kao siromašan radnik. Oboje roditelja mu je ubijeno kada su pokušavali preći granicu. Kada je umro, ostavio je sve meni pod uvjetom da se nastavim koristiti njegovim imenom i da napravim nešto kako bih pomogao njegovom rodnom gradu. Značajan dio bogatstva ostavio je samo za tu svrhu. Kupnja ovog hotela je samo prvi korak. Postoji još planova kako razviti infrastrukturu i mogućnosti zapošljavanja.“

Siena se osjećala zbunjeno nakon što je ovo čula. Čula je za legendarnog milijardera Carroa. „To je vrlo ambiciozan projekt.“

Andreas se nasmiješio. „Ja sam vrlo ambiciozan muškarac.“

„Zato tvoj lanac hotela nosi ime Xenakis - Carro? Po njemu?“

Andreasovo je lice oblio izraz ponosa. Kimnuo je glavom. „Ponosim se što me se veže uz njegovo ime. Bio je dobar čovjek, pružio mi je priliku života. To je najmanje što mogu učiniti da nastavim njegovo nasljeđe.“

Zatim je okrenuo glavu, vratio se svom poslu, a ova nova spoznaja duboko se dojmila Siene. Očito su novinski izvještaji o njegovoj radnoj etici bili pogrešni, a opet Andreasu nije bilo stalo da se brani kada mu je ona to bila predbacila.

Siena se mislima ponovno vratila u sadašnjost, pred njima su se nalazili poznati obrisi

Champs-Elysees. Sumrak je padao na glasoviti grad i Siena je osjećala napetost. Oduvijek je voljela Pariz, sve do debitantskog bala. Sve do one večeri. Otada, povratak ovamo značio je previše bolnih sjećanja na njezinu vlastitu naivnost i na ono što je učinila. I nikad više nego ovog trenutka kada je bila u automobilu s istim onim muškarcem koji je bio središte svih tih uspomena i emocija.

On je zamišljeno gledao kroz prozor. Prisjeća li se i on? Je li ju još više mrzio? Lagano je zadrhtala. Vozili su se prema velikom hotelu blistava pročelja. Siena je tek kada su se zaustavili, shvatila gdje se nalaze.

Pogledala je Andreasa koji ju je promatrao s druge strane automobila. „Je li ovo neka bolesna šala? Vraćamo se na mjesto zločina?“

Usne su mu se stisnule, a zatim je jednolično odgovorio: „Ne, Siena. Ja ne igram takve igrice. Ovamo smo došli samo zato što bi bilo nepraktično otići u neki drugi hotel kada posjedujem ovaj.“

Siena je bila u šoku i pogledala je ponovno van prema prekrasnom pročelju svjetski poznatog pariškog hotela gdje se još uvijek svake godine održavao debitantski bal. Bila je svjesna da je Andreas izišao iz automobile, da je došao do njezine strane kako bi joj otvorio vrata. Podignula je pogled prema njemu i iznenada, unatoč šoku, grlo joj se stisnulo i vidjela je samo njega, njegovu siluetu u sumraku. Još nikada nije izgledao tako zgodno ili tako mračno i prijeteće s tim svojim namrgođenim licem. Navirale su joj scene prethodne večeri. Osjetila je uzbuđenje duboko u sebi.

Ispružio je ruku i zapovjednički rekao: „Dođi.“ Siena je osjetila djetinjast poriv da prekriži ruke i tvrdoglavo rekne ne. Ali ipak je stavila ruku u Andreasovu i izišla iz automobila. Čvrsto ju je držao dok su ulazili u hotel, a osoblje ih je usput pozdravljalo i zaustavljalo.

Siena je bila iznenađena kada je vidjela kako je hotel jako lijepo obnovljen otkako ga je posljednji puta vidjela. Nestala je ona previše kičasta atmosfera. Bilo je puno svjetlije, mladenačkije, a ipak je hotel zadržao eleganciju i bezvremensko bogatstvo. Siena je nagađala da je ovo jedan od razloga zašto je Andreas postao tako uspješan u tako kratkom periodu vremena.

Andreas je kratko popričao s nekim tko se činio kao upravitelj, a zatim je krenuo ponovno naprijed, a da nije ni pogledao Sienu. Ruka

mu je još uvijek bila oko njezine. Dizalo koje je bilo odvojeno od ostalih, čekalo je otvorenih vrata. Ušli su, a djelatnik ih je ljubazno pozdravio prije nego što je pritisnuo gumb. Siena se počela osjećati klaustrofobično u poznatom okruženju i pokušala je osloboditi ruku iz Andreasove. Okrenuo se da je pogleda i samo ju je još više stisnuo. Ova tiha borba samovolje odvijala se iza leđa djelatnika koji je odlučno gledao ispred sebe.

Nakon, kako se njima činilo, vječnosti, dizalo se zaustavilo i vrata su se otvorila.

Andreas je djelatniku rekao *meni* i zatim su zakoračili u nešto što bi se moglo nazvati palačom u zlatnoj i krem boji, s metrima mekanog saga krem boje, parketom s izbljedjelim orijentalnim sagovima te francuskim vratima i prozorima od poda do stropa. Vani je Place de la Concorde bio spektakularno osvijetljen, poput zlatne zvijezde.

Siena je na trenutak zaboravila gdje je, a zatim se vratila u prostoriju i shvatila da joj je Andreas konačno pustio ruku i krenuo prema salonu, skinuo je sako i spustio ga na obližnji stolac.

Sve što ju je dovelo ovamo do ovog trenutka – činjenica da je spavala s ovim muškarcem i tako mu spremno poklonila svoju nevinost, njegovo hladno ponašanje otkako ga je ponovno danas vidjela - sve to zajedno činilo ju je razdražljivom i nesigurnom u sebe.

Okrenuo se leđima prema njoj, s rukama na bokovima. Zajedljivo je primijetila: „Znači, kupio si hotel u kojem si nekada bio nekakav pomoćnik upravitelja jer si oduvijek maštao o tome da odvedeš u krevet debitanticu zbog koje si dobio otkaz - je li točno?“

Andreas se polako okrenuo i Siena se psihički pripremila. Svojim dugim prstima odvezivao si je tanku srebrnosivu kravatu. Otkopčao je gornje gumbe na košulji i samo ju je gledao onim plamtećim očima sve dok nije tiho rekao: „Imaš jako visoko mišljenje o sebi ako misliš da sam sve ovo napravio da bih te jedan dan mogao odvesti u krevet sedam katova iznad mjesta gdje si se nekad poigravala sa mnom, jer si bila razmažena i pripadnica otmjenih krugova kojoj je već bilo dosadno u razmaku između glavnog jela i deserta.“

Siena je pocrvenjela zbog toga njegovog prijekora. Znala je da je ono što je rekla, užasno nepravedno, ali da joj se približio, činilo joj se da bi se potpuno raspala. Znala je da ne bi prihvatio istinu, a to ju

je ispunilo osjećajem uzaludnosti. Čak i kad bi joj povjerovao, to bi nemilosrdno izložilo nju i njezinu sestru njegovoj ciničnoj osudi.

Krenuo je prema njoj i Sieni je zastao dah. Intenzivno ju je gledao. Spontano je napravila korak unatrag, uhvatila ju je panika, ali je osjetila i izdajničko uzbuđenje.

„O, ne.“ Andreas je odmahnuo glavom i posegao za njom, obujmio ju je svojim snažnim rukama. „Imamo nešto vremena prije opere i točno znam kako ćemo ga provesti.“

Zastao joj je dah kada je Andreas sagnuo glavu kako bi položio te svoje nestašne, vruće usne na njezine. U tijelu joj je od uzbuđenja počelo ključati. Krv joj je navrla u svaki djelić. Sve je u njoj bujalo i postajalo osjetljivije.

Činilo se kao da je proždire, kao da je usisava u neko mračno, zlokobno mjesto, a sve što je ona željela, bilo je da osjeti njegove usne na svojim. Jezik mu je bio grub i zahtjevan.

Siena je duboko uzdahnula kad je usnama krenuo još niže.

Sienina prkosna primjedba o njegovim motivima kupnje hotela kosnula ga se. Natjerala ga je da joj se radije fizički približi, nego da razmišlja o tome. Ali kad je ugledao njezine blistave oči, nije mogao pobjeći...

Tvrdio je drukčije, ali morao je priznati sebi da je onomad kada je ovaj hotel bio na prodaji, morao ga je imati - s podsvjesnom namjerom koja je prelazila granice posla. Ali kada se vratio ovamo, kao vlasnik koji ga je osvojio, nije mu pričinjao zadovoljstvo koje je očekivao. Nekako se osjećao praznim, šupljim.

Pokušao je potisnuti neželjene misli. Gledao je Sienine lagano nabujale usne i rumene obraze, osjetio je kako joj se grudi podižu i spuštaju uz njegova prsa dok je disala. Nešto mu je privuklo pozornost. Na njezinu vratu visio je jedini komad nakita koji je nosila, a to je bila ona jednostavna, zlatna ogrlica s privjeskom u obliku kaveza za ptice. Iz nekog razloga to ga je učinilo neobjašnjivo nervoznim. Kao da je to bila neka skrivena poruka koju nije mogao shvatiti. Nije bio siguran želi li je shvatiti.

Dotaknuo je ogrlicu. „Nadam se da si ponijela i nešto reprezentativnije od ovoga?“

Siena se zarumenjela i izbjegla njegov pogled. „Naravno.“

Glas joj je zvučao promuklo što je Andreasa ostavilo bez daha. Bez mnogo napora uzeo ju je u naručje i krenuo prema njezinoj sobi. Malo je zacviljela i još čvršće obavila ruke oko njega.

„Ovaj put...“ bio je okrutan, „... uspjeh ćemo doći do sobe.“

Kada se nekoliko sati kasnije Siena probudila, osjetila je kako prstima klizi po njezinim golim leđima, prateći liniju njezine kralježnice. Bilo je prekrasno, a ipak je osjećala kao da nikad više neće moći otvoriti oči. Namrštila se i nešto nerazumljivo promrmljala, jedva je i bila svjesna užitka i uzbuđenja u svom tijelu, osjećala je blago zujanje u ušima.

„Hajde... nemamo baš puno vremena za spremanje.“ Oči su joj se naglo otvorile kada je začula taj dubok, mračni glas. Andreas je sjedio na rubu kreveta, samo je mali ručnik omotao oko sebe, mirisao je čisto i svjež, kosa mu je bila vlažna. Upravo se bio istuširao. U trenu se probudila.

Ustao je i nije mogla a da ne pogleda njegovu lavovsku gracioznost kad je pustio da mu padne ručnik i krenuo prema ormaru kako bi si izabrao odjeću. Siena je odvrtila pogled. Još uvijek je bila šokirana zbog onoga što se dogodilo. Način na koji ju je Andreas razodjenuo, položio na krevet i nastavio detaljno istraživati cijelo njezino tijelo. Ona je uzdisala, molila i preklinjala.

Kada joj je napokon prodro između nogu, mislila je da će tog trenutka eksplodirati. Andreas je bio majstor u mučenju, dovodio ju je do ruba vrhunca, ali ne i preko... sve dok joj suze ne bi navrle na oči. Još uvijek ih je osjećala, lice kao da joj je bilo lagano ljepljivo od njih. Mrzila je osjećaj da bude ropkinja njegovih dodira.

Osjećala se poniženo, bijesna na svoje neiskustvo, nije joj se sviđala pomisao da bi ga iskusnija ljubavnica sigurno dovela do vrhunca.

Na kraju krajeva, zar nije potvrdio kako od nje očekuje da bude inventivna ljubavnica?

No kada bi je dotaknuo, svaka slična misao napustila ju je i jedino se mogla prepustiti osjećajima.

Kad je shvatila da još uvijek leži, gola i pospana, uspravila se i navukla ponovno svoju haljinu kako bi se prekrila. Primijetila je da nedostaju jedan ili dva gumba i pocrvenjela je sjetivši se njegovih

velikih ruku kako prtljaju po njezinoj haljini dok ga to nije izivciralo, pa ju je strgnuo s nje. Osjetila je lagani užitak.

Andreas se ponovno pojavio, a ona je izbjegla pogledati ga dok zakopčava košulju i odjurila je u kupaonicu te zatvorila za sobom vrata. Naslonila se na dovratnik udišući njegov izazovni miris, zatim je zatvorila oči i pokušala se uvjeriti kako će uspjeti preživjeti ovaj tjedan.

Andreas je čuo kako tuš radi i zamišljao kako se voda u potocima slijeva niz njezine grudi. Odmah je osjetio uzbuđenje i odustao od pokušaja da zakopča gumbe na manšetama. Zatvorio je oči, ali sve što je sada vidio, bila je Siena kako leži u krevetu, gola, raširenih ruku, s vidljivom krivuljom njezine dojke. To prekrasno lice izgledalo je jako nevino i mlado dok je bila nepomična, a njezine usne bile su blago napućene.

Kad je ovoga puta vodio ljubav s njom, nije bilo onog ludila od prošle noći, već neke druge vrste ludila. Bilo je nešto uznemirujuće u tome kada je ušao u nju – kao da je dotaknuo samog sebe, zakopanog negdje duboko.

Nikada nije tako izgubio glavu dok je vodio ljubav sa ženom, doslovce je postao životinja koja je jedino mogla slušati naredbe svog tijela. Očekivao je da će nakon što bude vodio ljubav s njom, osjećati pobjedu. Na kraju krajeva, ovo je bilo upravo ono što je zamišljao. Siena, gola i uništena u njegovom krevetu. Pod njim i moli ga da je pusti.

Upravo je bila plakala kada su vodili ljubav. Plakala je da je pusti, da je prestane mučiti.

I nije mu se sviđalo kako su njezine suze djelovale na njega, osjećao je krivnju.

Kažnjavao ju je koliko i sebe, a kada je napokon dosegla vrhunac, jačina njezina orgazma bila je tolika da se gotovo nije mogao nositi s njim. Imao je zaštitu, ali ne bi ga bilo iznenadilo da mu je pukla od jačine njegova vrhunca.

Da bude iskren, nije očekivao kako će seks sa Sienom biti toliko dobar. Očekivao je da će biti hladna, distancirana. Previše zabrinuta kako izgleda da bi se prepustila osjećajima.

Lagano napeta. A ipak, sada ga je zaludjela.

Čuo je kako je tuš prestao raditi i iznenada ga je uhvarila panika. Nije bio siguran da je neće, sada kada iziđe iz kupaonice, opet uzeti, kvragu i opera.

Samo ga je jedna žena ikada toliko oduševila da mu odvrati misli od planova. A činjenica da ju je on spremno pozvao natrag u svoj život, nije bio dobrodošao podsjetnik na njegovu slabost.

Zbog straha da će je otac čekati, u Sieni je bila duboko usađena sposobnost da se spremi u rekordnom vremenu, tako da nije bila iznenađena kada je na Andreasovu licu vidjela nevjericu nakon što je u tako kratkom vremenu ušla u glavni salon.

Zbog načina na koji su mu se oči raširile, odmah je osjetila toplinu u trbuhu. Haljina je uistinu bila prekrasna. Na jednom ramenu nabrani tamnoružičasti sloj sifona protkanog zlatom. Priljubila joj se uz grudi i struk, a zatim padala do poda. Kosu je podignula i stavila velike, ružičaste, dijamantne naušnice u obliku suza.

Uznemireno je upitala: „Je li ovo kako izgledam u redu?“

Andreas se nasmiješio: „Znaš da je u redu, Siena. Siguran sam da ti ne trebaju komplimenti od mene.“

Siena se zarumenjela. Nije ni tražila kompliment. Andreas je izgledao više nego privlačno u crnom smokingu s klasičnom crnom leptir-kravatom. Kosa mu se sjalila, još uvijek malo vlažna, a oči su mu izgledale kao tamni dragulji.

Bacio je pogled na svoj sat i krenuo prema njoj.

„Trebali bismo krenuti, inače ćemo propustiti prvi čin.“

Opet je bila uzbuđena kada ju je uhvatio za ruku. Upitala je: „Koja je opera?“ Andreas je otvarao glava vrata i pogledao je. „La Boheme.“

Siena nije mogla zatomiti svoju radost. „To je moja omiljena opera.“

Kada su ušli u dizalo, Andreas je hladno rekao: „I moja. Možda ipak imamo nešto zajedničko.“

Navala uzbuđenja je zamrla. Nema sumnje da je Andreas aludirao na različito odrastanje. Nije mnogo znala o njegovom ranijem životu, ali znala je da je bio relativno siromašan.

Kad su ušli u automobil, znatiželjno ga je upitala: „Imaš li veliku obitelj?“

Andreas ju je pogledao, ali lice mu je bilo u sjeni. Osjetila je u njemu napetost zbog njezina pitanja i pitala se zbog čega je tako.

Na kraju je ipak odgovorio: „Imam pet mlađih sestara i roditelje.“

Siena je osjetila kako joj znatiželja raste kada je to pula. „Nisam znala da dolaziš iz tako velike obitelji. Jeste li bliski?“

Vidjela je kako mu se steže vilica. Još više oklijevanja, bilo je očito da nije htio o tome razgovarati. Siena je dodala: „Bile smo samo Serena i ja. Uvijek sam se pitala kako bi to bilo...“ Zaustavila se jer je upravo htjela reći: *imati starijeg brata*. Ali naravno da je imala starijeg brata.

Kao da je htio iskoristiti priliku da skrene s teme, upitao je: „Kako bi to bilo što?“ Sieni se grlo stisnulo. „Pa... to, kako bi bilo imati više braće i sestara.“

Andreas je podignuo obrvu. „Još sestara da bi tvoj otac mogao paradirati s njima kao da su hladne princeze?“ prije nego što je Siena mogla reagirati na to, Andreas je otresito rekao: „Moja obitelj nije tema o kojoj treba raspravljati. Dolazimo iz dva različita svijeta, Siena, to je sve što trebaš znati.“

Kao da ju je netko ošamario. Povukla se u sjenu i pogledala kroz prozor. Zanimao ju je taj mali uvid u Andreasov život, ali bila je ljutita na samu sebe što je pokazala zanimanje i što mašta o tome kako bi bilo odrastati u velikoj obitelji. To što je bio jedini sin sigurno je utjecalo na njega i motiviralo ga da uspije.

Nije ju briga, okrutno je govorila sama sebi dok su se zaustavljali ispred opere. Cijeli niz predivno odjevenih ljudi išao je ispred njih. Andreas je napravio krug oko auta do njezinih vrata i zapovjednički joj pružio ruku. Siena je poželjela da mu se može usprotiviti, ali sjetila se svoje jedine obitelji: Serene, u psihijatrijskoj bolnici u Engleskoj, ovisne o njoj. Položila je ruku na njegovu.

Tri večeri poslije Siena je bila u Andreasovom londonskom stanu i čekala ga da se pojavi iz svoje sobe kamo je otišao presvući se. Ona je već bila odjevena i spremna jer se Andreas zadržao na poslu.

Od one večeri u Parizu njihovi su međusobni odnosi vidno zahladnjeli. Nije da su, morala je priznati, ikada bili *topli*. Andreas jedva da je progovorio koju riječ one večeri, a kada su se vratili iz opere, rekao joj je da ima posla i nestao u uredu svog apartmana.

Kada se sljedećeg jutra probudila, posteljina pokraj nje bila je netaknuta što je značilo da je Andreas prespavao negdje drugdje. Obuzeo ju je osjećaj nesigurnosti dok je čekala da Andreas završi sa svojim sastancima toga jutra kako bi se mogli vratiti u London.

Međutim, kada su se te večeri vratili u London, Andreas ju je odmah odveo u svoj krevet i vodio ljubav s njom s tolikim intenzitetom da nije kasnije mogla pomaknuti niti jedan mišić. Siena nije željela razmišljati o tome kako mu se spremno bacila u naručje, ili o osjećaju olakšanja koji je zatim nastupio. Je li bila toliko slaba i jadna nakon cijele vječnosti zlostavljanja njezina oca da je prihvaćala ovakav tretman? Držalo ju je uvjerenje da će uskoro ponovno biti slobodna i da je u ovaj aranžman ušla vrlo spremno, iščekujući završetak koji je opravdavao sredstva.

Sljedećeg dana Andreas je i dalje bio hladan, izdvojen, što joj je samo potvrdilo da će stalno biti tako, osim kad su u krevetu. Na neki način joj je to odgovaralo. Nije ju trebao šarmirati, pretvarati se kako je njihova veza nešto što nikada neće biti.

Objekte večeri išli su na različita događanja. Sinoć se i održala velika priredba jedne humanitarne organizacije koja je osiguravala novac za ozlijeđenu djecu u ratom zahvaćenim zemljama, a koju su onda dovodili u Europu ili u SAD kako bi im osigurali liječenje. Pokrivali su sve njihove troškove, uključujući i rehabilitaciju.

Sieni su suze navrle na oči kada je jedna lijepa, mlada žena iz Afganistana ustala da ispričava svoju priču. Pucali su u nju jer je kao tinejdžerica govorila o obrazovanju. Ova ju je organizacija odvela u Ameriku gdje su joj pomogli složenom operacijom koju nije samo preživjela, već je nakon toga procvjetala. Sada je radila za UN.

Tek kada je predsjednik humanitarne organizacije najavio pokrovitelja i pozvao ga da održi govor, Siena je shvatila da je to Andreas. Sjedila je ondje, zapanjena, slušala ga kako sa strašću govori o tome kako neće dopustiti da djeca iz ratom zahvaćenih zemalja pate. Bila je jako povrijeđena što joj nije bio rekao za ovaj svoj angažman.

Kad se vratio za stol, Siena je potisnula tu svoju bol. „Što te natjeralo da se uključiš u nešto poput ovoga?“

Njegov strog izraz lica podsjetio ju je na to da je skrenula s puta na kojem je bila šutljiva i pokorna ljubavnica. U tom trenutku htjela je ustati i izići. Jedino ju je pomisao na Serenu zadržala na mjestu.

Naposljetku je rekao: „Jedno dijete u Meksiku bilo je žrtva paljbe između dvije ulične skupine koje trguju drogom. Ruben je organizirao da ga se prebaci u New York na liječenje... nažalost, dijete je umrlo,

unatoč velikom trudu liječnika. Imam osam nećakinja i nećaka i oni svoju sigurnost u potpunosti uzimaju zdravo za gotovo - što je njihovo pravo.

To dijete iz Meksika... Otvorilo mi je oči. Nakon što je umrlo, znao sam da želim učiniti više..."

Siena je shvatila da se više ne može držati svih onih predrasuda koje je imala o muškarcu kakav je Andreas bio sada kada ga je ponovno srela. Nije bio gladan moći, pohlepan. Ili nemoralan.

Zanemarivši njegov nagovještaj da ne želi nastaviti razgovor o toj temi, Siena ga je upitala: „Želiš li imati djecu?“

Andreas ju je pogledao i podrugljivo se nasmijao, pa je ona odmah požalila svoje lakoumno postavljeno pitanje. Shvatila je da ga je postavila u pokušaju da probije taj njegov hladan, kontrolirani oklop, jer zadnji put kada su razmijenili nekakav smisleni dijalog, bio je to onaj o njegovoj obitelji.

„Zašto, Siena? Nudiš li se to biti majka moje djece? Tako da ih možeš odgojiti da slijede tvoj primjer i poigravaju se s muškarcima prije nego što padnu na zemlju tako jako da im se cijeli svijet raspadne? Možda bismo mogli, kada bismo imali kćerku, nazvati je Estella, prema velikoj heroini iz Dickensonova romana koja je svojom ljepotom obmanula i začarala jadnog i nesretnog Pipa samo da bi ga na kraju zdrobila poput muhe..."

Bila je u takvom šoku zbog ovog vrlo lagano izvedenog napada da je spustila ubrus na stol i ustala rekavši tiho: „Ti nisi Pip, Andreas, i nisi dobro zapamtio, Estella je bila žrtva.“

Odjurila je zatim u kupaonicu i zatvorila se unutra. Nije mogla zaustaviti potok suza. Bila je zapanjena koliko ju je povrijedio, zapanjena tom mješavinom krivnje i srama koji su se stopili u njoj zajedno s tom groznom predodžbom koju joj je Andreas upravo stavio u glavu.

Nikada mu neće biti jasno koliko su okrutne bile njegove riječi. Njezin najdublji, najgorljiviji san bio je postati jednog dana dio obitelji kakvu nikad nije imala.

Nekad je znala kroz prozor svoje spavaće sobe u Firenci gledati park na drugoj strani male *piazze* izvan njihovog *palazza*. Tamo bi vidjela majke i očeve i djecu. Vidjela bi ljubav i privrženost i smijeh i osjetila bi fizičku bol od želje da sazna kako bi to bilo. Da voli i da

bude voljena. Imati djecu i dati im svu sigurnost i ljubav koju nikada nije imala... Sve dok Andreas nije izgovorio one riječi, nije bila ni svjesna koliko je očajnički to još uvijek željela.

Kada se dovoljno pribrala, vratila se. Andreas ju je nestrpljivo čekao i krenuli su.

Gledao ju je u mračnoj sjeni stražnjeg dijela automobila i Siena se instinktivno trgnula, nije mogla podnijeti pomisao da je dotakne kada se osjećala tako ranjivo.

Grubo je rekao: „Kažeš da je Estella žrtva? S mjesta na kojem sjedim, ona izgleda jako izdržljivo.“

Zatim je posegnuo za njom i Siena je svom svojom snagom pružila otpor, mrzila ga je svakim dijelom svog bića. Ali s nemilosrdnom vještinom Andreas je polako srušio sve njezine brane i njezinu ljutnju i želja je plamtjela više nego išta drugo...

Kad su stigli u stan, zaboravila je na svoju bol i mislila samo na vrhunac koji će joj Andreas priuštiti, kao da je jedna ovisnica o nekoj zabranjenoj supstanci.

„Trebali bismo poći ili ćemo zakasniti.“

Siena je poskočila kad je čula njegov otresiti glas. Bila je zarobljena u sjećanju. Pitala se hoće li se ikada naviknuti na taj osjećaj strahopoštovanja kad bi ga ugledala u smokingu. Pomisao na prethodnu večer natjerala ju je da sakrije pogled. Uzela je ogrtač i torbicu i prvi put je bila zahvalna na oklopu koji je predstavljala svjetlucava crna, dizajnerska haljina. Teška dijamantna ogrlica na vratu, naušnice u ušima i narukvica na ruci dat će joj sigurnost ove večeri. Nije mogla dopustiti da se izgubi, ni na trenutak. Ili da mu dopusti da je ozlijedi.

Kad bi Andreas osjetio bilo kakav nagovještaj njezine ranjivosti, razorio bi je.

OSMO POGLAVLJE

Andreas ih je vozio u svom automobilu. Dobro mu je došlo da zaposli ruke i zaokupi misli, da ne dođe u napast uzeti Sienu kao što je to bio učinio na stražnjem sjedalu automobila kad je vozio njegov

vozač. Neće se ponovno poniziti, dokazat će da može izdržati nekoliko minuta, a da je ne dotakne. Nije želio razmišljati o tome koliko je puta želio voditi ljubav na stražnjem sjedalu. To ga je podsjetilo na neku večer kad ju je ponovno morao dotaknuti zbog pitanja koje je postavila želi li imati djecu ili ne. Nije se želio sjećati kako je izgledala kada ju je usporedio s Estellom iz *Velikih očekivanja*, ne jedanput već dva puta. Ali uspjelo je. Bilo mu je mnogo lakše to podnijeti nego onaj pogled njezinih očiju kada je bezazleno postavila svoje pitanje.

I prije su ga ljubavnice znale pitati želi li djecu i svaki put bi ih hladno pogledao i u glavi prekinuo vezu s malo ili više žaljenja. Siena je postavila to pitanje i osjetio je u sebi bujanje nečega vrlo posesivnog. Nečeg uznemirujućeg što nije bilo trenutno i kategoričko odbijanje onoga što bi za njega trebalo biti prokletstvo. U tom trenutku osjećao se izloženo i to ga je podsjetilo na njegovo poniženje u Parizu. Je li Siena vidjela nešto čega on nije bio svjestan? Nešto što joj je govorilo da mu može postaviti to pitanje jer mu jedan tjedan neće biti dovoljan? Jer je bilo neizbježno da si ne može pomoći i da želi više?

Osjećao se kao Pip u toj izvrsnoj knjizi. Lovio je nedostižnu ljepotu. Bio je zauvijek osuđen na neuspjeh. I zato se okomio na nju. Vidio je kako je problijedjela i rekao sam sebi da glumi.

Morao je zadržati distancu kojom je započeo u Parizu. Bilo je previše toga što mu je stvaralo nelagodu tamo i sve otada. Glad za njom bila je sve veća, nije slabjela, a način na koji ga je pitala za njegovu obitelj... podsjetila ga je zašto je tako teško radio da to izbjegne.

Kao mladić napustio je svoju obitelj što mu je posebno teško palo nakon što ga je ona ponizila. Otišao je iznenada i nenajavljeno u inozemstvo i znao je koliko je to zbunilo i uznemirilo njegove roditelje. Nikada nisu, zapravo, razumjeli njegovu glad za uspjehom ni njegov neobjašnjivi strah da se neće moći maknuti iz maloga grada - posebno nakon što je Spiro umro.

Andreas je podsjetio samoga sebe da ovo nije bila veza kao ostale. S drugim se ljubavnicama trudio, razgovarao, bio je duhovit i šarmantan. Sa Sienom se sve svodilo na postizanje rezultata, zadovoljavanje vatre u njegovu tijelu, istjerivanje demona.

Zanemario je činjenicu da nije bio ništa bliži tom cilju nego što je bio prije pet dana...

Nekoliko sati poslije Siena je osjetila bol u nožnim prstima od visokih potpetica. Pitala se što bi Andreas rekao da zna, a to je bilo suprotno onome što je on mislio o njoj, kako bi sve dala da nikada više ne ode na ovakvo događanje. I baš tada mu je prišao visok, privlačni muškarac tamne kose i dva su se muškarca toplo pozdravila. Bila je očarana Andreasovim širokim osmijehom. Tako rijetko ga je viđala kako se smije otkako su se ponovno sreli, a kad se i smijao, to nije bilo namijenjeno *njoj*.

Predstavio je neznanca. „Ovo je Rafaele Falcone, iz tvrtke *Falcone Industries*. Nedavno se preselio u London kako bi proširio svoj položaj u automobilskoj industriji.“

Siena je prepoznala poznato ime talijanske automobilske tvrtke i pružila muškarcu ruku. Nasmiješila mu se. Po visini i građi bio je sličan Andreasu. Uistinu je bio jako zgodan, sa zapanjujuće zelenim očima. Siena je na trenutak poželjela da joj se sviđi kako bi mogla i dokazati sebi da Andreas ne zaokuplja sva njezina osjetila. Ali kada su im se ruke dotaknule, ništa se nije dogodilo - unatoč tome što je Rafaele malo dulje zadržao njezinu ruku u svojoj, s osmijehom od kojeg je Sieni došlo da se ispriča jer je uzalud gubio vrijeme na nju. „Ako vam dosadi Xenakis, nazovite me.“ Pružio joj je posjetnicu i besramno koketirao s njom, a Siena se smijala i zabavljala ju je njegova samouvjerenost. Pružila je ruku da iz ljubaznosti uzme posjetnicu, ali ju je Andreas preduhitrio i ona je nestala u njegovim rukama. Stavio je ruku oko njezina struka i privukao je sebi tako da ga je pogledala, sva smetena. Nikad je prije nije tako svojatao u javnosti.

Rafaele Falcone je dignuo ruke u zrak kao da priznaje poraz i da se povlači.

„Razgovarat ćemo uskoro, Xenakis, bit će mi drago čuti kako napreduje posao, a i lansirat ću novi automobil sljedeći mjesec za koji mislim da će ti se svidjeti...“

Pogledom je obuhvatio Sienu, na što je ona pocrvenjela. Odjednom joj se nije sviđalo kako joj daje do znanja o onome što ima, u slučaju da ne bude s Andreasom. Nije baš bila naviknula na ovakve

međusobne igre. Njezin otac se uvijek tako zaštitnički ophodio prema njoj.

Kada se Rafaele okrenuo i otišao, Andreas je pustio Sienu i okrenuo se prema njoj. Bio je bijesan i Siena je ustuknula.

„Nemoj niti *pomisliti* na to.“

Siena je istinski bila zbunjena. „Pomisliti na što?“

Andreas je zabacio glavom u smjeru njegova prijatelja koji je odlazio. „Falcone je zabranjen.“

Gnjev ju je preplavio. Znala je da se pojavio zbog nečeg mračnoga - više zbog Andreasove ustrajne hladnoće posljednjih nekoliko dana nego zbog ovoga što je upravo rekao. Zbog njegove posesivnosti osjećala se i više nego uznemireno.

„Kako se usuđuješ? Kada mi završimo, mogu raditi što mi je volja, a to i namjeravam. A ako pomislim da to uključuje i vatrenu aferu s Rafaeleom Falconeom, onda ću ga sigurno nazvati.“

Na trenutak je Andreas izgledao tako divlje da je Siena osjetila trnce u leđima. Izgledao je kao da je sposoban za nasilje.

„Ti si samo moja, Siena“, zarežao je.

Odbrusila mu je. „Jedan tjedan, Xenakis. Tvoja sam na jedan tjedan. Ti si taj koji je odredio to vremensko ograničenje.“ A onda je nešto shvatila, a to nešto je sa sobom donijelo osjećaj praznine. „A taj jedan tjedan će završiti za dva dana - ili toliko uživaš u mom društvu da si zaboravio? Možda želiš još?“

Siena nije znala što je tjera da zajedljivo kaže: „Ako ti je toliko stalo da ne završim u krevetima drugih muškaraca, onda će te to koštati puno više nego nekoliko komada bižuterije.“

„A tako se financiraš nakon spektakularne propasti i rasula našeg oca? Ne bih trebao biti iznenađen.“

Prošlo je nekoliko trenutaka prije nego što je shvatila kako te riječi dubokim glasom ne izgovara Andreas. Bio je to drugi glas - onaj koji je prizivao najgora sjećanja. Osjetila je kako joj krv navire u lice.

Rocco DeMarco. Njezin brat.

Siena je jedva čula kako mu se Andreas obraća: „DeMarco.“

Tamnosomeđe oči njezinog brata istog su trenutka napustile Sienu. Usmjerno ih je na Andreasa i kimnuo lagano glavom: „Xenakis. Vidim da je moja mala polusestra Siena našla dobrotvora koji će joj održavati stil života na koji je navikla.“

Iznova ju je zapanjilo koliko je sličio na njihova oca, ocao što ju je bilo zapanjilo prije svih tih godina, i Sieni je došlo da zaplače zbog lošeg trenutka ovog susreta. Bez mnogo truda potvrdio je ono najgore mišljenje o njoj.

Nemoćno je rekla: „Prepoznaješ me.“ To nije bilo pitanje.

Te tamne oči su se vratile na nju. Usne su mu se izvile. „S velikim zanimanjem sam pratio potonuće našeg oca u novinama. I ti i tvoja sestra ste imale svoje mjesto u novinama, ali izgleda da ste se dočekale na noge.“

Osjećajući se loše, rekla je: „Ovaj... nije kako se čini.“

Gnušanje je bilo očito na Roccovom licu, hladnoća u njegovim očima, a Siena je osjećala bol u srcu. Bio je njezina krv.

„Zar stvarno misliš da bih te ikada mogao zaboraviti? Nakon što ste ti i Serena prešle preko mene kao da sam komad smeća na cesti? A što se tiče našeg oca... Reci - jesi što čula o njemu?“

Siena je odmahнула glavom, bilo joj je zlo. Kako je sada i ovdje mogla objasniti ovom čovjeku da je mrzila svog oca jednako kao što ga je mrzio on?

I baš tada im se pridružila sitna, ali veoma lijepa, crvenokosa žena i stavila ruku na njegovu. Istog trenutka njezin brat se sasvim promijenio, privukao ju je i pogledao, a iz njegovih očiju isijavale su toplina i ljubav. Kada je ponovno pogledao Sienu, hladnoća se vratila i ona je zadrhtala.

„Ovo je moja supruga - Gracie. Gracie, htio bih te upoznati sa Sienom. Svojom mlađom polusestrom.“

Siena je vidjela kako žena postaje napeta, a u očima joj se pojavio oprez. Bilo je jasno da je razumjela značenje ovog susreta. No ipak je pružila ruku i Siena se prisilila da se rukuje. Upravo je primijetila ženin trudnički trbuh i nešto oštro i intenzivno probolo ju je kada je shvatila da bi već mogla imati nećaka ili nećakinju.

Rocco je pogledao Andreasa i s ishitrenom lakoćom rekao: „Pretpostavljam po tvom izrazu lica da ti Siena nije rekla za našu obiteljsku povezanost? Ili o tome kada sam se suočio s našim ocem i kada me udario da sam pao na tlo, kao da sam ni manje ni više neki pas na cesti?“

„Rocco...“

Siena je čula kako ga njegova supruga kudi, ali njegovo lice je ostalo ledeno.

Osjetila je kako molećivo gleda njegovu ženu i rekla: „Bilo mi je samo dvanaest godina.

Stvari nisu bile takve kakve su se činile.“

Suosjećanje koje je vidjela u očima njegove žene, bilo je previše za Sienu. Otrgnula se od Andreasa, čiji izraz lica nije željela vidjeti, i istrčala iz prostorije. Nije mogla podnijeti osjećaje koji su bujali u njoj. Vrlo dobro je znala da se ne može obratiti bratu, ali bilo je nešto drugo uvjeriti se u to, bez obzira koliko ljubazna se činila njegova žena.

Oduvijek je sanjala o tome da će jednoga dana otići Roccu i objasniti mu sve o njihovim životima. Da na kraju ipak nisu bili toliko različiti... imali su zajedničku zlu kob: *njihova oca*.

Sva je gorjela pokušavajući potisnuti osjećaje. Očekivala je da će se Andreas pojaviti svakog trenutka. Neće mu se svidjeti što je tako izjurila. Ne kada je uz njega morala izvršavati svoju dužnost. Možda će biti toliko zgrožen onime što je upravo čuo da će biti sretan da joj vidi leđa?

Čula je njegov hladni glas iza sebe u mirnom dijelu predvorja u koji je pobjegla.

„Zašto mi nisi rekla da je Rocco DeMarco tvoj polubrat?“

Siena se nije okrenula, borila se da se pribere. „Nije bilo važno.“

Andreas je prezirno dobacio: „Nije bilo važno? On je jedan od najmoćnijih finacijera na svijetu.“

Siena se tada okrenula i pogledala Andreasa, htjela je vidjeti njegov izraz lica. Bio je upravo onakav kakav se bojala da će biti: mješavina gnušanja i zbunjenosti. Siena je krenula u napad kako bi sakrila svoje stvarne osjećaje. Lagano je slegnula ramenima. „Kao što vidiš, mrzi me, a mrzi i moju sestru. Zašto bih se brinula o nezakonitom djetetu svog oca - kojeg je rodila obična prostitutka?“

Sienu su duboko pogodile vlastite riječi. Bile su čista suprotnost onome što je mislila. Sve od onog dana kada se suočio s njihovim ocem, Siena je sanjala o tome da će se vratiti usred noći i da će uzeti Serenu i nju sa sobom. Ali nije bilo šanse da to otkrije Andreasu.

„Da, zašto bi?“ rekao je sad Andreas i čudno je pogledao. A zatim se počeo udaljavati prema izlazu.

Siena je na trenutak oklijevala, a zatim krenula za njim, morala je požuriti da ga sustigne. Kada je shvatila kako traži da mu dovezu automobil, rekla je lagano zadihana:

„Zar se nećeš vratiti unutra?“

Andreas ju je pogledao i rekao otresito: „Rocco DeMarco i njegova supruga su moji prijatelji. Ne želim da pomisle kako moraju otići samo zato što si ti sa mnom. Rekao sam im da ćemo mi otići.“

Bol, oštra i jaka, probola je Sienu dok se automobil zaustavljao pokraj njih i kad je namještenik iskočio van i predao Andreasu ključeve. Pažljiv kao i uvijek, čak i kada ju je prezirao, pomogao joj je da uđe u automobil i zaobišao prednji dio automobila. Siena je imala onaj najgori predosjećaj da je to bilo to. A nakon što su se šutke dovezli do njegova stana, Andreas je to i potvrdio.

Jedva je gledajući, skinuo je sako i gumbe za manšete.

Rekao je: „Dogovorit ću s čovjekom iz osiguranja da te ujutro odvede do draguljara.

Tamo ćeš dobiti svoj novac.“

Siena je nepomično stajala. Ta odlučna konačnost i koja je bila u njegovim riječima kao da je pala negdje između njih i razbila se o pod.

Nemoćno i jadno je rekla: „Ali... još su ostala dva dana.“

Andreas ju je prostrijelio hladnim pogledom. „Pet dana mi je dovoljno.“ Usne su mu se iskrivile. „Ne brini. Neću ti uskratiti *plaću*.“

Njegove riječi kao da su se odbile o nju. Zamrla je. Kao da ju je dignuo visoko, a sada ju je bacio s visine. A opet... što drugo je mogla očekivati?

Teško joj je bilo priznati da je negdje duboko i skriveno u sebi zamišljala kako je Andreas neće toliko prezirati - ali jesu li ikada imali šansu da se izdignu iznad toga?

Stvorio je neprobojni zid kada je pokušala razgovarati o osobnim stvarima, ili čak o neosobnim stvarima, a opet, te večeri je osjetila izdajnički plamen nade vidjevši koliko je posesivan kada je drugi muškarac koketirao s njom. Ali to je bilo tipično muško ponašanje. Nije bilo sumnje da će biti poprilično sretan kad je vidi u bilo čijim

rukama kada *on* završi s njom. A to je bilo sada, Siena je shvatila malo ošamućena.

Mrzila je samu sebe što njezino olakšanje nije bilo veće, osjećala se poniženo. Zbog toga što je morala priznati da je to laž, unatoč tome što je uvjerala samu sebe da je s Andreasom ovaj tjedan samo zbog toga da pomogne svojoj sestri. Svakako bi željela Andree, bez obzira na sve. Za sebe. Jer je oduvijek bio njezina skrivena fantazija. On ju je želio samo zbog osvete, i tako ga je mogla imati ovakvog ili nikako.

Iskoristio je Sienu za ublažavanje - kako bi sam sebe uvjerio da se nekako može kontrolirati...

Osjećala je hladnoću u sebi. Jedina dobra stvar u svemu ovome bila je da će moći pomoći sestri. Uzet će novac ovog čovjeka i proklet će samu sebe u njegovim očima. Morala je to učiniti, jer nije imala pravo učiniti bilo kako drukčije.

Natjerala se da se pokrene, da kaže nešto. „Laku noć, onda.“ Znala je da je Andreas sada neće dotaknuti, pa makar mu život ovisio o tome.

Dok je odlazila, čula ga je kako govori: „To je zbogom, Siena. Otići ću ujutro. Odlazim u New York zbog posla.“

Siena se okrenula i preplavio ju je val osjećaja. Unatoč njezinim najboljim namjerama da ostane pribrana, nije mogla spriječiti da joj izlete riječi: „Žao mi je, Andreas. Stvarno mi je žao zbog toga što se dogodilo... nije mi bila namjera...“

A onda, prije nego što je stigla išta drugo reći, pobjegla je.

Andreas je gledao mjesto gdje je stajala, a koje je sada bilo prazno. Za njom je ostao njezin fini miris. Htio je pojuriti za njom, zaustaviti je i zahtijevati da mu objasni stoje mislila kada je rekla „*nije mi bila namjera*“. Želio ju je staviti preko ramena i odnijeti u krevet još jedanput.

Ali to ne bi bilo dovoljno, shvatio je. Nikada mu ne bi bilo dovoljno. Njegovo tijelo gorjelo je od želje. Čak i nakon one neugodne scene s njezinim polubratom i nakon svega kroz što je prošao.

Andreas nije znao za njihovu povezanost. Ali dok je Rocco govorio, osjetio je njegovu bol i vrlo dobro je mogao zamisliti tu scenu - kako dvije dragocjene plavočke nasljednice prelaze preko svog brata koji je ležao na cesti.

To je povratilo svu njegovu ljutnju i gnjev koje je prelako zaboravio u naletu strasti ili kad bi ga Siena pogledala onim velikim plavim očima. I on je propatio zbog tih ruku.

Zaboravio je na to sve dok ga nije podsjetila da je tjedan dana gotovo isteklo. A to je izazvalo val šoka u njegovom tijelu - uz snažan poticaj da to negira, da joj kaže kako će je pustiti kada bude spreman. Ali ponio ga je trenutak. Zaboravio je, a onda se sjetio jer je *ona* brojila svaki dan i procjenjivala ono što će uzeti od njega.

Učinila ga je ljubomornim. Pomislio je na gnjev koji ga je obuzeo kada je vidio svog

prijatelja Falconea kako koketira s njom. I kako mu se bezazleno smiješila, onako kako se nekada njemu smiješila... tada su se Andreasu otvorile oči i shvatio je koliko je bio u opasnosti da postane rob želje za ovom ženom - umjesto da bude što dalje, bio je pod sve većim njezinim utjecajem.

Andreas je kaznio samoga sebe. Nikad je nije ni trebao tražiti. To je bila velika pogreška. Sutra će otići i krenuti dalje sa svojim životom.

Mjesec dana poslije, London

Andreas je ušao u svoj stan mrtav umoran. Produžio je boravak u New Yorku, nije želio istraživati zašto je izbjegavao vratiti se u London. U stanu ga je okružila tišina, bio je sam. Zanimario je osjećaj praznine i spustio torbu.

Ušao je u glavni salon i pred očima mu se pojavila slika Siene u crnoj haljini kada se okrenula one posljednje večeri. Tako savršena. Tako lijepa. Andreas je opsovao i brzo izišao.

Otišao je u kuhinju, ali i tu se podsjetio na trenutak kada je čuo gospođu Bright kako živo objašnjava Sieni sve o pećnici. Ili kako je Siena izgledala dok je sjedila u trapericama i majici kratkih rukava i jela kroasan.

Sam sebi je rekao kako je smiješan. Otišao je do njezine sobe i otvorio vrata, pripremio se za njezin miris. Tek se malo osjetio, ali dovoljno da mu se javi toplina u truhu. Bio je ljutit zbog njezine sablasne prisutnosti. I baš kad je htio izići iz sobe, krajičkom oka pogledao je prostor s odjećom.

Nije bio siguran, ali činilo mu se kao da je svaki komad odjeće koji je kupio, bio još uvijek na svome mjestu, uredno obješen ili složen. Duga ružičasta haljina od sifona. Crna haljina koju je nosila prvu

večer, koja je završila na podu predsoblja kada ju je uzeo na ulaznim vratima poput bika koji se pari... Andreas je osjetio uzbuđenje.

Ova odjeća vrijedila bi pravo bogatstvo da ju je prodala, ali bila je ovdje. Preplavio ga je neki čudan osjećaj i otišao je u radnu sobu. Vidio je otvoren sef i da nakita nema.

Nije mu se svidjela ova trenutačna sumnja da je možda ostavila i nakit za sobom.

Možda joj se u zadnji tren ipak probudila savjest jer... *Zašto?* rugao se sam sebi. „*Jer je počela osjećati nešto prema tebi?*“

Andreas je potisnuo tu misao. Nije bio zadovoljan što na takav način uopće razmišlja. Sjeo je i podignuo telefonsku slušalicu. Morao je saznati.

„Da, gospodine Xenakis. Došla je onog jutra, kako ste i dogovorili, i predala svaki komad nakita. Sve smo zamijenili po vrlo korektnoj cijeni. Bila je to vrlo ugodna mlada žena.“

Andreas se nije htio upuštati u razgovor o tome kako je Siena znala upotrijebiti svoj šarm kada joj je to odgovaralo i baš kada je htio spustiti slušalicu, čuo je muškarca na drugom kraju linije kako govori: „Zapravo... jedan komad nakita je htjela zadržati. Hm... čekajte da provjerim...“

Očito je gledao u nekakve bilješke i Andreas je postao nestrpljiv. Zaista nije htio čuti koju je smaragdnu narukvicu zadržala...

„A, da. Evo ga.“

Muškarac mu je prekinuo tijek misli.

„Htjela je zadržati zlatnu ogrlicu s privjeskom u obliku kaveza za ptice Angele

Parnassus i inimizirala je na tome da je plati vlastitim novcem. Sve drugo je unovčila.“ Andreas se zahvalio i spustio slušalicu. Čim je čuo kako je Siena izabrala tu nenametljivu ogrlicu, odmah se uznemirio zbog neshvatljivog osjećaja da je nešto propustio.

Opsovao je, ustao i pošao u svoju sobu kako bi se presvukao za svadbenu večeru u jednom od svojih londonskih hotela na koju je bio pozvan.

Njegova kratka epizoda sa Sienom DePiero bila je završena i zaista ga nije bilo briga zašto se uhvatila tog relativno jeftinog komada zlata. Niti je htio razmišljati kako tamo negdje u gradu živi od njegova

novca i nesumnjivo zavodi nekog novog milijardera koji je dovoljno glup da joj dopusti da ga općini.

Iznenadna, vrlo živa slika nje i Rafaelea Falconea pojavila mu se pred očima i osjećao je kao da ga je netko udario u trbuh. Morao je duboko udahnuti da se otrese tog osjećaja.

Neka ide kvragu. S njom je završio zauvijek i uskoro će mu nestati gorak okus u ustima. Ako je bila s Rafaeleom, neka joj bude.

Siena se odmaknula od još jedne skupine gostiju na svadbi koji jedva da su je pogledali dok su uzimali *hors d'oeuvres* koji im je ponudila na srebrnom pladnju. Dobro joj je došla anonimnost. Već je dva tjedna imala ovaj posao i znala je koliko ima sreće da je tako lako našla novi posao.

Svaki novčić koji je dobila od prodaje Andreasovog nakita, otišao je na pokrivanje Sereninih bolničkih troškova. Provela je sa sestrom vrlo uzbuđujuće poslijepodne, uvjeravajući je da će sve biti u redu, i u tom trenutku Siena nije žalila zbog onoga što je učinila.

Samo kada bi noću ležala u krevetu, u stanu koji je bio slično zapušten kao onaj stari ili kada bi se svaki dan vozila u autobusu od čijeg drmusanja ju je boljela svaka kost, žalila bi što je prevarila Andreasa. Nikad nije zaboravila način na koji ju je gledao te posljednje večeri, niti je zaboravila bolan ponovni susret sa svojim bratom. Nešto što još nije rekla Sereni.

Krenula je ravno prema drugoj skupini lijepo odjevenih gostiju, a jedan muškarac se malo okrenuo kako bi razgovarao s muškarcem pokraj sebe. Siena se zaustavila samo na metar udaljenosti. Sva se stisnula. To nije mogla biti istina. Svemir nije mogao biti tako okrutan.

Ali očito je svemir *mogao* biti tako okrutan. Andreas Xenakis je istog trenutka pogledao u njezinom smjeru i vidjela je šok na njegovu licu nakon što ju je prepoznao.

Na mjestu se okrenula i brzo udaljila. Pomalo histerično uvjeravala je samu sebe da je nije prepoznao. Možda mu se činilo da je pogriješio jer je pretpostavljao da se ona nalazi na nekoj jahti, da se sunča na Mediteranu i troši novac koji je primila.

Ali čak i da je razmišljala na takav način, znala je da bi to bilo predobro da bude istinito. Teška ruka spustila joj se na rame i okrenula je tako brzo da joj je pladanj ispao iz ruku i završio na plišanom i vrlo skupom sagu.

Siena se odmah trgnula i sagnula kako bi podignula pladanj i umanjila štetu. Užasavala ju je pomisao da je njezin šef sve mogao vidjeti. I Andreas se sagnuo, a Siena se obrecnula na njega. Činilo joj se da će joj srce iskočiti iz grudi. „Pusti me na miru, molim te. Ne mogu si priuštiti da izgubim posao.“

„A zašto?“ upitao ju je s ishitrenom blagošću, „kada si prije samo nekoliko tjedana unovčila pravo malo bogatstvo? Nitko ga ne bi mogao potrošiti tako brzo.“

Siena je završila sa stavljanjem posljednjeg uništenog zalogajčića na pladanj i podigla ga. Pogledala je Andreasa i mrzila je samu sebe koliko je drhtala. „Samo se pretvaraj da me nisi sreo. *Molim te*. Da sam znala da ćeš biti gost ovdje...“

„Gospodine Xenakis, je li sve u redu?“

„Ne, nije u redu“, Andreas se obrecnuo na Sieninog šefa koji je probljedio.

Siena je mislila da će umrijeti koliko joj je bilo neugodno. Gosti su ih sada već promatrali, zanimalo ih je što je to privuklo Xenakisovu pozornost. Kao da je doživjela *deja vu*, sjetila se trenutka kada ga je vidjela prvi put nakon što su se ponovno sreli, a taj osjećaj joj se nije sviđao.

Andreas je uzeo pladanj iz njezine ruke i prije nego stoje stigla reagirati, predao ga njezinom šefu i uhvatio je za ruku. „Žao mi je, ali morat ćete se snaći bez nje. Ona daje otkaz.“

Siena je jedva hvatala dah: „Ne. Ne dajem! Kako se usuđuješ?“ Ali riječi su joj zamrle dok ju je Andreas vukao kroz mnoštvo veselih uzvanika na svadbenoj večeri. Pokušala se osloboditi, ali njegov stisak bio je prečvrst.

Iznenada je zastao i zamalo se zabila u njegova leđa - ali samo da kaže elegantnom mladoženji i prekrasnoj mladenki: „Jako mi je žao... nešto je iskrsnulo. Želim vam sve najbolje.“

I nastavio je hodati.

Prestravljenog lica, Siena gaje morala slijediti. Kada su se napokon našli na čistini, u relativno praznom hodniku, Siena se istrgnula i zastala. Sva se tresla.

„Kako se *usuđuješ*, izgubila sam posao samo tako?“

Andreas ju je ljutito pogledao, oči su mu plamtjele. Siena opet nije mogla, a da ne reagira na njegovu muževnu veličanstvenost. Pred

očima joj se pojavila bolna scena kako se on budi u krevetu s novom ljubavnicom koja ga je toliko zaokupila da su se ponovno vratili u krevet. Nešto što se njoj nikada nije dogodilo. Nikada se nije probudila u njegovom zagrljaju. „Kojeg vruga radiš kao konobarica kada si od mene otišla s malim bogatstvom u džepu prije samo mjesec dana?“

Siena je otvorila usta da nešto kaže, ali ih je ponovno zatvorila. Što bi mu trebala reći?

Da joj se sviđa zamoran posao i da stoji na nogama osam sati? Naravno da ne.

Samo je trebalo da Andreas ode kako bi ona mogla nastaviti sa svojim životom i zaboraviti na njega i na sve one probuđene osjećaje za koje je bio zaslužan. Prekrižila je ruke. „Ne tiče te se.“

I Andreas je prekrižio ruke kao nekakav kameni, golem i zastrašujući kip. Siena je slutila da se neće pomaknuti s mjesta.

„Duguješ mi objašnjenje, Siena.“

Siena je odmahнула glavom, uhvatila ju je panika. „Ne, ništa ti ne dugujem.“

Andreas se namrgodio. „O da, duguješ - a pogotovo nakon ove ekshibicije.“

Ponovno ju je uzeo za ruku i već ju je vodio niz hodnik, daleko od bogate svadbe. Preplavio ju je osjećaj neizbježnosti. Znala je kako nema nade da će se moći oduprijeti Andreasu kada je bio ovakav.

Na svoj užas, shvatila je da se nalaze u jednom od njegovih hotela kada su se našli na recepciji i kada je čula kako traži ključ predsjedničkog apartmana. Zatim su se i našli u dizalu prema posljednjem katu. Još uvijek ju je držao za ruku, a njoj se opet nije sviđalo kako joj tijelo već reagira na njegov dodir - osjećala je silno uzbuđenje.

Kada je Andreas otvorio vrata raskošnog apartmana, propustio ju je i tek kad su ušli, na sigurno, pustio joj je ruku. Siena je krenula u salon za primanje. Padao je sumrak i svjetla Parlamenta bacala su odsjaj na rijeku.

Osjećala se punom samopouzdanja u svojoj odori, crnoj suknji do koljena, bijeloj košulji i leptir-kravati. Kosa joj je bila skupljena u rep, na licu nije imala ni trunke šminke, a jedini komad nakita koji je nosila, bila je ogrlica s kavezom. Sada joj se činilo kao da joj žari

kožu, unatoč tome što je, zapravo, potrošila vlastitu zalihu novca da je plati.

Čula je kako si Andreas ulijeva piće i okrenula se prema njemu. Pružio joj je malu čašu Baileysa. Bila je iznenađena što je zapamtio koje je njezino omiljeno piće i uzela je čašu s obje ruke, izbjegavajući njegov pogled.

„Sjedni, Siena, prije nego padneš.“Ton u njegovu glasu bio je upozoravajući.

Pogledala je oko sebe i ugledala naslonjač s desne strane kauča. Sjela se i popila malo svog pića. Osjetila je kako joj kremasta tekućina klizi niz grlo.

Andreas je otišao do prozora i stajao joj je okrenut leđima. Pažljivo je promatrala njegova široka leđa sve do stražnjice. Iznenada se vratila u trenutak kada joj se nalazio među nogama i duboko prodirao...

Naglo se okrenuo i Siena se zarumenjela.

„I, radi li se o tome da imaš neku mazohističku sklonost ka fizičkom radu nakon života u izobilju? Ili si možda postupila onako kako nije u skladu s tvojim karakterom, možda ti se probudila savjest, pa si darovala sav novac u dobrotvorne svrhe? Želim znati što si učinila s novcem, Siena. Na kraju krajeva, ne radi se o beznačajnoj sumi...“

Oči su mu se suzile pogleda uprtog u nju. Samo je naizgled bio opušten, zapravo je ljutnja ključala u njemu. Opet joj je prijetio osjećaj uzaludnosti. Mogla je pokušati lagati - *opet* - izmisliti neki izgovor. Ali dugovala je objašnjenje ovom muškarcu. Dugovala mu je njegov novac.

Pažljivo je spustila čašu s pićem. Misli su joj se kovitlale zbog onoga što je kanila učiniti. Bi li mu mogla samo... *reći*? Igrati na kartu izazivanja suosjećanja kod njega? Na kraju krajeva, vidjela je da ga ima.

Znala je da joj je sestra napokon na sigurnome i da dobiva svu skrb za određeno vrijeme, pa je pomislila i da ne mora otkriti baš sve. Pokušala je pronaći neko ohrabrenje na Andreasovom bezizražajnom licu.

Na trenutak je pogledala svoje ruke u krilu i prije nego što je tišina postala mučna, tiho je rekla: „Novac je bio za moju sestru, ne za mene.“

Vidjela je kako počinje shvaćati, ali sve je pogrešno, tako da se lecnula kada je rekao:

„Ona je trebala novac? Da financira svoj raskalašen stil života? I zbog toga si bila voljna prodati se?“

Siena je skočila iz naslonjača, toliko su grube bile njegove riječi. Sa zakašnjenjem je shvatila da joj nikada neće proći ovakvo površno objašnjenje. Cijelo joj je tijelo drhtalo.

„Ne. Nije tako.“ Ugrizla se za usnu. „Serena nikada nije bila na jugu Francuske. Ona je ovdje. U Engleskoj. Došla je sa mnom kada smo napustile Italiju. Lagala sam ti.“

Andreasu su se usne stisnule: „Znam za tvoju vještinu laganja, Siena. Reci mi nešto što ne znam.“

Znala je da je ovo zaslužila. Nije mogla podnijeti da je Andreas ovako promatra, pa je u grču krenula prema prozoru i prekrížila ruke. Gledala je kroz prozor kao da bi nekom čarolijom mogla napustiti ovu sobu.

„Moja sestra... je bolesna. Ima psihičkih problema već godinama. Oni su vjerojatno počeli nedugo nakon smrti naše majke, meni je bilo tri, a Sereni pet godina. Uvijek je bila zahtjevno dijete... Sjećam se njezinih napadaja bijesa i toga kako bi je naš otac zaključao u sobu. Njezina bolest se manifestirala u napadajima depresije u ranim tinejdžerskim godinama, zajedno s periodima manije kada bi bila potpuno odsutna i izvan sebe. Znalo je biti tako loše da je imala psihoze i halucinacije. U to vrijeme pokušala si je oduzeti život... a da ne spominjem da je postala ovisna o alkoholu i drogama.“

Nije čula nikakav Andreasov komentar, bojala se pogledati ga, pa je nastavila: „Našem ocu se toliko gadila ta njezina slabost da je odbijao baviti se time. Tek nakon njezinog pokušaja samoubojstva, dijagnosticirali su joj težak oblik bipolarnog poremećaja. Naš joj otac nije dopuštao da uzima lijekove jer se bojao da će se to otkriti u novinama.“ Glas joj je postao ogorčen. „Unatoč toj njezinoj reputaciji partijanerice, ipak je bila dragocjena nasljednica - iako nešto manje dragocjena nego ja.“

Kratko je zatvorila oči. Zatim se okrenula, bojeći se kako će ugledati prijezir na Andreasovu licu. No lice mu je još uvijek bilo bezizražajno.

„Nastavi“, rekao je hladno.

„Kad je naš otac nestao, Serena je imala maničnu fazu. Nije ju bilo moguće kontrolirati.

Fizički je jača od mene, a njezino opijanje je bilo izvan svake kontrole. Sve što sam mogla učiniti, bilo je čekati trenutak neizbježnog sloma, a zatim je uvjeriti da dođe u Englesku. Znala je da joj treba pomoć. Željela je pomoć. Pronašla sam dobru psihijatrijsku kliniku i primili su je. Ostalo mi je nešto novaca od majčinog nasljedstva koje organi vlasti nisu zaplijenili i to mi je bilo dovoljno da pokrijem troškove preseljenja i Sereninog liječenja prvih nekoliko mjeseci. Komplicirano je, jer se prvo mora liječiti od ovisnosti.“

Odvratila je pogled, bilo joj je neugodno zbog njezine krive procjene. „Mislila sam da ću od svoje plaće moći nastaviti plaćati troškove njezinog uzdržavanja ali, zapravo, nisam uzela u obzir tjedne troškove. Kada sam te srela... ponovno... imala sam dovoljno novaca za samo još nekoliko tjedana. Ona je u osjetljivoj fazi liječenja. Ako bi ga sada prekinula zbog toga što si to ne možemo priuštiti, liječnici su me upozorili da bi to bilo katastrofalno.“

Siena se pripremila na Andreasovu reakciju, predobro se sjećala staromodnog razmišljanja njihovog oca o duševnim bolestima. Očajnički želeći obraniti svoju sestru, pogledala ga je sa sjajem u očima. „Ona nije samo neka isprazna pripadnica otmjenih krugova. To *jest* bolest. Da si je samo vidio... njezinu bol i tjeskobu... a ništa nisam mogla učiniti...“

Suze su joj navrle na oči i brzo ih je zaustavila. „Ona je moja sestra i sve bih učinila da joj pomognem. Ona je sve što imam na ovome svijetu.“

„A što je s tvojim polubratom?“ upitao je Andreas tiho.

Još uvijek nije mogla pročitati njegov izraz lica i srce joj se stisnulo kada je pomislila na Rocca.

„Znala sam da mu se ne bih mogla obratiti. Vidio si i sam njegovu reakciju. To sam i očekivala. Sjećam se onog dana o kojem je pričao. Urezalo mi se u sjećanje.“ Tiho je rekla:

„Nisam mislila ono što sam rekla o njemu... poslije. Bila sam ljutita i osjećala se ranjivo. Onoga dana kad smo Serena i ja vidjele njegov sukob s našim ocem, da smo samo pogledale u njegovom smjeru,

bile bismo nemilosrdno kažnjene. Ne možeš ni zamisliti na što je sve bio spreman naš otac.“

„Zašto mi ne kažeš?“

Siena se osjećala kao da je u nekom transu. Andreas ju je, postavljajući ta nevinna pitanja koja su je pogađala ravno u srce, tjerao da govori o stvarima o kojima ni sa kim nije razgovarala. *Nikada*. Čak niti sa Serenom.

Odjednom je osjetila slabost u nogama, pa je krenula natrag prema kauču i sjela. Pogledala je Andreasa i odlučno rekla: „Bio je sadist. Uživao je u boli drugih ljudi. Pogotovo u Sereninoj jer je oduvijek bila tako svojeglava i teška. Ona mu je postala vreća za udaranje jer je znao da se na mene može osloniti kada se trebalo negdje pojaviti, da ću biti dobra.“

Siena je drhtavo udahnula i pogledala svoje blijede ruke. „Vrlo sam rano naučila što će se dogoditi ako ne budem dobra. Jednog dana me uhvatio kako slikam nešto preko jednog zida našeg *palazza*... slikar je ostavio nešto boje. Rekao je da ga slijedim i zatražio da dovedu Serenu. Odveo nas je u radnu sobu i rekao Sereni da ispruži ruku. Uzeo je šibu od bambusa iz ormarića i udario je dok joj nije prokrvarila. Zatim mi je rekao da ako ikada više budem zločesta da će se to dogoditi: kaznit će Serenu.“

Siena je pogledala Andreasa. U sebi je osjećala hladnoću. „Serena me nije okrivljavala. Ne tada. *Nikada*. Unatoč svojim vlastitim previranjima, znala je da je ono i što on čini, jednako štetno za mene.“

Andreasov je glas bio nevjerojatno grub, trnci su joj prošli leđima. „Koliko godina si imala kada se to dogodilo?“

„Pet.“

Na nekoliko trenutaka zavladao je tišina. Činilo joj se da nešto vidi u Andreasovim očima. Vilica mu se trgnula, a zatim je rekao: „Želim da mi ispričaš što se dogodilo one noći u Parizu.“

Znala je da će doći do ovoga. Toliko je ipak dugovala Andreasu. Objašnjenje. Konačno.

Ali to nije moglo promijeniti prošlost ili je razriješiti grijeha.

Borila se da ostane mirna, da ne izgleda kao da se iznutra raspada. „Te večeri u Parizu... kada nas je otac uhvatio na djelu... uhvatila me panika. Nisam unaprijed smišljala što će se dogoditi. Preplavila me

snaga privlačnosti među nama. Bila sam svjesna tvoje prisutnosti cijelu večer. Nikada prije nisam nešto takvo osjetila...”

I Siena je ponovno pogledala svoje ruke. „Znam da mi možda nećeš vjerovati... posebno nakon što sam te pokušala uvjeriti da sam puno iskusnija nego što sam bila...”Bojala se što će vidjeti ako ga pogleda, pa je nastavila spuštenu pogleda. „Kada se pojavio moj otac, istog trenutka sam znala što sam napravila - koliko je to bilo loše. Serena je prolazila kroz groznu fazu. Bila je kod kuće u Firenci, nadzirao ju je liječnik, ali samo zbog toga što sam preklinjala oca da je ne ostavi samu... Užasavala me pomisao što bi joj mogao učiniti ako bi pomislio da je ono što smo radili, bilo... obostrano.“

Andreas je sjeo pokraj nje. Prstima joj je podignuo bradu i natjerao je da ga pogleda.

Sve se u njoj zgrčilo od pogleda njegovih očiju. Plamtio je.

„Govoriš mi da me nisi samo htjela zavesti? Da to nije bila sama dosada? I da si me optužila iz straha što bi tvoj otac mogao učiniti?“

Stisnulo joj se grlo. Preplavio ju je osjećaj srama. Šapnula je: „Da, bila sam kukavica. Odabrala sam zaštititi vlastitu sestru umjesto tebe... Ali nisam znala koliko daleko bi moj otac mogao ići.“

Andreas je spustio ruku i ustao, cijelo mu je tijelo drhtalo od napetosti - ili ljutnje. Nije mogla reći koje od toga.

A zatim je eksplodirao: „*Theos*, Siena. Uništila si moj život samo zato što si se previše bojala usprotiviti svome ocu?“

Siena je ustala. Kao da joj je nešto čupalo utrobu. Trebala je ovo predvidjeti, ali vrtjelo joj se u glavi i sva se uskomešala. „Žao mi je, Andreas... tako mi je žao. Tražila sam te one noći da ti pokušam objasniti...”

I odjednom ju je napustila moć govora. Sve što je vidjela, bile su Andreasove oči koje su plamtjele i pržile je pogledom. Uz tihi uzvik, osjetila je kako joj se svijet raspada i kao kroz maglu čula je kako je netko povikao prije nego što joj se sve zacrnjelo pred očima.

DEVETO POGLAVLJE

Andreas je stojeći promatrao Sienu kako spava na krevetu. Uspio ju je uhvatiti zadnji tren da se ne sruši na bod. Proklinjao je samoga sebe što se tako obrecnuo na nju. Osjećaji su ključali u njemu. Bio je toliko ljutit - gnjevan - kad je saznao istinu o tome što se dogodilo. *Ako je to bila istina.*

Tračak sumnje govorio mu je da laže - izmišlja, samo tako - ali vjerovao je njezinom blijedom licu, očima. Nitko to nije mogao glumiti.

Bilo je nemoguće shvatiti koliko je to bilo važno, koliko je mijenjalo mnogo toga. *Ako je to bila istina.*

Andreas je skinuo jaknu i leptir-kravatu, pa je sjeo u obližnji naslonjač. Sieni je skinuo cipele i pokrio je dekom. Iz naslonjača je mogao gledati njezin savršen profil, oblik njezinog tijela i ponovno je osjetio nalet želje. Navrla je u njegovu krv čim ju je ponovno vidio, kao da je dotada mirovala.

Stisnuo je šake. Problem je bio može li joj vjerovati? Misli su mu se vratile na onu kataklizmičku večer. Sad, kada je mislio na to, bez ljutnje i gnjeva, sjetio se kako je Siena bila hladna, ali moglo se vidjeti još nešto u njezinim očima. Užas?

Njezin otac čvrsto joj je stiskao ruku. Prečvrsto. Zaboravio je taj detalj. A i njezin otac joj je stavio riječi u usta: „*Nikada ne bi poljubila nekoga poput njega, zar ne?*“

Andreas je osjetio gnušanje. To je bilo jedan dan prije njezinog osamnaestog rođendana. Nevina. Naivna. Bojala se oca. Ali ne zbog sebe, već zbog svoje ranjive sestre.

Jedno pitanje je povlačilo drugo.

Andreas se namrštio kada se još nečega prisjetio. Pozvali su ga u ured njegova šefa nakon što su ga se dohvatili vjerni sljedbenici njezina oca i morao je objasniti što se dogodilo.

Andreas je bio toliko bijesan zbog vlastite jadne naivnosti, trebao je znati da će se okomiti na njega. Pokušao je, barem zbog sebe, pokazati se kao da ima nekakvu kontrolu nad situacijom. U jednom trenutku začuli su vani nekakav zvuk i Andreas je otišao do vrata koja su bila odškrinuta. Pogledao je van i pomislio da umišlja, ali ugledao je djelić balske haljine kako zamiče iza ugla.

Je li to bila Siena? Je li ga tražila? Andreas se još više namrštio, pokušao se sjetiti što je bio rekao i onda se jasno sjetio: „*Da sam*

znao koliko je otrovna, nikad je ne bih taknuo...“

Došlo mu je da se nasmije. Kao da je imao izbora! Kao da je mogao spriječiti samoga sebe da je ne dotakne! Tada ga je očarala, a očaravala ga je i danas. Ne može a da je ne dotakne ako se nađe u njegovoj neposrednoj blizini.

Obuzeo ga je nemir. Bez ljutnje i gnjeva kojih se toliko dugo držao, osjećao se ogoljen i ranjiv zbog svih ovih otkrića. Ipak, nešto je ostalo nepromijenjeno: sada kada je Siena ponovno bila dio njegovog života, neće je ponovno tek tako lako pustiti.

Kada se Siena probudila, nije imala pojma gdje se nalazi. A onda su se počeli pojavljivati detalji. Bila je u velikom krevetu i nešto poput tmurnog svjetla u svitanje dolazilo je kroz razmaknute zastore. Vidjela je samo nebo.

Pogledala je oko sebe i vidjela raskošnu sobu u rokoko stilu. Namrštila se. Kako zna da je to rokoko? Bila je pokrivena dekom i glava ju je boljela. Trgnula se kad joj se zategla kosa. Oslobodila ju je gumice i raspustila je.

Otkrila je da na sebi ima bijelu košulju i crnu suknju. I onda se svega sjetila. Primanja. *Vidjela je Andreasa*. Kako je vodi van, dovodi ovamo. Sve riječi koje su joj izletjele. Rekla mu je... sve. Bio je ljutit. I ona je pala u nesvijest. Zgranula se nad sobom.

Pokrila je oči kao da bi joj to moglo zaustaviti bolna sjećanja. Polako se uspravila, odmaknula deku i drhtavih nogu otišla u kupaonicu. Pogledala se u zrcalu. Bila je blijeda, iscrpljena, s raščupanom kosom. S potrebom da se opet osjeća čisto, skinula se i pustila s tuša snažan mlaz vode.

Andreas. Zadrhtala je. Nakon tuširanja obrisala se. Vrijeme je da se suoči s Andreasom na hladnom danjem svjetlu.

Kada se pojavila u glavnom salonu luksuznog apartmana, ugledala je Andreasa kako sjedi za stolom, pije kavu i doručkuje. Odjenula je svoju košulju i suknju, ali nije stavila leptir-kravatu niti obula cipele. Bila je bosa i osjećala se samouvjereno - što je bilo smiješno jer je ovaj muškarac znao svaki djelić njezina tijela, do najintimnijih detalja.

Andreas je spustio novine i ustao. Njegova kavalirska gesta učinila ju je još ranjivijom.

Krenula je prema njemu, a srce joj je lupalo u grudima.

„Žao mi je.“ Glas joj je bio promukao. „Ne znam što mi je bilo... Hvala ti što si me pustio da odspavam.“

Andreas je izvukao stolac sa svoje desne strane i hladnokrvno rekao: „Sjedni i pojedi nešto. Smršavjela si.“

Siena se približila izbjegavajući njegov pogled. *Jest* smršavjela. Nije baš imala novaca za hranu. Osjetivši njegov pogled, uzvratila mu je iz dubine svoje duše.

Čula ga je kako govori: „Žao mi je što sam se onako okomio na tebe sinoć... To je bilo... previše da se podnese odjednom.“

Srce joj se stisnulo. „Znam. Žao mi je.“

„Provjerio sam ono što si mi ispričala o Sereni.“ Zvučao je kao da se brani. „Bio bih budala da nisam nakon svega...“

Toplina koja ju je bila obuzela, ohladila se. „Naravno.“

Osjetila je kako je probada bol. Nije joj vjerovao. „Što ćeš učiniti?“

Usne su mu se stisnule. „Ništa. Tvoja sestra zaslužuje svu skrb koju može dobiti, nakon što je cijeli život bila podvrgnuta onakvom tretmanu.“

Sieni se trenutačno zavrtilo u glavi. „Hvala ti“, rekla je, a zatim joj je izletjelo: „Vratit ću ti... novac. Kad bi mi dopustio da izradim plan otplate... ?“

Gledao ju je u nevjerici. „Od plaće koju ti zarađuješ? Otplaćivala bi mi i od mirovine.“

Pocrvenjela je i uspravila se s ono malo ponosa koji je još imala. „Pronaći ću drugi posao. Postoje nadoknade za one koji malo zarađuju, tečajevi za osposobljavanje.“

Namrgodio se. Ulio joj je kave i dodao kruh. „Ne trebaš mi vraćati novac. Da si mi odmah bila rekla zašto ti treba, bio bih ti pomogao.“

Sad je ona bila ta koja ga je gledala u nevjerici, i ogorčeno rekla: „Oprosti, ali ne vjerujem ti. Mrziš me. Htio si osvetu. Da sam ti bila rekla kako je moja jadna sestra u klinici kako bi se riješila ovisnosti i izliječila od duševne bolesti, podrugljivo bi mi se nasmijao.“ Spustila je pogled. „Bojala sam se da bi je mogao iskoristiti da mi se osvetiš - na kraju krajeva, to je bilo ono što je moj otac uvijek činio.“

Nije vidjela kako se Andreas lecnuo.

Žestoko je rekao: „Moj najbolji prijatelj je počinio samoubojstvo i bio sam svjedokom koliki je očaj to prouzročilo. Niti jednog trenutka

nisam podcjenjivao duševne bolesti. Možda ti ne bih na početku bio sklon pomoći, ali da si mi objasnila...”

„Što? Da sam ti objasnila tešku stvarnost naših života? Sadističko zlostavljanje našeg oca?”

Mogla je prepoznati suosjećanje u njegovu glasu. „Zašto Serena nije otišla jednom kad je mogla?”

Stisnulo joj se grlo. „Nije otišla zbog mene. Nije me htjela ostaviti. A onda... kad sam ja odrasla... bila je previše ovisna o očevu novcu zbog droge i alkohola. Kada je *mogla* otići, nije željela. Koliko god to perverzno zvučalo.”

Andreas je nastavio: „I budući da je ona ostala, ni ti nisi mogla otići?”

Kimnula je.

Skinuo je ubrus. „Sada kada znam... sve... ja ću se pobrinuti za Serenine račune. Ne trebaš mi vratiti taj novac.”

Činilo joj se da će joj srce iskočiti. „Ali hoću. Ništa mi - *nam* - ne duguješ.” Bila je pomalo ogorčena. „Dugujem ti toliko toga. I više nego što ću ti ikada moći vratiti. Da nije bilo tebe, ne bi bio dobio otkaz i ne bi morao napustiti Europu.”

Osjetila je kako joj naviru suze. „Ne znaš koliko sam se puta htjela vratiti u prošlost da promijenim ono što se dogodilo.”

Oči su mu potamnjele i nagnuo se naprijed. „To je zavaravanje same sebe. Da se možemo opet vratiti u taj trenutak, ništa nas ne bi spriječilo da se zblizimo. To je bilo neizbježno.”

Srce joj je brže zakucalo. Stisnulo joj se u truhu. „Što želiš reći?”

„Želim reći da je kemija među nama prejaka da bismo je zanemarili. I onda i sada.”

Siena je glupavo ponovila: „Sada?”

Kimnuo je i ustao, zaobišao stol i uzeo Sienine ruke u svoje. Odjednom joj je bio jako

blizu, bio je tako visok. Osjetila je toplinu koja je isijavala iz njega, i preplavio ju je val intenzivne želje, cijelo tijelo joj je gorjelo. Nije htjela sebi priznati koliko joj je nedostajao posljednji mjesec, koliko je noću čeznula za njim.

„Još nismo gotovi, Siena.”

Ruku je stavio na njezin vrat, prsti su mu prolazili kroz njezinu kosu i privukao ju je još bliže. A zatim su njegove usne bile na njezinima,

vruće i uporne. Na trbuhu je osjetila kako raste njegovo uzbuđenje i zastenjala. Ni ona nije mogla poreći ovu privlačnost - ne kada je svaki djelić njezinog tijela uživao.

Podignula je ruke i provukla ih kroz njegovu kosu, bila je hrabrija nego ikada prije, privijala se uz njega.

Javila se nova spoznaja. Sve je znao, ali još uvijek ju je želio. Mislila je da je njegova želja nestala one noći kada ju je pustio da ode. Krv joj je navrla od tog ushita, a srce joj je još brže zakucalo kad se odmaknuo i pogledao je na trenutak. Osjetila je kako je diže i kako brzo prelazi udaljenost do njezine spavaće sobe.

Dok ju je polagao na krevet, već je otkopčavao gumbe na njezinoj košulji, a i njezine su ruke radile isto, ali nevjerovatno nespretno. Na kraju joj je rastrgnuo košulju, a gumbi su popadali posvuda.

Žurba koju nije dosada iskusila, osjećala se u zraku oko njih. Povukao joj je grudnjak

kako bi oslobodio njezine grudi. Sagnuo je glavu da oda počast tim ispupčenim vršcima, bio je to predivan užitak.

Sada joj je straga otkopčao suknu i svukao je preko bedara i nogu. Ubrzano je disala dok je on skidao svoje hlače i bokserice. A onda je bio gol. I uzbuđen. Kad je ugledala vlažni vršak njegove erekcije, od uzbuđenja je bila još vlažnija između nogu.

Legao je pokraj nje, a tijelo mu se sjajilo preplanulom bojom. Spretno joj je skinuo košulju i grudnjak i bacio ih na pod. Sada su oboje bili goli.

Pomilovala mu je lice i uživala prelazeći dlanom preko njegove tek izbijajuće brade.

Uzeo joj je ruku i spustio je prema dolje, svijao joj prste oko svog uzbuđenog dijela. Oči su joj se raširile kada je osjetila koliko je bio tvrd, kako se trzao i još više bujao. Povlačila je ruku u instinktivnom ritmu, a njemu je krv nadirala u obraze, i oči su mu još potamnjele.

Pružila se prema gore, pritisnula svoje usne na njegove, rastvorila ih i njezin jezik je potražio i našao njegov. Njezine grudi bile su pune i čvrste, a zatim je njegova ruka krenula prema dolje sve dok nije došao do njezinih nogu i rastvorio ih. Njegovi prsti pronašli su najvlažniji dokaz njezinog uzbuđenja i počeo ga je gladiti u ritmu od kojeg se svijala prema njemu. Zatim je odmaknula svoje usne od njegovih kako bi mogla udahnuti.

Njegovi prsti ušli su u nju, a njoj se tijelo zgrčilo od predorgazmičkog užitka.

Andreasov glas bio je grlen, grub. „Tako si spremna za mene. Želim te *sada*.

Nedostajala si mi.“

„*Nedostajala si mi.*“ Srce joj je zastalo na trenutak. Potražila je njegovo lice. Bio je kao u groznici. Radost zbog njegovih riječi, nestala je. Govorio je u žaru trenutka, i to je bilo sve.

Cijelo tijelo bilo joj je na rubu. Osjetila je kako je maknuo ruku i čula zvuk trganja folije.

Opet se vratio, vršak njegove erekcije bezobzirno je pritiskao njezino tijelo, izazivao je.

Još je više raširila noge, ugrizla se za usnu i izvijala prema gore, tjerajući ga da se zabije u nju. Nikada nije iskusila nešto ovakvo, kao s ovim muškarcem. Bilo je intenzivnije nego prije.

Andreas je skliznuo u nju, pa onda van i onda opet natrag unutra. Siena ga je pogledala, njezine grudi su se dizale i spuštale kako bi uhvatila dah, a kad je skliznuo u nju toliko duboko da joj se činilo kao da joj dodiruje srce... u tom trenutku je jedna spoznaja doprla do njezine svijesti.

Voljela je tog muškarca. Voljela ga je kao nikoga i ništa prije - čak niti svoju sestru.

No sada nije o tome mogla razmišljati. Njegovo snažno tijelo pritiskalo ju je, oduzimajući joj dah.

Zanosan ples njihovih tijela bilo je sve na što se mogla usredotočiti. Prisiljavala se da ne doživi vrhunac prerano, da uživa u Andreasovoj snazi i kontroli. Ali odjednom joj je bilo previše. Nije više mogla izdržati. Ne kada su joj noge bile obavijene oko njegovih bedara. Sagnuo je glavu da pronade njezin skriveni vršak i duboko ga usisao.

Uzviknula je dok joj se tijelo napinjalo kad je dosegнула vrhunac, a zatim je padala i padala. Tijelo joj je bilo čvrsto stisnuto oko njegova koplja, tjerajući ga da nastavi sve dok i on nije počeo padati i dok njihova tijela nisu postala samo znojni zapletaj udova na razbacanom krevetu.

Kada se opet probudila, bila je još posve smućena, ali ovaj put je Andreas bio s njom u krevetu. Glava mu je bila naslonjena na jednu

ruku i promatrao ju je. Pocrvenjela je i on se nasmiješio, njezino srce je snažno zakucalo. Toliko toga se dogodilo u posljednjih dvadeset i četiri sata.

Njegov smiješak je izbljedio. „Želim da pođeš sa mnom kući.“

Te su je riječi uzrujale. „Kući? U tvoj stan?“ Andreas je kimnuo, a zatim tvrdoglavo rekao: „Ne prihvaćam ne kao odgovor. Ideš sa mnom, Siena.“

Promatrala ga je jedan dugi trenutak. Brada koja mu se tek nazirala, sada je bila veća. Imao je onaj pogled koji je poznavala. Lagano mrk. Odlučan.

Odvratila je pogled od njegovih tamnoplavih očiju. Na rubu kreveta ugledala je ogrtač, posegnula za njim i obavila ga oko sebe, nespretno uvukavši ruke u rukave. Ustala je s kreveta kako bi se odmaknula, pokušavajući ne misliti koliko je rastresena. *Kako strastveno je bila zadovoljena.*

„Andreas...“ počela je, zapravo nije znala što bi rekla.

Ležao je naslonjen na jastuke, ruke je stavio iza glave, široka prsa bila su mu još šira od te kretnje. Sieni je to na trenutak zaokupilo pažnju.

Zatim je odvratila taj svoj pohlepni pogled i pogledala ga ponovno u oči. Opet je počela. „Andreas.“

Podignuo je obrvu.

„Mnogo toga je sada... drukčije. Dugujem ti veliki iznos novaca.“ Pocrvenjela je. „Nije mi bilo ugodno uzeti nakit i unovčiti ga, ali smatrala sam da je briga za Serenu mnogo važnija nego moja grižnja savjesti.“

Bilo joj je teško o tome govoriti dok se Andreas izležavao na krevetu poput nekog turskog paše.

„Ni sada se neću osjećati ugodnije ako mi ne dopustiš da se dogovorimo. Ne mogu. To nije u redu. Ne nakon svega što se dogodilo. Radije bih da ti vratim novac i pokušam se sama brinuti za Serenu nego da ti plaćaš.“

Andreas se uspravio u sjedeći položaj. „To nije opcija. Ne sada kada znam kakva je njezina situacija. Dopustit ćeš mi da platim, Siena.“

Siena je lomila prste. „Ali zar ne shvaćaš? Zauvijek ću imati obvezu prema tebi. Ne mogu tako. Moj otac bio je tiranin... posjedovao nas

je.“ Vidjela je opasan pogled na Andreasovu licu, pa je požurila reći: „Ne kažem da ste isti... ali ne mogu podnijeti da se vratim u takvu vrstu... obveze.“

Andreas je položio ruke na koljena. Još uvijek mu je uspijevalo izgledati zastrašujuće unatoč tome što je bio gol.

„Nije ti bio problem kada si otišla s bogatstvom u nakitu.“

Sienino lice se još više zažarilo. „Mislila sam da te nikada više neću vidjeti. Uzela sam ga samo zato što sam mislila da radim najbolju stvar - da cilj opravdava sredstvo.“ Odmahnula je glavom. „Bio si presretan što odlazim. A i nije da nisi ništa dobio zauzvrat.“

Oči su mu bljesnule, ali je nježno rekao: „To je istina. Ipak sam dobio dragocjenu DePierinu nevinost. Ali sada želim da mi se vratiš.“

„*Da mi se vratiš.*“ Siena je osjetila slabost. Pitanja su joj odjekivala u glavi: *Na koliko dugo? Zašto? Je li samo zbog seksa?*

Glas joj je odgovorio. *Naravno da je samo zbog seksa.*

„Ja...“ Siena je započela, ali Andreas ju je naglo prekinuo.

„Oboje znamo da te vrlo brzo mogu imati, da ležiš i stenješ - nemoj misliti da možeš samo tako otići od ovoga.“

Andreasa je zahvatio osjećaj panike kada je vidio kako je raširila oči. Nije imao ništa čime bi sada zadržao Sienu. Uistinu nije. Samo bi bijednik tražio da mu vrati novac za liječenje njezine sestre.

Tako tiho da ju je jedva čuo, Siena je rekla: „Ako ti se vratim, želim da stvari budu drukčije.“

Andreas je utihnuo. Izgledala je ozbiljno, od njezine ljepote i kose koja je padala na ramena, zastajao mu je dah.

„Želim pronaći posao - bolji posao ako je moguće - i početi ti otplaćivati.“ Andreas je otvorio usta, ali Siena je podignula ruku da ga zaustavi. „O tome nećemo pregovarati. Posjedujem neke vještine... Znam tipkati i pohranjivati dokumentaciju. Znala sam raditi kao tajnica za svog oca kada je njegov osobni tajnik bio na godišnjem, a znala sam ponekad raditi i u lokalnoj školi, pomagala sam asistentima u nastavi. Nadam se da će to nešto vrijediti. Isto tako, ne želim više nikakav nakit.“ Lagano je zadrhtala. „Ne želim više vidjeti neki komad nakita, dok sam živa.“

„Još nešto?“ Andreas ju je poticao, vidio je kako grize usnu i od silne želje osjetio je kako se opet uzbudio.

„Čim ova... kemija... što god da je... nestane, sve završava. Jer ona neće trajati zauvijek, zar ne? Ne može...“

U glasu joj se osjetio tračak očaja koji se Andreasu urezao u svijest. Ispružio je ruku.

„Još nismo završili... Dođi ovamo, Siena.“

Ona je i dalje tvrdoglavo stajala. „Slažeš li se? S onim što sam rekla?“

„Da.“ Andreas je zagundao, a od želje glas mu je zvučao grubo. „A sada dođi ovamo.“

Šest tjedana poslije

„Laku noć, Siena. Vidimo se u ponedjeljak. Ugodan vikend.“

Siena se nasmiješila. „Laku noć, Lucy. Nadam se da će tvoja djevojčica uskoro biti bolje.“

Lucy je otišla i vrata su se za njom zatvorila. Siena se ogledala oko sebe i protegnula. Sama je ostala u daktilografskom uredu. Sljedeći tjedan će primiti svoju prvu plaću, i bilo joj je gotovo neugodno koliko je bila uzbuđena zbog toga.

Ponekad nije mogla vjerovati koliko je sretna: Serena je bila na sigurnom, imala je najbolji liječnički tretman, a Siena je ispunila svoju životnu ambiciju da bude neovisna. Odnosno, bila je neovisna onoliko koliko je mogla biti uz dominantnog ljubavnika i alfa mužjaka koji je bio ogorčen na sve što bi je odvajalo od njega. Iako, kako je jednom istaknula, to nije uključivalo *njegov* posao.

Ustala je i otišla do vješalice da uzme kaput. Pogledala je kroz prozor. Osjetila je nalet uzbuđenja kada je ugledala poznati srebrni sportski automobil i Andreeasa kako stoji pokraj njega i razgovara na mobitelu.

Nije ga vidjela dva dana jer je bio poslovno u New Yorku.

Ovdje je radila već mjesec dana, ali on je inzistirao na tome da dođe po nju svaki dan ili da pošalje vozača po nju.

Jedno jutro u zoru gundao je u krevetu: „Želim da podeš sa mnom. *Zašto* inzistiraš na tome da radiš kada ne moraš?“

Siena je zakolutila očima. To je bila poznata rasprava, ali ona se držala svoga, nije htjela biti drska i reći mu da će jednog dana kada je prestane željeti, opet biti ovisna o sebi.

On je bio taj koji joj je strpljivo pomagao sastaviti životopis koji je prikrivao činjenicu da nije imala prave kvalifikacije. Sjedila mu je u

krilu u njegovoj radnoj sobi pred računalom.

„Kako god, nije važno“, rekao je. „Ionako ćeš ući u ured i oni će se toliko okretati za tobom da neće ni pogledati što piše u tvom životopisu...“

Siena ga je u šali udarila, uvijek se osjećala pomalo uzbuđeno u njegovoj prisutnosti. Sada je sve bilo drukčije. *On* je bio drukčiji. Ne baš otvoreniji - jedan dio uvijek bi zadržao za sebe - ali vidjela je i onu drugu njegovu stranu zbog koje je svakim danom bila sve zaljubljenija u njega. Bio je nježniji, nasmijavao ju je.

Katkada bi se sjetila kakav je bio one večeri kada su se upoznali u Parizu prije nego što im se srušio svijet. Odlučno bi potisnula tu bolnu spoznaju.

Kada je dobila posao, nakon dva kruga razgovora, Andreas ju je iznenadio, skuhavši tradicionalno grčko jelo za večeru i izvadiвши bocu šampanjca.

Siena je vidjela kako gleda u vrata njezine zgrade, jedva je prikrivao nestrpljivost, pa je brzo obukla kaput i uzela torbicu. Dok je silazila, razmišljala je o tome kako Andreas još uvijek nerado priča o svom životu. Nakon što je posljednji put spomenula njegovu obitelj i nakon što je zašutio, nije to više spominjala.

Na kraju krajeva, mislila je pomalo beznadno, čemu? Ionako neće trajno ostati u njegovu životu.

Kada je izišla, dah joj je zastao od pogleda njegovih tamnih očiju. Žene u prolazu su ga pogledavale. Zahvatio ju je snažan osjećaj posesivnosti. Iskonska reakcija žene na svog mužjaka.

Stavio je mobitel u džep i privukao je k sebi. Pritisnuo je svoje usne na njezine u poljupcu koji nije baš bio za javnost. Ali nije ju bilo briga. Dva dana su joj se činila kao dva mjeseca, privijala se uz njega i mrsila mu kosu.

Kada se odmaknuo, nasmijao se i rekao: „Nedostajao sam ti?“

Pocrvenjela je. Bila je tako ranjiva u njegovoj blizini. Odglumila je bezbrižan pogled i rekla: „Ne. Koliko te ono dugo nije bilo?“

Sieni se ponekad vrtjelo od lakoće koju su izgradili između sebe u nekoliko posljednjih tjedana. Bilo je to sasvim drukčije od onoga kako je bilo prije.

Andreas ju je mrko pogledao. „Platit ćeš za to. *Kasnije.*“

Otvorio je vrata automobila i pomogao joj da uđe. Gledala je zatim kako obilazi automobil s tom svojom moćnom, lavljom gracioznošću, i osjetila uzbuđenje.

Kada je ušao, sramežljivo mu je rekla: „Šef mi je došao danas i rekao da će me možda promaknuti - da ću raditi za nekoga kao njegova osobna tajnica sljedećeg mjeseca.“

Andreas ju je pogledao i stavio svoju veliku ruku na i njezinu nogu, pod njezinu suknju i lagano se uspinjao. „I ja ti mogu ponuditi promaknuće ako želiš - u svoj krevet.“

Zakolotala je očima i zaustavila Andreasovu ruku.

„Ja sam već u tvom krevetu. Znaš da neću odustati od svog posla...“

Andreas je vratio ruku na upravljač. „Bar te neće trebati preko vikenda. Moja si sljedećih četrdeset i osam sati, DePiero.“

Siena je primijetila da nisu skrenuli onamo gdje je on živio. Upitala ga je: „Kamo idemo?“

Andreas je izgledao pomalo smeteno.

Istog trenutka Siena je reagirala. „Andreas Xenakis, što si sada smislio?“

Uzdahnuo je. „Idemo u Atenu za vikend.“ Kao da je znao da će se pobuniti, podignuo je ruku: „Obećajem da ćeš biti u svom uredu u ponedjeljak do devet sati ujutro.“

„Ali nemam ništa sa sobom - moraš li ići na nekakvo događanje?“

Andreas je kimnuo. „Radi se o dobrotvornom balu. Rekao sam svojoj tajnici da ode u stan i spakira nešto odjeće i uzme tvoju putovnicu.“

U trenucima kakav je bio ovaj, uvijek je iznova bila zapanjena kakvu je moć imao.

Nisu mnogo izlazili posljednjih nekoliko tjedana. S nekom oštrinom u glasu Andreas je rekao: „Moja mlađa sestra je upravo rodila još jedno dijete. Obećao sam roditeljima da ćemo doći na ručak u nedjelju prije nego što se vratimo kući.“

Potisnula je uzbuđenje kada je rekao „*mi ćemo*“. „O?“ rekla je pažljivo, neutralnim glasom. „Zvuči lijepo.“

Izbjegavala je njegov pogled, nije htjela da se sjeti kako je reagirao kada ga je pitala za njegovu obitelj. Nije htjela da se sjeti bilo čega što je bilo *prije*.

Sljedeće večeri u plesnoj dvorani hotela u kojem su odsjeli, Andreas je gledao Sienu dok se probijala kroz mnoštvo vraćajući se iz toalete. Prožela su ga sjećanja. Nosila je crnu haljinu kao i one prve večeri kada su izišli - osim što sada njezino lice nije imalo masku bahatosti. Oko vrata imala je samo zlatnu ogrlicu s kavezom.

Sada mu je bilo jasno koliko je morala glumiti kada je bila s njim onaj tjedan. Morao je priznati sebi da je bilo mnogo znakova koji su je odavali, samo da ih je htio tada malo proučiti. Njezina averzija prema nakitu, njezin vidljivi otpor prema izlascima među pripadnike visokog društva. On je mislio da se radi o nelagodi zbog oca, ali sada je znao da je nešto dublje stajalo iza toga. *Njezina nevinost*. I fizička i stvarna.

Kad god bi pomislio na njezina oca, došlo bi mu da zadavi tog čovjeka. Niti od svojeg polubrata milijardera nije tražila pomoć.

Siena je prolazila decentno našminkana kao i uvijek, a ipak je zasjenila svaku ženu u prostoriji. Blistala je. Vidjela ga je u mnoštvu i nasmiješila mu se - tek malen, intimni osmijeh. Andreas joj ga je želio uzvratiti - osjećao je kako u njemu raste uzbuđenje, dublje od požude i želje - ali nešto ga je zaustavljalo. Neka bol u njemu bila je stalno prisutna.

Vidio je kako joj osmijeh lagano nestaje i blijedi. Spustila je pogled i Andreas se osjećao kao da je nešto izgubio. Netko mu je mahnuo i to mu je privuklo pozornost. Odahnuo je kada je ugledao poznato lice. Ovo mu je dobro došlo da odvrati misli od Siene.

Međutim, kada je stigla do njega, nije se mogao suzdržati da je ne zagri, uživajući u njezinoj blizini. *Njegova*. To mu se urezalo poput tetovaže.

Prikrivajući svoje snažne osjećaje, rekao je: „Što kažeš na to da upoznaš dizajnericu svoje ogrlice? Ona je supruga jednog mog prijatelja i nalaze se tamo, na drugoj strani.“

Siena je automatski rukom posegnula za zlatnom ogrlicom. Oči su joj se raširile i zabljesnule. „Ovdje? Angel Parnassus je ovdje? Itekako bi mi bilo *drago* da je upoznam.“

Dok ju je vodio kroz mnoštvo, njezina jednostavna sreća što će upoznati draguljarku, duboko ga se dojmila. Mnogo toga se promijenilo, ali bit je ostala ista. Siena će ostati s njim dok je on ne pusti... a taj dan će doći. *Uskoro*.

DESETO POGLAVLJE

Andreas je organizirao helikopter da ih u nedjelju preveze iz Atene na malu pistu u blizini grada njegovih roditelja. Siena nije mogla potisnuti nemir u sebi, a bila je itekako svjesna da je i Andreas napet.

Na pisti ih je dočekalo vozilo i krenuli su prema nečemu što je nalikovalo na planinu. Siena je znatiželjno upitala: „Koliko često ideš kući?“

Kao s nekom izdvojenošću je odgovorio: „Ne onoliko često koliko bi moja majka željela.“

Siena se nasmijala, ali on nije. Nije mogla razumjeti njegov otpor prema odlasku kući.

Da ona ima takvu veliku obitelj, nikada ne bi mogla bez njih...

Ugledala je slikoviti grad smješten na brežuljku. „Jesmo li stigli?“

„Da“, odgovorio je.

Kada su ušli u grad, Siena ga je razgledavala sa zanimanjem. Izgledao je vrlo lijepo - široke, čiste ulice, mnogo ljudi koji su hodali naokolo, razgledavajući štandove na tržnici i izloge dućana. Činili su joj se prijateljski raspoloženi i sretni. Mogla je vidjeti mnogo građevinskih radova i instinkt joj je govorio da je Andreas u to uključen, unatoč njegovu otporu da dođe kući.

Vozili su se kroz vijugave ulice sve dok nisu stigli do prelijepog trga sa srednjovjekovnom crkvom i vrlo starim drvećem.

Andreas se zaustavio i Siena je odvezala pojas. Rekla je: „Ovo je prelijepo.“

„Kada je vedar dan, vidi se sve do Atene.“

„Mogu misliti.“ Upijala je prekrasan pogled.

Andreas je izišao, a ona ga je slijedila. Iza ugla pojavila se cijela skupina djece koja su vrištala. U sljedećem trenutku već su se penjali po Andreasu, i srce joj se stisnulo kada ga je vidjela kako podiže jedno malo dijete u zrak sa širokim osmijehom na licu.

Nije znala razlog zašto nije volio dolaziti kući, ali je bilo sigurno da voli svoju obitelj.

Spustio je dijete i ostala djeca su nestala kako su i stigla. Ispružio je ruku da uzme njezinu i kiselo se nasmijao. „Neki od mojih nećakinja i nećaka. Sigurno su čuli helikopter.“

Siena ga je uhvatila za ruku. Slijedila ga je, bila je odjevena u traperice i mekanu, svilenu, ružičastu majicu i svijetlosivu vestu. Zbog cipela ravnih potplata osjećala se još nižom pokraj Andreasa, krhkom, a to joj se nije sviđalo.

Dok su se približavali skromnoj kamenoj kući, s cvijećem oko prozora i vrata, čula se vriska i smijeh iz unutrašnjosti i bebin plač. Nesvjesno mu je stisnula ruku, zbog čega ju je pogledao.

„Jesi dobro?“

Nasmijala se. „Da. Dobro sam.“ Ali nije bila. Jer je odjednom shvatila da će se, ako njegova obitelj bude tako idilična kako se bojala da jest, pred njim razotkriti.

Ali bilo je prekasno za uzmak. Niska, punašna, sjedokosa žena živahno je izišla van i privukla Andreasa da mu glasno izljubi obraze. Kada se uspravio, suze su joj bile u očima i govorila je: „Moj dečko... moj dečko...“

Zatim je Andreas povukao Sienu prema naprijed i predstavio je na grčkome koji je ona vrlo malo razumjela. Njegova majka ju je pogledala i zatim je iznenađujuće čvrsto uhvatila za ruke. Kimnula je glavom, kao da je Siena prošla njezin test, a zatim ju je privukla u naručje, ljubeći je glasno.

Siena se osjećala sramežljivo i jako je pocrvenjela jer nije bila navikla da je neka nepoznata osoba toliko dodiruje. Ali Andreasova majka ju je držala za ruku i vrlo jednostavno je odvela u ljupku, svijetlu kuću.

Tamo je zatekla mnogo ljudi i pokušavala je zapamtiti imena svih Andreasovih sestara: Arachne, koja je upravo rodila bebu koja je mirno spavala u kutu; Martha, Eleni, Phebe i lanthe. Sve su bile tamnopute i jako lijepe, s blještavim očima i širokim osmijesima.

Andreas ju je poveo da upozna njegova oca koji je bio dosta pogrbljen zbog artritisa, ali moglo se lako uočiti od koga je Andreas naslijedio visinu i izgled. Djelovao je ponosno, a lice mu je bilo obilježeno strogim crtama njegovih predaka.

Ručak je protekao pomalo kaotično, djeca su stalno ulazila i izlazila i svatko je nadglasavao svakoga. Ali ljubav i privrženost bile su

opipljive. Jedan nećak se s povjerenjem sklopčao Andreasu u krilu, i Siena je mogla vidjeti kako se lako ophodi s djecom.

A zatim se sjetila njegovih okrutnih riječi kada ga je upitala želi li djecu.

Kada joj je Arachne, njegova najmlađa sestra, prišla nakon ručka, s novorođenom bebom, Siena se ukočila. To je u njoj probudilo njezine najdublje čežnje i strahove. Kako će ikada postati majkom kada nije znala kako je to *imati* majku?

Ali Arachne nije htjela prihvatiti ne kao odgovor i stavila je djetesce u Sienine ruke, pokazujući joj kako da je drži.

Andreas je vidio izraz nesigurnosti na Sieninu licu kada joj je Arachne prišla s djetetom. Ustao je, činilo mu se da odbija njegovu obitelj, ali majka ga je zaustavila.

„Čekaj. Pusti je“, rekla je.

I u tom trenutku vidio je kako joj izraz nesigurnosti zamjenjuje osjećaj snažnog strahopoštovanja i divljenja. Shvatio je da to nije bio izraz nesigurnosti nego panike. Sjetio se vlastite napetosti kad je prvi put držao djetesce. Shvatio je da Siena nikada prije nije držala dijete.

Krenuo je prema njoj i sjeo pokraj nje.

Ona ga je pogledala i nasmiješila se plašljivo: „Tako je savršena i mala. Bojim se da je ne povrijedim.“

„Nećeš“, rekao je Andreas stisnuta grla. Dok je promatrao Sienu kako drži djetesce u naručju, kako se malena, bucmasta ruka ovila oko njezina malog prsta, kako joj kosa pada preko obraza - u njemu su se javili osjećaji koje nije mogao razumjeti. Nije to bila tuga za najboljim prijateljem. Ovo je bilo nešto novo. Još krhkije. Nježno. *Opasno.*

Kada je dijete zacviljelo, Siena se zabrinula i šapnula: „Što sam učinila?“

Andreas je ovo iskoristio kako bi potisnuo uznemirujuću scenu. Nježno je uzeo nećakinju i stavio je na rame, tapšao ju je kao da to uvijek čini.

„Ništa“, rekao je. „Samo je vjerojatno opet gladna.“

Njegova sestra je došla i uzela mu djetesce iz naručja. Promatrao je Sienu kako čeznutljivo gleda za njegovom sestrom i djetetom. To ga je natjeralo da ustane i uhvati je za ruku. Pogledala ga je.

„Trebali bismo krenuti ako želimo stići u Atenu i poletjeti večeras.“

U tom trenutku došla je Andreasova majka. Nešto je govorila, ali prebrzo da bi je Siena išta mogla razumjeti. Kada je završila, Siena je upitala: „Što je rekla?“

S izrazom lica koji nije mogla pročitati, odgovorio je: „Pitala je hoćemo li prespavati...“ Na tren je osjetila besmisleno uzbuđenje, ali zatim ju je Andreas podsjetio: „Moraš se vratiti na posao ujutro.“

Lecnula se. *Posao.* „Ah, da.“

Oči su mu sijevnule. „Ne želiš to propustiti, zar ne?“

Osjetila je izazov u njegovu glasu. On bi još ostao kada ona ne bi inzistirala na svom poslu. Izvukla je ruku i odgovorila: „Ne, ne želim.“ Iako bi i njoj bilo drago da može još ostati, ali to nije htjela priznati.

Andreasova obitelj ih je lijepo ispratila. Andreas je podnio sve te silne poljupce i zagrljaje svojih sestara, nećakinja i nećaka. Zatim je došla njegova majka i opet privukla Sienu u čvrst zagrljaj. Kada se odmaknula, zatakнула joj je iza uha pramen kose, bila je to ona bezbrižna, ali iskrena i jednostavna majčinska gesta.

Pogledala je Sienu ljubaznim, tamnim očima i Siena je osjećala kao da može vidjeti sve njezine najdublje želje i boli. Sienu su zahvatili snažni osjećaji, došlo joj je da zaplače, da zarije glavu u prsa te žene, da potraži utjehu o kojoj je samo sanjala da postoji.

Ali Andreas je već bio pokraj njih i trenutak se rasplinuo. Uskoro su opet bili u džipu, pa onda u helikopteru i u trenutku kada su došli do zrakoplova, Sieni se činilo kao da je svladala svoje osjećaje.

„I, što kažeš?“

Okrenula se da ga pogleda. Sjedio je na drugoj strani maloga privatnog zrakoplova.

Kako da mu objasni da je njegova obitelj sve ono o čemu je sanjala? Sva ljubav i privrženost na jednome mjestu...

„Jako su mi se svidjeli.“

„A ipak“, rekao je Andreas, „to nije baš tvoj teren, zar ne? Pomalo seljačka sredina jednog gradića i velika, kaotična obitelj.“

Na trenutak je imala potrebu da se zaštiti, osjetila je koliko je ranjiva. Nakon svega što je znao o njoj, nije mogla vjerovati da je još uvijek svrstava u neke stereotipe.

Činilo se kao da se nije mnogo toga promijenilo, usprkos zadnjim tjednima. Htjela ga je izgrditi, upitati ga zašto nije želio ići kući, ali osjećala se previše krhko. Očito je i dalje morala igrati svoju ulogu.

Okrenula je glavu i pogledala kroz prozor, potiskujući suze i osjećajući se glupo.

Andreas je primijetio kako je Siena uznemirena. Pogriješio je što ju je vodio svojoj obitelji. Trebao je sam otići. Tako ga ne bi vidjela u drukčijem svjetlu od onog uobičajenog, mučeničkog. Možda ni on ne bi vidio svog oca s jednom od unučica kako mu sjedi na koljenu, a on joj priča priču. Ne bi se morao prvi put u svom životu zapitati kakvo bi bilo njegovo djetinjstvo da otac nije ostao i pružio podršku svojoj ženi i djeci.

Bilo je mnogo bračnih parova u njihovu gradiću koji su živjeli razdvojeno jer su muškarci morali ostavljati obitelji i ići raditi u Atenu. Njegov je otac odlučio ostati, i zbog toga su svi vrlo sigurno i sretno odrastali.

Andreas je morao priznati da ih je Siena osvojila svojim prirodnim šarmom i shvatio je koliko je ona istinski topla osoba. Pogledao ju je. Kosa joj je padala na ramena i na obline njezinih grudi. Odvratio je zatim pogled kako ona ne bi vidjela njegovu borbu s osjećajima.

Naravno da joj se *svidjela* njegova obitelj, ali ona nikada neće biti neraskidivo povezana s njima.

Andreas se sjetio scene kad je Siena njihala u naručju njegovu nećakinju. Pomislio je kako će se jednog dana morati oženiti i imati svoju djecu. Prvi put ta činjenica nije izazvala otpor u njemu.

Ali to neće biti Siena DePiero. Nikada ona.

Te večeri u krevetu Siena i Andreas bili su zajedno na način koji je Siena jedino mogla oplakivati. Strast među njima bila je nepobitna. Dobro je skrivala činjenicu da je svega ostalog bilo malo. Voljela bi da je mogla biti snažnija, ali osjećala je kao da vrijeme curi, pa je čvrsto nogama obujmila Andreasa tjerajući ga da nastavi, tako da je vrhunac bio prekrasan.

Kada ju je kasnije ljubio, a ona ležala omamljeno u polusnu, bilo joj je žao što mu nije rekla pravu istinu o njegovoj obitelji.

Okrenula se na leđa i stala gledati njegovo lice. Otvorio je snene oči i ona strast se ponovno pojavila među njima. Već. Siena ju je hrabro zanemarila i stavila svoju ruku na njegovu kada joj je počeo istraživati po truhu.

„Ne... Htjela sam ti nešto reći...”

Osjetila je kako mu napetost preplavljuje tijelo. Maknuo je ruku s nje.

Duboko je udahнула. „Prije, kad si rekao da tvoj rodni grad i tvoja obitelj nisu baš moj teren, složila sam se s tobom... E pa, nisam trebala. Jer to nije istina. To jest moj teren i više nego što možeš zamisliti, Andreas. To je problem. Cijeli život sam sanjala o obitelji kao što je tvoja. Čeznula sam za tim da saznam kako bi bilo odrastati okružen s puno ljubavi i privrženosti...“

Nije mogla vidjeti izraz njegova lica na prigušenom svjetlu, ali je mogla zamisliti da joj se ne bi svidio.

„Kada me tvoja majka zagrlila... stvarno me zagrlila. Nikad prije to nisam osjetila, i bilo je predivno. Drago mi je da si me poveo. Bila mi je čast upoznati ih.“

Nastupio je dugi trenutak šutnje, a zatim je Andreas rekao: „Trebala bi spavati. Moraš rano ustati.“

Kada se ujednačilo Sienino disanje i kad je bio siguran da je zaspala, Andreas je pažljivo izvukao svoje ruke koje su bile oko nje. Dok je to činio, shvatio je da otkako se vratila, niti jednu noć nisu spavali odvojeno. Ustao je iz kreveta, obukao široku trenirku i izišao iz sobe.

Otišao je u salon i proveo dugo vremena gledajući kroz prozor. Sve dok nije vidio kako se nazire svitanje. Ono što je spoznao, bilo je toliko jako u njemu da se više nije mogao boriti protiv toga.

Zatim je otišao u radnu sobu, otvorio sef i izvadio malu kutiju. Sjeo je, otvorio je i gledao u nju dugo vremena. Prvi put otkako je ponovno sreo Sienu, tupa bol želje i osjećaja koju je ona potaknula u njemu, rasplinula se.

Na kraju je otvorio ladicu, stavio kutiju u nju i ispunio ga je osjećaj odlučnosti. To je bio isti onaj osjećaj koji je imao kada je prvi put ugledao Sienu nakon pet godina, osim što je ovaj put odlučnost nastupila s mnogo straha, a ne s osjećajem trijumfa.

Morao je priznati, nažalost, da je mnogo toga osjećao u ovih nekoliko burnih mjeseci, a trijumf je bio prolazan.

Tjedan dana poslije

Bio je petak navečer i Siena je odlazila s posla. Andreasov vozač ju je čekao ispred ureda i ušla je u stražnji dio automobila. Andreas ju je nazvao nešto ranije kako bi joj rekao da ga je nešto zadržalo u

Parizu. Pitao ju je bi li se sastala s njim u Parizu ako on organizira prijevoz. Siena se složila.

I tako su je sada vozili do njegovog privatnog zrakoplova kojim će otići u Pariz.

Obuzeo ju je osjećaj strepnje. Nije bila sigurna kako će to izgledati s Andreasom u Parizu sada... Bio je vrlo čudnog raspoloženja cijeli tjedan. Riječi su mu bile jednosložne i zurio je u nju kada bi ga pogledala. To ju je činilo nervoznom i imala je loš predosjećaj da Andreas nije baš završio s njezinim mučenjem. Možda će prekinuti njihovu vezu u Parizu gdje je sve i započelo?

A opet, neku večer ju je iznenadio kada je iznenada upitao zašto joj se toliko sviđa ogrlica s kavezom. Odgovorila je promuklo da je za nju ona simbol slobode. Andreas to više nije spominjao.

Noću, kada bi vodili ljubav, mogla je osjetiti dodatnu žurbu. Svaki put osjećala se sve ranjivijom. Sinoć je zaprepašteno shvatila da su joj gotovo potekle suze, pa se brzo dignula i odjurila u kupaonicu kako Andreas ne bi nešto primijetio...

Siena je znala da neće još dugo moći ovako. Biti s Andreasom uništavalo ju je. Možda je Pariz mjesto gdje bi *ona* trebala ovo prekinuti zauvijek, ako on neće?

Kada je stigla u Pariz, srce joj je bilo teško, a vrijeme slično njezinom raspoloženju: sivo i olujno. Hotel je bio krcat gostima i kada je vidjela majke koje kao da maltretiraju svoje tinejdžerice koje su pak izgledale razmaženo, shvatila je da se radi o vikendu kada se održava debitantski bal.

Andreas, pomislila je divlje u sebi, nikako nije mogao biti tako okrutan...

A onda ga je ugledala, hodao je prema njoj i sve je u njezinom svijetu nestalo osim njega. Poljubio ju je, ali bez prave volje i s grimasom je pogledao mlade debitantice i njihovu pratnju stilista i vizažista.

„Zaboravio sam da je bal ovaj vikend...“

Preplavilo ju je olakšanje.

Andreas je sada govorio: „Rezervirao sam stol za večeru. Krećemo za sat vremena.“

Moram završiti nekoliko stvari, pa ćemo se naći u sobi.“

Siena je otišla gore i pokušala se smiriti od uzbuđenja kad je vidjela debitantice i što je bila ponovno ovdje. *Još uvijek* Andreasova ljubavnica. Natjerala se da si priušti opuštajuću kupku, bila je umorna nakon radnog tjedna u uredu, ali još uvijek ushićena što radi.

Andreas je stigao u crnom odijelu raskopčane košulje, a ona je odjenula trapez-haljinu od zlatnog brokata.

Zabrinuta izraza Andreas ju je uhvatio za ruku i poveo prema dizalu, dolje prema predvorju, a zatim do automobila. Bio je tako tih da je Siena nervozno rekla: „Dajem novčić za tvoje misli.“

Okrenuo se i bezizražajno je pogledao na trenutak, kao da je milijun milja daleko, a zatim se usredotočio i istisnuo osmijeh. „Ništa važno.“

Sienin osjećaj zle slutnje još je bio veći.

Vozili su ih u novi restoran na vrhu zgrade poznate umjetničke galerije s prekrasnim pogledom na Pariz. Eiffelov toranj bio je tako blizu da joj se činilo kao da ga može dotaknuti. Završavali su s jelom uz najbezazlenije razgovore. Dotaknuli su mnogo toga, a zapravo ništa. Kao da su se jedva poznavali.

Stigao je račun i iznenada se u Sieni javio osjećaj gubitka... Uхватila ju je panika, ali Andreas je već ustao i krenuli su... Obujmila mu je ruku i pomislila da, ako on ništa ne kaže, neće ni ona.

Andreas nije razgovarao u automobilu na putu natrag - ponovno - i Siena je također šutjela, nije znala što reći u ovoj čudnoj i teškoj tišini. Kada su stigli u hotel, jedan od dežurnih upravitelja dojurio je do Andreasa sa zabrinutim pogledom.

Nakon kratkog razgovora, okrenuo se prema Sieni: „Jedan od gostiju na balu imao je srčani udar. Moram se uvjeriti da je sve u redu.“

Siena je stavila ruku na njegovu. „Poći ću s tobom ako želiš?“

Andreas ju je pogledao, a oči su mu neobjašnjivo plamtjele. Ali onda je rekao: „Ne, ti idi u krevet. Vidjet ćemo se ujutro.“

Siena ga je gledala kako odlazi, onako visok i ponosan, gospodar područja s kojeg ga je *ona* jednom izbacila. I opet je osjetila uzaludnost situacije. To će uvijek stajati među njima. Nesavladivo.

Nakon što je otišla u krevet, pokušala je dugo ostate budnom, u slučaju da se Andreas vrati, ali san ju je svladao. Kad se probudila, osjećala se smućeno, činilo se kao da je vani još mrak.

Andreas je govorio: „Siena... trebaš ustati... Pripremio sam odjeću za tebe.“

Ustala je, a Andreas je rekao: „Čekat ću te vani.“

Bio je odjeven u traperice i laganu vestu. Vidjela je hrpicu odjeće na rubu kreveta - traperice i sličnu vestu za nju, i jaknu. Izišao je iz sobe.

Osjećala se omamljeno i zbunjeno, pitala se sanja li. Brzo se odjenula. Pogledala je van i vidjela da će uskoro svanuti. Gdje je Andreas bio cijelu noć?

Vežala je kosu i ušla u salon. Andreas se okrenuo kad je ušla. I onako pospanoj oduzimao joj je dah.

„Gdje si bio?“ upitala je promuklo.

„Nigdje važno. Zadržali su me gosti. Želim te nekamo odvesti...“

Prišao joj je i uzeo za ruku. Njegov izraz lica bio je prožet osjećajima koje ona nije mogla otkriti, pa je samo rekla: „U redu.“

Kad su bili u dizalu i vozili se dolje, Andreas je gledao ravno pred sebe i nije ništa govorio. Siena je pokušala zaustaviti misli da ne izmišlja sve vrste crnih scenarija. Tek se probudila i dok su izlazili u tiho i mirno predvorje, imala je bolan osjećaj da proživljava već doživljeno. Sjetila se jedne druge zore, prije pet godina.

Kad je zašla za ugao hotela, taj se osjećaj još pojačao, a zatim je ugledala velik, sjajni motor. Trepnula je. Možda *jest* sanjala.

Andreas joj je pustio ruku i izvadio kacigu. Kada ju je stavljao na njezinu glavu, znala je da ovo nije san. Nije mogla otkriti izraz Andreasovog lica. Bilo je bezizražajno. Zatim je stavio sebi kacigu i podignuo nogu da opkorači motor.

Pokazao joj je gdje će staviti nogu, opkoračila je motor, sjela na sjedalo iza njega i naslonila se na njegova leđa.

Pokrenuo je motor, buka je narušila jutarnji mir. Andreas joj je povukao ruke da ih stavi oko svojeg struka. Krenuli su.

Sieni je to bilo prvi put da se vozi motorom i instinktivno je čvrsto stisnula ruke oko njegova struka. Bilo je uzbudljivo - vjetar je šibao pokraj njih, bojala se kad bi se motor opasno nagnuo u zavoju.

Kada bi se zaustavili na semaforu, okrenuo bi glavu i nadglasao buku: „U redu?“ Siena je kimnula, a zatim viknula: „Da!“

Činilo joj se kao da je njih dvoje nekako izdvojeno, kao da su sami na svijetu dok su se na nebu počele nazirati ružičaste zrake prvog

svitanja. Samo je nekoliko automobila prošlo pokraj njih.

Gledala je zatvorene dućane i barove koji su samo nekoliko sati prije bili puni ljudi. U daljini je ugledala Eiffelov toranj, bio je siv i postojan u svitanje, bez onog blještavila koje je imao noću. Sieni se ovakav više sviđao.

Jurili su kroz ulice i Siena je primijetila da se voze uzbrdo. A zatim je u daljini ugledala bijeli oblik crkve Sacre Coeur. Nakon niza vijugavih, sve užih ulica, sve su joj se više približavali, dok se Andreas nije zaustavio ispod nekog drveta.

Sišao je s motora i skinuo kacigu, još uvijek zagonetna izraza lica. I Siena je skinula kacigu te upitala: „Zašto smo došli ovamo?“ Andreas joj je uzeo kacigu i rekao: „Još ne. Za nekoliko minuta.“

Spremio je kacige i stavio ključeve u džep. Pružio je ruku. Siena je stavila svoju u njegovu i pustila ga da je vodi po stazi kroz mali park sve dok se glasovita crkva nije pojavila ispred njih, dostojanstvena, izazivajući strahopoštovanje.

Već su gotovo stigli do vrha, a Andreas ju je i dalje vodio sve dok nisu došli na nekoliko koraka od glavnog ulaza. Siena se okrenula i ugledala cijeli Pariz pod nogama, njegova ljepota joj je oduzela dah. Još nikada nije na ovakav način doživjela ovaj prizor, u svitanje, bez hordi turista, u velu magle, što je samo pridonosilo tome da sve izgleda kao u snu.

U blizini je bio još jedan par. Žena je nosila jaknu svog dečka preko duge haljine i stajali su zagrljeni, nagnuti nad ogradom na strmini brežuljka. Bili su previše zaokupljeni sobom tako da nisu ni primijetili Sienu i Andreeasa.

„Hajdemo sjesti.“

Pogledala ga je i vidjela da pokazuje stube. Promrmljao je nešto što nije razmjela i zatim rekao: „Previše je hladno.“ Kamen *jest* bio prehladan, ali Siena ga ne bi nizašto mijenjala.

„Ne, u redu je... Andreas, zašto smo ovdje?“

Prvi put je primijetila da izbjegava njezin pogled, pa ga je pažljivije promotrila. Srce joj je poskočilo. Činio se nervoznim. Duboko je uzdahnuo, a zatim se okrenuo prema njoj. Njegov izmučen izraz lica gotovo joj je oduzeo dah. Zatim joj je uzeo ruke u svoje. Još nikada ga nije vidjela da toliko oklijeva i srce joj je brže zakucalo.

„Onoga jutra... jutra nakon... kada si izišla iz hotela i kada sam sjeo na motor i otišao... ovamo sam došao. Došao sam točno na ovo mjesto i sjedio na ovim stubama. Promatrao sam ovaj prizor i proklinjao te.“ Čvrsto joj je stisnuo ruke kako bi je umirio, a zatim nastavio.

„Ali najviše sam proklinjao samoga sebe zato što sam bio tako glup... Znaš, mislio sam da sam *ja* budala što sam dopustio da me zavedeš. Mislio sam da si poput ostalih debitantica. Iskusna, razmažena i da ti je bilo dosadno.“

Javila joj se poznata bol. Htjela je nešto reći: „Andreas...“

Odmahnuo je glavom. „Ne. Pusti me da nastavim. Od trenutka kada sam te ugledao u onoj dvorani, želio sam te. Kada sam dobio priliku biti nasamo s tobom, iskoristio sam je. I bila si sve ono što nisam očekivao. Bila si slatka i smiješna, tako seksi i nevina.“

Usne su mu se iskrivile. „A ipak, mislio sam da si sve ono izmislila kada si stajala pokraj oca i optužila me. Kada su me njegovi ljudi izveli van, osjećao sam kao da zaslužujem da me prebiju jer sam bio tako nasamaren... Kada su me pozvali u šefov ured, okomio sam se na tebe - na tebe sam istresao svu svoju bol. Vidiš, bio sam dovoljno arogantan da vjerujem kako me nijedna žena ne može očarati. Nisam mislio da ću tako lako izgubiti glavu. Zavjetovao sam se da ću otići iz svog rodnog mjesta i napraviti nešto od sebe. Nisam htio da me zarobi ljubav prema domu kako se to dogodilo mojem ocu, i potratim svoj život... i nisam se htio zaljubiti u neku djevojku, pa da onda otkrijem da me ne voli, kako se dogodilo mojem prijatelju s tako tragičnim završetkom. A ipak, trenutak nakon što sam te ugledao, preokrenula si u meni sve naglavce, a da nisam bio ni svjestan toga.“

Siena nije bila sigurna diše li uopće. Njegove oči su gorjele kao dva tamna safira.

„Nakon onoga što se dogodilo, mislio sam da si bogata, hladna kuja. Ali nisam mogao prestati misliti na tebe. Htio sam otići iz svog svijeta i postati dio tvog svijeta. Htio sam jednoga dana stati pred tebe i pokazati ti da nisam bio baš ništa. Dokazati ti da sam poželjan. Ti si čula onaj razgovor s mojim šefom, zar ne?“

Siena je polako kimnula glavom i šapnula: „Krenula sam te potražiti. Htjela sam se ispričati, objasniti ti.“

Usne su mu se stisnule. „Vjerojatno ti ne bih vjerovao - kao što ti nisam dao šansu da nešto kažeš sljedećeg jutra.“

Stisnula je šake u njegovim rukama. Njezin glas je bio pun boli. „Morao si *napustiti* Europu. *Ja* sam ti to učinila.“

Andreas joj je jednom rukom zataknuo pramen kose iza uha. Nasmiješio se. „Da, i to je najvjerojatnije bilo najbolje što mi se moglo dogoditi. Došao sam u Ameriku sav nabrijan, pun ambicije, ljutnje i energije. Ruben me primijetio... a ostatak je povijest. Da se ona noć nije dogodila i da sam ostao ovdje, možda bih eventualno sada bio upravitelj tog hotela. Sigurno ga ne bih *posjedovao*... Nisam siguran da bih ikada otkrio kakav potencijal imam da nisam otišao u inozemstvo.“

Siena je naglo rekla: „Ali bio bi uspio, bez obzira na sve.“

Andreas ju je uhvatio za bradu i ozbiljno rekao: „Bi li ti bilo svejedno da sam upravitelj tamo nekog manjeg hotela?“

Kimnula je glavom i rekla iskreno: „Bilo bi mi svejedno.“

Ponovno joj je uzeo ruku. Činilo se kao da pati. „Postoji još nešto što sam ti već odavno trebao reći... kada si me pitala želim li imati djecu...“

Siena se sjetila što joj je rekao one noći, no nije se htjela toga sjećati.

„Ne. Neoprostivo je okrutno ono što sam ti rekao. Dirnula si me u živac i ja sam se istresao na tebe. Žao mi je. Nisi to zaslužila. Ti nisi netko s kim bi se trebalo poigravati. Svako dijete bilo bi sretno da ima tebe za majku, Siena.“

Siena je osjetila da joj naviru suze i brzo je trepnula. Njegova isprika bila je toliko duboka da nije mogla ništa reći, pa je samo kimnula. Andreas je ubrzano disao i posegnuo u svoj džep. Zatim se spustio na jedno koljeno pred nju, a cijeli Pariz, okupan svjetlom svitanja, prostirao se iza njega.

Širom je otvorila oči kada je vidjela kako drži malu, crnu, baršunastu kutiju. Ruke su mu drhtale.

Pogledao ju je i priznao: „Ne mogu vjerovati da ovo činim... Uvijek sam to povezivao s prestankom ambicije i uspjeha. Užasavao sam se toga da ne završim opet u svom rodnom gradu, bez ičega. Mislio sam kako je moj otac žrtvovao previše toga jer nije prihvatio

stipendiju za fakultet budući da je majka zatrudnjela, pa ju je zatim oženio i imao s njom dijete za djetetom. Bio je zarobljen.“

„Ali tvoji roditelji...“ rekla je Siena blago, još uvijek je bila dirnuta njegovom isprikom, pokušavala se sabrati dok je mislila na kutijicu. „Oni su stvorili nešto predivno. A da nisi imao tako sigurnu bazu, možda nikada ne bi vjerovao da bi *mogao* pobjeći.“

Andreas se zajedljivo nasmijao. „Znam to... *sada*.“ Njegov osmijeh je lagano blijedio.

„Kada si mi priznala kako si se osjećala kad si upoznala moju obitelj... moju majku... znao sam da se moram prestati boriti protiv toga. Da te moram prestati stavljati u kategoriju s kojom sam lakše izlazio na kraj... Pokušao sam te natjerati da kažeš kako ti nije bilo lijepo, ali samo zbog toga da pomognem svojoj vlastitoj želji da izbjegnem takav osjećaj. Zapravo, to što sam otišao s tobom kući... pomoglo mi je da otjeram sve te demone. Osjetio sam samo ljubav i privrženost. Sigurnost. Prvi put sam osjetio da bih mogao biti dio toga.“

Još uvijek je klečao na jednom koljenu. Otvorio je kutiju i Siena je ugledala predivan, starinski prsten koji je u sredini imao veliki, okrugli dijamant okružen malim safirima. Bio je to bogato ukrašen prsten, a opet jednostavan - Siena je pretpostavila da je jako star.

Andreas je tihim glasom nastavio: „Znam da si rekla kako nikada više ne želiš nikakav komad nakita, ali ovo je bio zaručnički prsten moje bake. Moja majka mi ga je dala za moju buduću ženu kada sam imao osamnaest godina i kada sam prvi put krenuo na posao u Atenu. Bio sam ogorčen mogućnošću da bih se trebao oženiti. Mrzio sam ga i sve što je predstavljao. Zavjetovao sam se da ga nikada neću dati nijednoj ženi. Stoga je venuo po mnogim sefovima svih ovih godina - sve do ovog tjedna kada sam ga izvadio i dao ga očistiti. Jer sam napokon sreo ženu kojoj ga mogu dati.“

Siena se osjećala kao da je lagano omamljena. Andreas je izvadio prsten iz kutije i uzeo joj ruku. Osjećala je kako drhti - ili je možda ona bila ta koja je drhtala.

„Siena DePiero... hoćeš li mi učiniti čast i postati moja žena? Jer si u mojim mislima, u mojem srcu i mojoj duši, i bila si svih ovih pet godina - otkako sam te prvi put vidio. Prvo sam bio fasciniran tobom, zatim si mi postala opsesijom, a sada... Volim te. Pomisao da si na

ovom svijetu, a ne sa mnom, užasava me više nego išta drugo. Tako da, molim te... hoćeš li se udati za mene?"

Siena je zaustila da nešto kaže, ali je izišao samo jecaj. Pogled joj se zamaglio od suza.

„Ja...“ Stavila je ruku na usta, pokušavala je obuzdati svoje osjećaje.

Andreasovo je lice probljedjelo od oštrog, iznenadne boli. Mislio je da će reći *ne*. Siena je svojim drhtavim rukama obujmila njegovo lice i pogledala ga.

„Da... Andreas Xenakis... Udat ću se za tebe.“ Drhtavo je uzdahnula. „Volim te toliko da ne želim niti živjeti bez tebe.“

To je bilo sve što je uspjela reći prije nego što je počela glasno jecati. Rukom ju je gladio, pokušavajući je smiriti. Smiješio joj se kao što odavno nije, bez sjena prošlosti među njima.

Bila je to samo ljubav.

Uzeo joj je ruku i stavio prsten na njezin prst. Savršeno joj je pristajao. Gledala ga je u šoku i nevjerici. Disala je isprekidano. „Onog jutra... kada si otišao na motoru... htjela sam otići s tobom.“

Andreas se nasmiješio i pogladio je po licu. „Želio sam te povesti, čak i kad sam te proklinjao.“

„Volela bih da jesi“, šapnula je, ganuta zbog potraćenih godina.

„Tvoja sestra“, podsjetio ju je Andreas.

Siena se također nasmiješila, ali pomalo tužno. „Da... moja sestra.“

Obujmio joj je lice rukama. „Serena ima svu skrb i bit će u redu, obećajem ti. Ovo ovdje i sada je *naše*. Ovdje ćemo početi... i nastaviti.“

Siena ga je pogledala, osmijeh joj se prelio licem, radost je zamijenila osjećaj žaljenja.

„Da, ljubavi moja.“

A onda, nakon što ju je strastveno poljubio, obujmio ju je rukama i zajedno su promatrali kako najljepši grad na svijetu ulazi u još jedan novi dan.

EPILOG

Dvije i pol godine kasnije Siena je stajala u sjeni stabla na trgu u blizini Andreasove rodne kuće. Održavala se fiesta: na trgu su bili postavljeni drveni stolovi s hranom i pićem, a Andreasova proširena obitelj vrzmala se naokolo, djeca su trčkarala ljudima između nogu što je izazivalo vrisku i smijeh. Posvuda je cvalo cvijeće. Siena je promatrala svoju sestru Serenu koja je sjedila za jednim od stolova. I baš tada je naišla Andreasova majka, sagnula se i srdačno je poljubila u glavu.

Kada su Serenu otpustili iz klinike, doveli su je ovamo i počela je živjeti kod Andreasovih roditelja. Bezuvjetna, majčinska ljubav koju je Andreasova majka svima obilno pružala, učinila je više za Serenu nego bilo kakav lijek ili terapija.

Upravo su joj kupili stan u Ateni i trebala je početi raditi. Svakim danom postajala je sve snažnija i bilo joj je sve bolje među ljudima koji su je voljeli.

Čim je Sereni bilo bolje, Andreas je organizirao njihov susret s polubratom Roccom.

Bilo je vrlo potresno. Roccu je bilo žao što je bio tako grub kada je prvi put sreo Sienu. Ali sada su imale polubrata, nećakinju i nećaka, a Gracie, njegova supruga, postala je Sienina najbolja prijateljica. Jedini razlog zašto danas nisu svi bili ovdje, bilo je vjenčanje Gracieinog brata u Londonu.

Sienine oči nisu dugo morale tražiti središte njezina svijeta: njezin muž i njihov osamnaestomjesečni sin, Spiro, njihove dvije tamne glave bile su jedna uz drugu.

Vidjela je kako se Andreas osvrće oko sebe, tražio ju je. Poznavala je taj posesivni i nestrpljiv pogled tako dobro, od njega su je prolazili trnci u trbuhu gdje se sada usidrio jedan novi život.

Stavila je ondje ruku, veselila se trenutku kada će Andreasu to priopćiti. On ju je pronašao i nasmiješio se. Siena je puna prekrasnih osjećaja krenula u nježni zagrljaj svoje obitelji.

KRAJ

O AUTORICI

Abby Green je nakon što je diplomirala socijalnu antropologiju radila kao slobodni asistent redatelja u filmskoj i TV industriji. Od tada je bilo ranojutarnjeg rada, rada do kasno navečer, blatnjavih polja, ružnih parkirališta i odjeće za vlažno vrijeme - posebice dok je radila u Irskoj. Nakon što je jednog dana otkrila vodič za pisanje ljubavnih romana, odlučila je kapitalizirati svoju dugogodišnju ljubav prema ljubavnim romanima i pokušala ići stopama poznatih autora. Živi u Dublinu i nada se da ćete uživati u njezinim pričama. Možete joj poslati mail na abbygreen3@yahoo.co.uk.

Table of Contents

Slatka osveta

PROLOG

PRVO POGLAVLJE

DRUGO POGLAVLJE

TREĆE POGLAVLJE

ČETVRTO POGLAVLJE

PETO POGLAVLJE

ŠESTO POGLAVLJE

SEDMO POGLAVLJE

OSMO POGLAVLJE

DEVETO POGLAVLJE

DESETO POGLAVLJE

EPILOG

KRAJ